RĂZBUNAREA ROMANĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretul

Gérard de Villiers

Răzbunarea romană

ISBN:
973-8070-48-1

Malko Productions – Paris,
Vengeance romaine
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

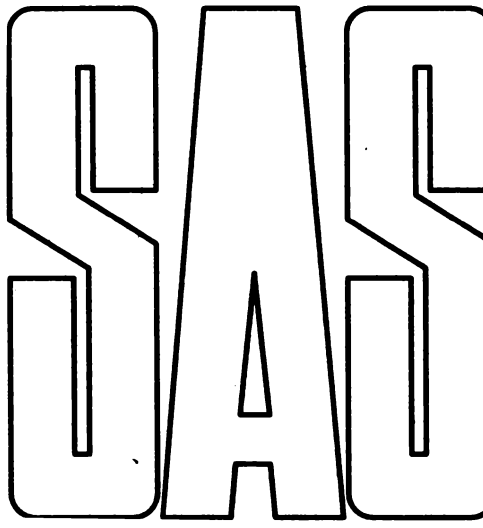

SAS-062

Răzbunarea romană

În românește de
Anca Pisică

EDITURA Tineretului

2001

Capitolul I

Alteța Sa Serenisimă, Prințul Malko Linge, Cavaler de drept al Vulturului Negru, Margraf de Besse-Lusace, Cavaler al Ordinului Serafimilor, ca să amintim doar câteva dintre titlurile sale și, deopotrivă, pe cel de agent „colaborator" al CIA — unul dintre cele mai recente titluri de noblețe — dădu la o parte draperia de catifea albastră din sala de bal, ca să admire stratul de nea, de un alb strălucitor, care acoperise în dimineața aceea curtea castelului din Liezen. Până nu demult, castelul nu avusese alte pământuri decât o mică porțiune, situată la marginea domeniului. Acesta, fiind situat la granița cu Ungaria, în 1945, a căzut victima refacerii frontierelor. A fost nevoie de dispariția unui vecin și de ceva dolari ca să recupereze câteva hectare de pădure și de pășune, Malko devenind în sfârșit castelan cu drepturi depline... În timpul nopții, ninsese destul de mult, apoi temperatura scăzuse brusc, transformând curtea într-o oglindă strălucitoare. Deși drumul Presburg — Viena devenise un adevărat patinoar, nici un invitat al lui Malko nu lipsea de la apel. Erau vreo douăsprezece perechi, unele din împrejurimi, altele de la Viena. Ilse, bătrâna bucătăreasă a lui Malko, pregătise o friptură de căprioară după rețeta ei și o groază de preparate din carne, stropite cu vinuri de Steinheger și de Bordeaux. După masă, invitații trecură într-una dintre încăperile de la primul etaj, cu un pătrat mare de parchet ca la Versailles, impecabil lustruit cu ceară, care merita cu prisosință titlul de „sală de bal". Perechile care nu dansau, puteau să flirteze nestingherite pe canapelele în care te afundai, uzate de atâtea îmbrățișări, sau să se ducă la barul bine aprovizionat cu Stalicinaia, cu *J & B*, cu Dom Pérignon și cu Gaston de Lagrange. Ca să nu mai punem la socoteală șnapsurile pentru cei care preferau băuturile răcoritoare. Toate femeile aveau

rochii lungi, compensând lipsa bijuteriilor fastuoase cu feluf în care arătau. Doi localnici din Liezen îl ajutau pe Krisantem să servească. În șemineul din sala de bal, în micul salon și în bibliotecă, ardeau bușteni imenși. *Sehr gemütlich!* [1]

— Ce frumos e!

Vocea cântată și puțin peltică îi mângâie ceafa, iar Malko se întoarse. Îl străbătu instantaneu un fior de dorință, ca și cum ar fi băgat degetele în priză. Vanja Alagoas era în mod cert una dintre femeile cele mai apetisante de la această petrecere. Era braziliancă și o adusese o veche prietenă a lui Malko, *Gräfin* [2] Thala von Wisberg. Această nu își ascunsese niciodată slăbiciunea pentru Malko, care se bucurase în câteva rânduri de escapadele ei. Se întreba de altfel dacă Vanja Alagoas nu era într-o oarecare măsură martoră a îndelungatei lor complicități. Avea un metru șapte zeci și cinci înălțime, niște forme somptuoase și dinți strălucitori, o gură pofticioasă, un păr lung, negru și des precum coama unei fiare sălbatice, ochi căprui, ușor languroși, cu expresie de copil.

Avea o rochie cu paiete aurii, care îi venea ca o mănușă, terminându-se cu un decolteu îndrăzneț, ce lăsa să se întrevadă sânii superbi și bronzați. În toiul iernii, această apariție era și mai provocatoare. Vanja Alagoas părea mândră de frumusețea ei sălbatică și nu pierdea nici o ocazie să se legene ca o pisică fericită sau să se așeze picior peste picior în așa fel încât l-ar fi făcut și pe cel mai fidel soț să-și scoată verigheta imediat. Era măritată, însă nu părea să fi respectat chiar toate jurămintele de credință. Malko o și catalogase în sinea lui ca fiind o „mare vampă tropicală". O întrebă zâmbind, încercând să privească spre balconaș:

— Vă place zăpada?

— În țara mea nu ninge niciodată, gânguri cu adorabilul ei accent cântat.

Cu toate astea, părăsi spectacolul zăpezii și se oglindi adânc în ochii aurii ai gazdei. Privirea ei era atât de candidă, încât deveni aproape lipsită de expresie... Malko avu brusca intuiție că ea nu intenționa să se ducă să doarmă la Viena. De când venise, părea amețită de tot ce descoperise la Liezen. Spațioasa sală a trofeelor, grajdurile, galeriile cu portrete,

1. Extrem de încântător
2. Contesa (n.a.)

firidele din saloane şi nenumăratele dormitoare. Urcase şi coborâse scările în spirală care duceau în donjoanele plasate în fiecare colţ al castelului şi se emoţionase în faţa blazonului neamului Linge, gravat pe faţada şemineului din bibliotecă.

Firește, ca majoritatea persoanelor prezente, Vanja nu ştia cu ce se ocupa Malko în realitate. Pentru ea, nu era decât un seducător nobil european care trăia pe domeniul său. Nu bănuia nici o clipă că liantul care ţinea bătrânele pietre era stropit cu sânge şi că, dacă în mare parte, castelul avea încălzire centrală, dacă acoperişul era nou, dacă mobilierul fusese restaurat de curând şi dacă ţevile permiteau să se spele cu apă măcar călduţă, aceste lucruri se datorau faptului că stăpânul lor şi-a riscat de nenumărate ori viaţa ca să bage câţiva pumni de bani în gura nesătulă a antreprenorilor. Bani câştigaţi aducând servicii CIA.

De cincisprezece ani, se încăpăţâna cu răbdarea unei furnici, să restaureze patrimoniul familiei, care nu avusese mai mult confort decât adăpostul Armatei Salvării atunci când se mutase el aici. Firește că mai existau mici cotloane friguroase în care nu reuşise să pună calorifere, o serie de mochete roase până la urzeală, bucătăria antică şi un acoperiş ce trebuia cârpit ca un ciorap vechi, însă prinţul putea totuşi să trăiască şi să primească vizite în castel. Chair dacă uneori câte un musafir imprudent se aventura în încăperile nerestaurate încă, scăpând câte un picior în duşumeaua putrezită. Elko Krisantem, majordomul turc al lui Malko, pe lângă îndatoririle pe care le avea, mai îndeplinea şi meseria de instalator, electrician, tâmplar, ţiglar, zugrav, în afară de rolul principal, acela de protector al stăpânului său.

În seara asta, Malko se relaxa trăindu-şi viaţa aşa cum îi plăcea lui şi încerca să uite de absenţa Alexandrei. Şi de data aceasta, năzuroasa lui logodnică plecase în Caraibe cu un tânăr bronzat cu dinţi atât de strălucitori încât păreau falşi.

Ca de obicei, ea îl părăsea după câteva zile sau săptămâni şi se întorcea la Liezen în Volkswagenul ei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În aceste situaţii, lua împreună cu Malko o cină în doi, bea foarte mult şi îl târa după aceea în încăperea pe care o botezaseră „Sala Oglinzilor". Era o cameră la primul etaj, cu pereţii plini de oglinzi învechite. Aici făceau dragoste regăsindu-se.

Învăluind cu privirea silueta aurie a tinerei braziliene, Malko începu să regrete din ce în ce mai puțin absența nestatornicei Alexandra. În jurul lor, se dansa și se discuta pe fondul valsurilor, dar ei i se părea mai interesant să-i țină companie lui Malko decât să se amestece printre invitați. Privirile li se întâlniră și rămaseră pironite unele în altele, de parcă erau legate printr-un fir invizibil. Muzica se opri brusc, iar perechile care valsau rămaseră nemișcate pe parchetul lucios. Malko avu o inspirație de moment:

— Trebuie să schimb caseta. Veniți cu mine?

Combina stereo Akai deservea întreg etajul și se afla în bibliotecă, ascunsă după lambriurile vechi. Fără să ezite o secundă, brazilianca îl urmă pe Malko pe coridorul ce ducea în bibliotecă, cu un mers legănat și senzual care trezi un val de gânduri rele anumitor membri, destul de cumpăniți de altminteri, din Gotha. În trecere, Malko întâlni privirea amuzată și complice a contesei von Wisberg și își spuse că inițiativa sa nu era chiar o prostie.

Elko Krisantem aruncă o privire de specialst șoldurilor mulate în rochia cu paiete aurii, apoi închise ușa în urma stăpânului său. Pentru el, dreptul seniorului se a se culca în prima noapte cu soția sclavului era un obicei încântător care trebuia transmis și generațiilor viitoare.

* * *

Biblioteca era cufundată în semiîntuneric, luminată doar de focul care ardea în șemineu. Malko scoase caseta și alese alta pe care o introduse în casetofon. Ritmul lent și senzual al unei salsa inundă numaidecât încăperea. Malko îi surâse braziliencei.

— Musafirii mei vor fi surprinși, căci nu se dansează ca un vals...

Vanja se legăna deja pe loc, încântată.

— Haideți, vă învăț eu.

— Cu plăcere, zise Malko.

O cuprinse pe tânără în brațe. Sub materialul cu paiete aurii, șoldurile erau elastice și dure totodată, pielea impregnată cu un parfum de mosc, cu personalitate. Ea își lipi tot corpul de Malko și încolăci brațele în jurul gâtului.

— Lăsați-vă pe mâna mea, susură ea cu o voce molatică. Urmați mișcările trupului meu.

Ea se legăna pe loc, practic fără să-și miște picioarele, atingându-l uneori pe Malko cu muntele lui Venus sau frecându-și pieptul de el, ori, mai simplu, căutând să-l încolăcească precum o reptilă. Pe tocuri, era cât el de înaltă, iar buzele se atingeau câteodată, ea prefăcându-se că nu bagă de seamă. Ea închise ochii, înălțându-și puțin bărbia cu gura întredeschisă, parcă sorbind muzica. Încet, încet, își îndepărta bustul de Malko, lipindu-se de el de la buric până la genunchi...

Când caseta ajunse aproape de sfârșit, Malko nu mai putea. Nu mai auzea nici muzica din cauza tâmplelor care îi zvâcneau cu putere. Dacă Vanja nu își dădea seama în ce hal îl adusese, însemna că se afla sub anestezie. Înghiți cu greu saliva, atrăgând-o în mod automat spre el. Brazilianca deschise ochii și întrebă cu voce candidă:

— Nu reușiți să păstrați ritmul? E foarte ușor...

Ochii ei exprimau inocența Sfintei Tereza din Lisieux. Malko alungă răspunsul voit obscen care îi stătea pe buze, întinse buzele și le lipi de gura partenerei sale. Aceasta se opri din legănat care aveau să-i aducă pagube imense, dar nu își luă brațele care îl cuprindeau pe Malko. Buzele ei rămaseră închise câteva clipe, apoi se deschiseră încetișor, iar el simți o limbă ascuțită ce o întâlnea pe a lui. Îl străfulgeră gândul că musafirii lui riscau să nu-l mai vadă deloc până în zori.

Vanja își încolăcise limba în jurul limbii lui într-o mișcare îndrăzneață, în timp ce muntele lui Venus se transformă pe dată într-un șurub care încerca să pătrundă în el. Apoi se opri brusc, se îndepărtă de el și spuse cu voce de fetiță:

— Of, nu e bine! Nici nu vă cunosc.

Era o prefăcută mică, fiindcă își împingea pântecele în erecția partenerului său. Aceasta se prefăcea că nu observă nimic, iar el o strânse și mai tare și îi cuprinse șoldurile.

— Suntem pe cale să facem cunoștință, spuse el.

Caseta ajunsese la jumătate. Începu iar s-o sărute de acolo unde rămăsese. De data asta, îi simți trupul strângându-se în el și înmuindu-se. Abandonă șoldurile și îi cuprinse sânii orgolioși în căușul mâinilor. Înspăimântată, Vanja se depărtă din nou de el.

— Sunteți de groază, spuse cu accentul ei cântat. În Brazilia, bărbații nu se comportă așa...

Malko oftă în sinea lui. Brazilienii, care se purtau ca animalele, nu prea aveau cum să-i dea lecții unui aristocrat de viță veche din Europa. Se întreba cum se spune „seducătoare" în portugheză. Fără un cuvânt, o cuprinse pe Vanja în brațe, astfel încât să-și dea seama de starea în care era. O nouă lucire străbătu în treacăt ochii mari, negri și candizi. După aceea, își înfundă iar limba în gura lui Malko. Acesta era ferm hotărât să-și satisfacă dorințele. Ușor și fără să întrerupă sărutul, îi prinse rochia cu ambele mâini în dreptul coapselor și o trase în sus, făcând să fosnească nailonul ciorapilor. Vanja slobozi un mârâit înfundat, încercând să-l oprească.

Prea târziu, însă. Rochia cu paiete dădu în acest moment la iveală un fermecător portjartier din satin gri încadrând smocul de blăniță de un negru ca tăciunele. De astă dată, Vanja scoase un țipăt gâtuit.

— Sunteți nebun! Poate apare cineva.

— M-ar mira foarte tare, spuse Malko în timp ce se elibera cu un gest scurt. Când sunt în această cameră cu o doamnă, majordomul meu nu lasă pe nimeni să intre.

Sprijinită de lambriurile care ascundeau combina, Vanja părea încercată de sentimente contradictorii. Se străduia fără convingere să scape de el, însă Malko o apucă de șoldurile goale, iar pielea lor se atinse ușor. În aparență, acest contact nu o lăsă indiferentă, căci slobozi un curios oftat și nu încercă să îndepărteze degetele care o pipăiau. Malko nu lungi prea mult acest preludiu. Caseta era pe terminate și risca să destrame farmecul. Depărtă genunchii strânși ai braziliencei cu genunchiul lui și nu îi fu greu să o pătrundă. În sfârșit, ușurat, își trase sufletul câteva clipe, savurând senzația delicată a acestui onctuos cuptor dulce care îl strângea.

— Nu e bine, șopti Vanja, trebuie să încetăm. Lăsați-mă în pace.

Cu toate astea, își depărtă încetișor picioarele, permițându-i lui Malko să o pătrundă mai bine. Când începu să se miște ușor, ea închise ochii și se arcui brusc, venindu-i în întâmpinare. Dacă cineva ar fi deschis ușa în momentul acela, ar fi văzut doar un cuplu într-o îmbrățișare castă... Privirea braziliencei își pierduse expresia candidă. Murmură:

— *Ta bom! Ta bom!*[1]

1. E bine! E bine! (portugheză) n.a.

Şocul loviturilor spatelui de lambriuri, la fiecare mişcare a lui Malko, făcea să scârţâie lemnul. I-ar fi plăcut s-o posede astfel multă vreme, dar simţea că nu se mai poate abţine... Ar fi avut timp să guste din nou această plăcere, căci existau puţine şanse să plece la Viena în seara asta. Contesa, paravanul ei, ar fi închis cu siguranţă ochii. Chit că ar fi primit şi ea o mică recompensă în natură. În ciuda ridurilor fine din jurul ochilor, era încă în stare să aducă fericirea unui om de bine.

Malko era în culmea plăcerii, când mai multe pocnete seci acoperiră ritmurile de salsa, care veneau, se pare, din sala de bal. Se opri, iar plăcerea se spulberă pe dată. Muzica se auzea în continuare, fără să fie întreruptă de alte zgomote neobişnuite. Vanja îl întrebă sfioasă:

— Ce s-a întâmplat? Încă nu ai...

Malko se retrăsese deja.

— Scuzaţi-mă un moment, mă întorc imediat.

Încremenită şi gâfâind încă, Vanja Alagoas îşi trase rochia cu paiete peste şolduri. Se simţea frustrată. Muzica se auzea în continuare. Malko ieşi grăbit din bibliotecă, simţind un ghem în stomac. Cine îndrăznise să tragă cu arma în sala de bal?

* * *

Se opri brusc în pragul sălii de bal. Bucăţi de tencuială săriseră din tavan, în locul în care se înfipseseră gloanţele, iar frumosul parchet lustruit era plin de moloz. Privirea se opri asupra invitaţilor încremeniţi locului, apoi asupra celor patru necunoscuţi care stăteau aliniaţi lângă uşile de la terasă, la una dintre ele fiind spart un geam. Pe acolo intraseră. Erau trei bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în uniforme verzi, cu bocanci, cu băşti negre, saci de pânză în care aveau încărcătoarele şi cu grenade atârnate la curea. Unul dintre ei făcuse un pas înaintea celorlalţi, ameninţând musafirii terorizaţi cu un pistol-mitralieră. Malko îşi dădu seama că era un Skorpio de fabricaţie cehă, o armă teribilă care trăgea douăzeci de gloanţe pe secundă.

Îl cercetă pe străinul cu Skorpio. Şapca afundată pe cap până la sprâncene nu îl urâţea deloc. Dimpotrivă, avea trăsături virile şi regulate, ochi albaştri ai căror privire rece era singura notă discordantă a fiziculuj acestui tânăr... La brâu, atârnau trei grenade de mână.

Cel care stătea mai în spatele lui părea un mărunt funcționar, cu ochelari cu rame de baga, mic de statură, cu fața rotundă, compensând acest portret cu un aer răutăcios. Strângea cu nervozitate un pistol-mitralieră Beretta, plimbându-l de la dreapta la stânga, de parcă era pregătit să împuște fantomele ieșite din ziduri. Era mai scund cu douăzeci de centimetri decât fata de lângă el, care era o superbă Walkirie blondă, sprijinindu-se ferm pe picioarele ei lungi. Avea cizme din piele, o raniță pe umăr, un pistol automat în mâna dreaptă și mai multe grenade la curea. Avea nasul coroiat, o gură mare și niște uimitori ochi albaștri, cu duritatea unui mineral. Uniforma de luptă nu reușea să-i ascundă formele extraordinar de feminine.

În dreapta, stătea un băiat deșirat, cu urechi mari și frunte lată și bombată, care ar fi părut comic, așa cum stătea cu vârfurile picioarelor în afară ca Charlie Chaplin, dacă nu ar fi strâns un pistol imens în mână.

Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Malko se zgribuli din cauza curentului care se strecura prin geamul spart. După aceea, blondul cu Skorpio dădu un șut boxei de lângă el, smulgându-o din priză. Înaintă un pas și îi trase un picior și celeilalte boxe. În încăpere se făcu imediat o liniște mormântală. O femeie își înăbuși un suspin. Majoritatea invitaților întoarseră privirile spre Malko. Acesta încerca să analizeze situația cu maximum de luciditate. Oare cine erau acești oameni și ce voiau? Se blestemă în gând că nu avea nici o armă la îndemână. Pistolul extraplat rămăsese în dormitorul lui de la etajul al doilea. Făcu un pas înapoi. Imediat, Skorpio fu îndreptat spre el.

— *Halt! Sofort!* [1]

Blondul vorbise sec, fără să ridice tonul. Malko încercă să alunge ideea ce îi venise în minte. De nu ar fi la ce se gândise el...

Pe culoar se auzi zgomot de pași, iar Vanja Alagoas se ivi în prag. Dar se opri brusc în fața amenințării armelor și urlă. Șeful comandoului ridică arma imediat către tavan și trase o rafală scurtă. În acest spațiu închis, împușcăturile părură asurzitoare. Alte bucăți de tencuială se desprinseră din tavan.

1. *Stați pe loc! Imediat! (germană) n.a.*

Musafirii se înghesuiau unii în alții îngroziți. Elko Krisantem începu să se retragă foarte încet către ușa bucătăriei. Din nefericire însă, dacă turcul ar fi reușit să anunțe poliția din Liezen, ar fi venit să-i slaveze doar doi polițiști burtoși, ținând piept unui comando super-înarmat. Fata observase mișcarea turcului și îl amenință cu pistolul urlând la el:

— *Du! Halt!*

Elko Krisantem se opri în loc. Blondul se întoarse către „funcționar".

— Angie, du-te în bucătărie și adu restul servitorilor, îi ordonă el.

Angie se duse fuga la bucătărie și apăru după câteva clipe îmbrâncind-o pe Ilse și pe bărbatul ei, năuciți, dar cu mutre serioase. Malko înaintă spre șef și îl întrebă în germană:

— Cine sunteți și ce doriți?

Blondul îl cercetă din cap până-n picioare și zise cu voce tare:

— *My fight name is „Johnny".* [1] Suntem membrii comandoului *„Tha' roun oua iqab".* [2] Am venit să răzbunăm martirii cauzei palestiniene. Dumneavoastră sunteți agentul sionist Malko Linge?

— Eu sunt prințul Malko Linge, îl corectă el.

Înghețase în sufletul lui, dar rămase calm. Știa de la început ce îl așteptă. Buzele groase ale lui Johnny se lărgiră într-un surâs fericit, apoi, fără nici un fel de avertisment, descărcă arma în sticlele din barul din fața lui. Îndată ce cioburile se potoliră, puse alt încărcător și zise rar ca să se înțeleagă:

— Ați fost condamnat la moarte de Tribunalul Permanent al Rezistenței Palestiniene. Am venit să executăm sentința.

---

1. Numele meu de luptă este Johnny (engleză)
2. Răzbunare și pedeapsă (arabă) n.a.

Capitolul II

Palidă, Vanja Alagoas se agăță de brațul lui Malko. Ochii negri se mai deschiseră la culoare de frică. Simțea cum îi tremură brațul lipit de el.

— Ce vor? îl întrebă ea în engleză. De ce trag în toate părțile? Trebuie să chemați poliția.

Malko îi adresă un zâmbet forțat, în timp ce se întreba cum avea să scape. Dușmanii lui își aleseseră bine momentul. Nu avea posibilitatea să plătească gărzi de corp ca să-l păzească zi și noapte. Trebuia să se întâmple și asta într-o bună zi. Se pare că libienii nu-i apreciaseră deloc intervenția „egipteană". Se străduia să-și păstreze sângele rece în fața invitaților săi paralizați de groază. Acest atac era tipic metodelor folosite de palestinieni. Membrii comandoului l-ar fi putut împușca foarte ușor pe străzile din Liezen. Numai că aceștia doreau să facă și un pic de publicitate acțiunilor lor. Se temea ca unul dintre invitați să nu facă un gest necugetat și să fie împușcat. Îl fixă cu privirea pe Johnny, șeful comandoului, și spuse:

— Acești oameni sunt invitații mei. Ei nu fac politică și nu au nici un amestec în problemele noastre. Lăsați-i să plece.

Acesta nu-i răspunse direct. Ridicând tonul, zise ignorând cererea lui Malko:

— Toată lumea să se culce la pământ! Cine opune rezistență este împușcat pe loc! Cine nu ascultă ordinele este executat pe loc! Cine încearcă să fugă este împușcat! *Schnell!* Angie, ocupă-te de ei!

Angie, „funcționarul", se grăbi să îndeplinească ordinul și, zbierând la invitați, îi obligă să se culce pe parchetul sălii de bal, cu mâinile pe cap, lovindu-i cu patul armei pe cei mai leniți. Numai Malko și Vanja rămaseră în picioare. Totul se petrecuse

într-o liniște mormântală de gheață. Se întoarse către șeful comandoului și zise:

— *Alles gut*, Johnny!

Aveau cu toții porecle. Johnny anunță:

— Înainte de a executa acest cuplu, vom distruge toate simbolurile reacționare de aici. După aceea, vom arunca în aer castelul. Angie, amplasează explozibilul! Nada, tu te ocupi de rest!

Tot timpul cât a vorbit, a ținut pistolul-mitralieră îndreptat spre Malko. Blonda Nada puse pistolul la brâu și scoase din raniță un PM Beretta. Îl apucă de pat și începu să spargă vazele, bibelourile, lustrele, măturând tot ce întâlnea în cale, sfâșiind pânzele de pe pereți, smulgând perdelele și draperiile. Îngrozit, Malko văzu cum ridică arma și trage o rafală lungă care găuri toate tablourile familiei. După aceea, veni rândul vitrinelor și al bibliotecii. Se auzea zgomotul lucrurilor distruse și al cioburilor. Oglinda de deasupra șemineului din bibliotecă zbură în așchii fine de cristal. Malko nu văzuse în viața lui o asemenea sete de a distruge. Nada apăru în sfârșit cu un zâmbet răutăcios pe buze și zise:

— Am spart cât am putut, Johnny.

Vocea blândă contrasta cu furia cu care distrusese. Parcă trecuse o tornadă peste castel. Angie amplasa o încărcătură de explozibil într-un colț al încăperii. Văzând în ce hal fusese devastat tot ce îndrăgea, Malko aproape că uitase cu totul de pericolul care îl amenința. Cu toate astea, știa că mai are foarte puțin de trăit. Nada se apropie deodată de Vanja și îi zise în germană:

— Culcă-te, târfă! *Schnell!*

Neînțelegând limba, brazilianca nu se supuse, ci îl strânse și mai tare pe Malko de braț. Nada întinse mâna și apucă corsajul rochiei și trase cu forță în jos. Țesătura pârâi și se rupse până la buric într-un nor de paiete aurii, dând la iveală niște sâni minunați. Malko se aștepta ca brazilianca să izbucnească în lacrimi, însă ea își măsură adversarul, care avea aceeași înălțime ca ea, apoi ochii negri fură străbătuți de o lucire plină de ură și, dintr-un salt, se repezi la gâtul teroristei.

Nada fu atât de surprinsă, încât se dădu înapoi. Cu mâinile în gâtul ei, brazilianca îi trase un șut puternic în tibie. Terorista urlă numaidecât:

— Johnny! *Hilfe!*

Malko înaintă un pas, dar simți imediat țeava armei Skorpio care îl lovi în piept. Ochii reci ai lui Johnny nu-l slăbeau nici o clipă și avea degetul pe trăgaci. Era necesară o simplă apăsare ca Malko să nu mai existe. Nici un om nu ar fi rezistat la douăzeci de gloanțe trase atât de aproape.

— Nu te mișca, îi ordonă teroristul cu vocea lui blândă. Încă nu ți-a venit rândul. Carlos, ajut-o tu!

Malko își reținea cu greu dorința de a se năpusti asupra lui. În asemenea situații, trebuia să câștige timp și să spere într-o minune. Altminteri... Teroristul cu fruntea lată veni în grabă, însă cele două femei se luptau atât de strâns, încât nu putea să tragă fără să riște s-o nimerească pe Nada. Vru s-o lovească pe braziliancă în cap, dar nu reuși și o lovi în umăr. Dezlănțuită, Vanja îi trase fără să se întoarcă un picior în vintre. Acesta se încovoie de durere și țipă. Nada reuși să scape de ranița cu arme, iar Johnny îi trase un picior și o trimise departe de Malko. Carlos se îndreptase de spate și privea scena descumpănit. Cele două femei se legănau ca niște bețive, încercând să-și scoată ochii reciproc. Malko citi în privirea lui Johnny că, la prima ocazie, o va împușca pe Vanja. Strigă în engleză:

— Vanja, fii atentă că sunt periculoși! *Let it go!*[1]

Dar se părea că braziliana nu auzea nimic. Își strecură brusc mâna între amândouă corpurile, iar Nada urlă. Fără a pierde timpul, Vanja îi înfipsese unghiile în obraz, ratând ochiul cu un milimetru. Avea o forță nebănuită. Apoi își împinse adversara care căzu la picioarele lui Johnny și fugi pe coridor. Șeful comandoului nu reuși să tragă, deoarece Carlos se afla la mijloc.

Vanja țâșni afară din cameră în clipa în care o rafală ciurui ușa pe care o închisese în urma ei. Pierzându-și puțin cumpătul, Johnny strigă:

— Carlos, prinde-o și omoar-o!

Teroristul cu fruntea lată ieși pe ușă în fugă. Malko își dădu seama cu groază că Vanja, în loc să fugă pe coridorul care dădea afară, voise să se adăpostească în bibliotecă, singura încăpere pe care o cunoștea de fapt.

Carlos își luă avânt și, cu o smucitură de umăr, deschise ușa pe care ea se chinuia s-o închidă. Se auziră țipete, răcne-

1. Renunță! (n.a.)

te, apoi bufnitura unui corp care se prăbuşeşte. Se făcu linişte. Johnny se calmase. În patru labe, Nada gâfâia ca o locomotivă. Se ridică în picioare cu urmele unghiilor braziliencei pe obraz şi strigă:

— Carlos, distrează-te puţin cu târâtura asta!

Prin geamul spart al uşii care dădea spre coridor, Malko vedea ce se întâmpla în bibliotecă. Vanja era culcată pe o parte. Carlos se apelcă, o prinse de păr şi o trase în sus, obligând-o să stea în genunchi. În acea clipă, apăsă ţeava pistolului-mitralieră în urechea femeii. Aceasta îi înconjură picioarele cu braţele cu o expresie de implorare. El o făcu să înţeleagă ce voia prin semne şi începu să-şi descheie singur nasturii uniformei. O pocni peste ureche cu ţeava armei. Ameţită, Vanja începu să-i desfacă salopeta. Malko se întoarse spre Johnny.

— Ceea ce face complicele dumitale este înjositor, zise el cu voce de gheaţă.

— Trebuie să tratăm târfele ca pe târfe, zise teroristul fără să se enerveze. A avut noroc că nu a împuşcat-o. Va fi pedepsit că nu mi-a ascultat ordinele.

Nada se uita şi ea prin geam, cu ochii întunecaţi de ură, pipăindu-şi maşinal obrazul însângerat. În bibliotecă, Vanja se străduia să termine cât mai repede supliciul. Liniştea fu în sfârşit întreruptă de chiotul lui Carlos care se golea în gura femeii. Imediat ce îşi reveni, îşi aranjă uniforma şi o forţă să se ridice, împingând-o spre sala de bal. Nada o aştepta cu picioarele depărtate, cu un zâmbet prostesc ce îi lumina trăsăturile molatice, apoi înaintă spre ea. Un fulger străbătu privirea neagră a braziliencei şi, cu un gest neprevăzut, aceasta scuipă pe faţa Nadei tot ce strânsese la de Carlos.

Terorista făcu un salt înapoi şi deveni lividă. Rămase o clipă nemişcată, apoi se şterse cu dosul palmei şi veni în faţa braziliencei. Când ajunse la câţiva centimetri de ea, se aplecă brusc. Împietrit de groază, Malko văzu cum scoate din bocanc un pumnal de comando cu lama ascuţită şi dreaptă. Se ridică, ţinând lama spre Vanja. Întinse braţul şi înfipse pumnalul până la mâner în burta braziliencei, chiar deasupra buricului.

Vanja căscă gura slobozind un strigăt gâtuit, iar trăsăturile se lăsară brusc precum ceara care se topeşte, apoi gemu răguşit şi îşi duse ambele mâini la pântece. Cu privirea de om

nebun, Nada scoase pumnalul, îl apucă de mâner cu amândouă mâinile și îl înfipse din nou aproape în același loc. Brazilianca o apucă o clipă pe ucigașă, apoi durerea o făcu să cadă mai întâi în genunchi, iar după aceea pe o parte. Un val de sânge începu să-i curgă pe coapse, îmbibând rochia cu paiete. Nada se ridică țanțoșă, cu picioarele depărtate, cu pumnalul în mâna dreaptă. Avea privirea goală.

— Nada!

Vocea lui Johnny răsună furioasă și seacă, dar era prea târziu. Ghemuită pe parchet, Vanja Alagoas zăcea în agonie într-o baltă de sânge, sub privirile îngrozite ale invitaților, care stăteau culcați cu mâinile pe cap.

— *Ja*, Johnny? zise Nada cu voce blândă, dar absentă.

— Nu trebuia să faci asta!

Ea ridică din umeri în timp ce punea la loc în bocanc pumnalul plin de sânge.

— Ți-am ascultat ordinele, Johnny. A vrut să fugă.

Blondul cel frumos strânse buzele și nu zise nimic. Vanja scoase un strigăt scurt, apoi nu se mai mișcă. Carlos se uita la cadavru cu un aer puțin încurcat. În încăpere, domnea un frig glacial. Johnny își reveni și strigă:

— Angie, termină odată cu explozibilul! Carlos, ocupă-te de perdele!

Se uită iarăși la Malko.

— În genunchi! îi porunci el.

Angie se duse la ușile-ferestre. Malko nu mai putea să gândească. Sosise clipa adevărului. Oricum, nu va muri îngenuncheat. Întâlni privirea lui Johnny, dar citi în ea o hotărâre deplină. Îl va omorî pe loc.

— În genunchi! repetă șeful comandoului. Vom executa sentința Tribunalului Popular. Ne vom răzbuna toți camarazii care putrezesc în pușcăriile statului fascist german.

În celălalt capăt al camerei se produse o învălmășeală. Carlos scoase din buzunar un cocteil Molotov și aprinse fitilul, apoi îl aruncă lângă o draperie grea de catifea. Imediat țâșni o flacără roșie. Cuprinși de panică, invitații începură să se ridice. Printre ei, Malko îl zări pe Elko Krisantem care se îndrepta spre terorist. Angie păru descumpănit de atitudinea majordomului și, în loc să tragă, strigă:

— Tu, servitorule, cară-te de-aici!

Dar vocea era departe de a fi fermă. Johnny își dădu seama și întoarse capul. O fracțiune de secundă îi fu de ajuns lui Malko. De la început pândise această ocazie. Acum, nu mai avea nimic de pierdut... Întinse brațul și apucă arma Skorpio de țeavă și o întoarse exact înainte ca degetul lui Johnny să apese pe trăgaci. Încărcătorul se goli tot într-o ploaie de împușcături asurzitoare care scrijeliră lambriurile și tavanul, apoi culasa pocni în gol. Cadența tirului fusese atât de mare, încât Johnny nu apucase să ia degetul de pe trăgaci.

Golind de tot arma, Malko se repezi la terorist și se lipi de el, încât era greu să tragă în el fără să-l nimerească și pe adversar. Duse mâna la centura lui Johnny și încercă să-i ia pistolul de la brâu. Malko o zări pe Nada cu coada ochiului care se învârtea în jurul lor și agita pistolul, dar nu avea curajul să tragă. Dacă nu rezolva situația în câteva secunde, era un om mort.

Angie se ridicase, Carlos ezita cu arma îndreptată spre invitații care se ridicau pe rând în picioare, în timp ce flăcările mistuiau draperiile, ajungând la lambriuri și la tavan. Angie se repezi la cei doi bărbați care se luptau, trecând prin dreptul lui Elko Krisantem. Acesta se ridică subit și apăru în fața lui. Luat prin surprindere, teroristul scăpă din mână explozibilul și se aplecă să-l ia. În timp ce era ghemuit, Krisantem îi trase un genunchi în falcă, practic secționându-i limba.

Durerea fu atât de atroce, încât acesta se clătină și își pierdu cunoștința, scăpând pistolul pe jos chiar lângă unul dintre invitați. Împietrit de groază, acesta rămase nemișcat. Krisantem se repezi la armă ca un cămătar la un lingou de aur și se ridică cu pistolul în mână. Însă Carlos îl văzuse. În mod inexplicabil, în loc să se folosească de pistolul-mitralieră, se aruncă asupra turcului, dar arma rămase la mijloc. Lupta atinsese apogeul, focul se extindea, invitații începuseră să fugă, Nada se învârtea în jurul lui Malko și al lui Johnny care se luptau pe viață și pe moarte. Angie își reveni și se ridică în picioare clătinându-se, dar era alb ca varul. Se duse la Carlos care se bătea cu Krisantem. Teroristul urlă:

— Angie, trage-i un glonț în cap! *Schnell! Schnell!*

Dar turcul era mai puternic decât el. Încet, încet, Krisantem înclină țeava pistolului în sus. Se auzi o bufnitură și una dintre draperii căzu într-o jerbă de flăcări. Johnny făcu un pas greșit, se împiedică și se rostogoliră amândoi peste invitați. Malko zări

țeava pistolului foarte aproape de cap, o împușcătură îl asurzi și realiză că Nada ratase cu puțin. Acum, o licărire de speranță îi dubla forțele. Încercă să se apropie de ușa coridorului rostogolindu-se, dar antrenându-l și pe adversar.

* * *

Elko Krisantem simți în sfârșit degetele lui Carlos alunecând de-a lungul mâinii lui jilave. Teroristul mirosea a transpirație și a seu. Înjura printre buze și sufla ca o locomotivă, dar nu-i dădea drumul turcului. Acesta se străduia să rămână lipit de perete în timp ce Angie se învârtea în jurul lor, căutând să-i tragă un glonț în cap.

Elko reuși în sfârșit să ridice brațul cu pumnul răsucit în care ținea arma P. 38 îndreptată în sus. Îndepărtă brusc adversarul câțiva centimetri și apăsă pe trăgaci. Glonțul cu calibrul de nouă milimetri îi străpunse bărbia lui Carlos, îi smulse septul și ieși prin seton într-un jet de așchii de oase, de dinți și de sânge. Dădu drumul adversarului care făcu un pas înapoi cu un răcnet înfiorător. Prudent, Elko Krisantem îi mai trase un glonț care îi smulse o bucată din gât și din carotidă. Până să ajungă pe podea, murise deja. Pistolul-mitralieră îi alunecă de pe umăr. Angie se grăbi să pună mâna pe el, trăgând la întâmplare în Krisantem, dar nu îl nimeri. Se întâmplară mai multe lucruri deodată.

Malko reușise să se apropie de ușă, se smulse din strânsoarea lui Johnny și se năpusti pe coridor. Nada ridică arma, Krisantem, cu pistolul în mână, stătea lângă Carlos care zăcea într-o baltă de sânge. Angie ezită câteva clipe între cele două ținte: Malko și Krisantem. Turcul se gândi că Nada reprezintă cel mai mare pericol pentru stăpânul său. Trase în ea, nu o nimeri, în schimb, aceasta nu avu răgazul să-l împuște pe Malko.

Flăcări imense se ridicau din draperii, cuprinzând și lambriurile care se aprindeau trosnind sinistru. Se auziră câteva împușcături în același timp. Dezechilibrându-se, Nada își goli încărcătorul în direcția lui Malko, iar Angie trăgea în turc. Acesta simți o lovitură în stomac, precum un pumn. O draperie în flăcări care căzu lângă Angie îl obligă pe acesta să facă un salt rapid înapoi. Invitații alergau întruna în toate părțile, iar

Malko făcu un ocol şi, dintr-un singur elan, dispăru în curte pe uşa de la terasă.

Nada urlă ca o turbată. Johnny se ridică, îşi recuperă Skorpio, puse alt încărcător şi se repezi la uşa-fereastră. Prea târziu însă, căci Malko dispăruse în întuneric. Şeful comandoului alergă la Carlos. Prudent, Krisanţem se făcu nevăzut pe uşa de la bucătărie şi o încuie. Începu să simtă o durere surdă în burtă. Străbătu în goană bucătăria, coborî câteva trepte şi ajunse în camera lui, apoi încuie uşa cu zăvorul. Bătrânul pistol Astra era sub saltea. Când se aplecă să-l ia, îl străbătu un junghi şi gemu. Se descheie cu grijă la pantalon şi cercetă abdomenul. Chiar sub buric, zări o gaură mică, dar nu sângera. Însă, la fiecare bătaie de inimă, avea senzaţia că primeşte câte un şut în burtă. O sudoare rece îi lipi brusc cămaşa de spate. Vru să se ridice, dar simţi o ameţeală îngrozitoare. Arma P. 38 luată de la Angie îi alunecă din mână. Aproape inconştient, se gândi că îi va trece şi se va întoarce la luptă.

* * *

Malko avu senzaţia că alunecă pe un gheţar, atât de ger era afară. Cu respiraţia tăiată, o luă la stânga de-a lungul faţadei castelului şi se îndreptă în goană către nord. Când ajunse unde voia, văzu flăcările mari şi roşii care ieşeau pe ferestrele sălii de bal. Furios la culme, dârdâind şi clănţănind din dinţi, se năpusti pe mica scară în spirală care ducea în foişor şi urcă disperat cu sufletul la gură până la etajul al doilea. Furia îl sufoca mai tare decât această goană disperată. Ce se alesese din castelul său! Veniseră în casa lui, îl hăituiseră ca pe un animal şi îi omorau invitaţii. Dar mai ales îi distrugeau ceea ce reconstruise cu atâta trudă timp de cincisprezece ani. Mâinile îi tremurau.

Ajunse în sfârşit la sala armelor şi se năpusti înăuntru. Smulse de pe rastel o carabină Wheaterby cu opt focuri, luă cutia cu cartuşe şi începu să o încarce. Fiecare glonţ putea să omoare pe loc un elefant. Era numai bună pentru ce îi trebuia lui. Introduse un glonţ pe ţeavă, se dezbrăcă de smoching ca să se mişte mai lejer, îşi umplu buzunarele pantalonilor cu gloanţe şi se întoarse tot pe unde venise. Era cât pe ce să

cadă cât era de lung pe scări, deoarece coborî în viteză cele două etaje. Avea de gând să-i surprindă din spate pe teroriști. Bine că știa locurile. Când ajunse în curte, urlă de furie. Acum, flăcările înalte ieșeau pe ferestrele bibliotecii și ale salonului mic. Castelul din Liezen ardea. Propriul castel era mistuit de flăcări.

* * *

Johnny nu trebui să se apropie prea mult de Carlos ca să-și dea seama că murise. Se aplecă peste cadavru, căută rapid prin buzunare, dar negăsind nimic, se ridică. Angie, cu gura plină de sânge și cu mitraliera la picior, se uita năucit la invitații înspăimântați care mai rămăseseră. Căldura devenea insuportabilă și, cu toate că venea un curent rece, el era lac de sudoare.

— Să-i împușc? întrebă el șovăitor.

— Nu. răspunse Johnny. Nu acestea sunt ordinele.

Nada veni și ea schimbând încărcătorul armei sale.

— Carlos a murit, spuse Angie pe un ton plângăreț.

Ca și cum nu ar fi fost evident, Nada privi cadavrul și flăcările, apoi zise:

— Îl luăm cu noi?

— Nici vorbă, spuse Johnny. Trebuie să ne retragem imediat. Cred că are arme și poate să dea alarma prin telefon...

Angie clătină din cap.

— La dracu'! N-aș fi crezut că servitorul se va băga în treaba asta! Tipii ăștia sunt niște împuțiți. Oricum, l-am aranjat bine de tot. Cred că e pe cale s-o mierlească pe aici pe undeva.

— Nu am venit să-l executăm pe el, observă pe un ton sec Johnny. Carlos a murit degeaba. *Los! Schnell!*

Ocoli mai multe mobile care ardeau ca să elibereze ușa de la terasă. Înainte de a ieși, ridică mitraliera și mai trase câteva rafale în lambriuri și în grinzi, făcând să sară așchii din lemnul de stejar. Flăcările ajunseseră pe coridor și la bibliotecă. Nada luă o grenadă de la centură, îi scoase cuiul și o aruncă. Se auzi o bufnitură surdă, iar pe culoar țâșni o lumină albă, orbitoare care distruse tablourile din apropiere. Fosforul mistuia absolut tot cu o viteză uluitoare... Când ajunseră în curte, îi luă dintr-o dată cu frig.

— Nu îl așteptăm? întrebă Nada.

— Știe unde suntem, dar noi nu știm unde se află el, zise pe un ton sobru Johnny. Să fim atenți când străbatem curtea.

O porniră pe solul cu polei în șir indian, întorcând capul în repetate rânduri, uitându-se la castelul cuprins de flăcări. Vehiculul lor, un Taunus furat, echipat cu pneuri pentru zăpadă, era parcat pe panta care ducea la castel. Studiaseră un traseu mai puțin circulat ca să evite aglomerația. Odată ajunși la Viena, își vor pierde urma în marele oraș. În clipa în care demarau, începu să ningă iar. Vremea urâtă îi va proteja. Johnny se gândi la Carlos. Fusese un prost pentru că se lăsase doborât de un majordom. Vor exista întotdeauna eroi. Și încă oamenii la care te aștepți mai puțin...

Iată cum putea să dea greș o operațiune pregătită cu migală timp de câteva săptămâni. Cei care le comandaseră se vor înfuria la culme. Ca să nu mai vorbească despre posibilele reacții ale celui pe care voiseră să-l elimine. Nu își amintea cu plăcere de ochii aurii și reci. Prințul Malko Linge nu întindea și celălalt obraz când era pălmuit.

* * *

Malko apăru în sala de bal cu arma în mână și se ciocni de un invitat care era năuc, ținând o batistă la gură. Flăcările cuprinseseră încăperea, coridorul, biblioteca și se întindeau acum și în casa scării.

— Unde sunt? strigă Malko.

Văzând arma, musafirul ridică mâinile și bâigui:

— *Bitte Schön!* Nu mă omorâți! Am venit doar în vizită... Abia l-am cunoscut pe prințul Malko.

— Imbecilule! izbucni Malko, eu sunt! Acum considerați că nu mă mai cunoașteți deloc.

Baronul von Hohenzee fu cât pe ce să-și înghită batista. Când își mai reveni puțin, se scuză:

— Oh, îmi pare rău! Sunt teribil de îngrozit. Cred că au plecat. Am văzut când străbăteau curtea.

Malko fugi prin fum și zări numaidecât urmele pașilor în zăpadă. Îi urmări până la poarta cu grilaj a castelului și văzu urmele roților pierzându-se în întuneric. Plecaseră de mult. Acum trebuia să încerce să salveze ce mai putea. Se întoarse în goană la castel. În același moment, sirena pompierilor din

Liezen se auzi în noapte. După câteva secunde, unica mașină de pompieri din sat intră în curte cu pompierii pe jumătate îmbrăcați care începură imediat să desfășoare furtunurile. Șeful lor veni fuga la Malko.

— Ce s-a întâmplat, *Eure Hoheit?* [1]

— Un atentat, spuse Malko. Niște teroriști. L-au ucis pe unul dintre invitații mei. Dar și noi am omorât pe unul de-ai lor. Grăbiți-vă. Trebuie să împiedicăm focul să se răspândească și la etajul al doilea.

— Vom telefona la Presbourg, zise pompierul. Nu vor întârzia să apară. Poate că ar trebui să sunăm și la Langsam! Și la poliție.

— Mă duc eu să dau telefon, spuse Malko.

Invitații rătăceau în frig prin partea castelului rămasă neatinsă de foc. Intră împreună cu primii pompieri în sala de bal din care rămăsese doar scrumul. Îndreptară furtunurile spre pereții care ardeau ca buștenii într-un șemineu. Lemnăria era veche de două sute de ani. Malko zări printre flăcări niște pete mai întunecate chircite pe parchet. Era cadavrul Vanjei și al teroristului ucis de Krisantem.

— Ajutați-mă! Trebuie să luăm cele două cadavre! le spuse Malko pompierilor.

Unul dintre pompieri începu să arunce cu zăpadă carbonică dintr-un extinctor peste cele două cadavre. În depărtare se auzi altă sirenă. Veneau întăriri. Flăcările trebuie să se fi văzut de departe, căci castelul era construit pe o colină. Cu inima strânsă și nebun de furie, Malko privea cum este mistuit de foc visul lui de-o viață și jură să se răzbune. Invitații se adunaseră în sala trofeelor, departe de vâlvătaie. Se duse în antreu și ridică receptorul. Ca printr-o minune, telefonul încă mai funcționa. După ce obținu centrala poliției din Viena, începu să explice ce s-a întâmplat. Închise sceptic și își dădu brusc seama că Elko dispăruse.

* * *

Krisantem se uită la Malko cu o privire strălucitoare din cauza febrei, chircit pe pat, cu arma P. 38 pe jos, cu mâinile împreunate pe burtă, cu fața pământie și suptă.

---

1. Alteța Voastră (n.a.)

— Mi-e sete! zise el când îl văzu pe Malko însoţit de un pompier.

— Elko, unde sunteţi rănit?

—În burtă.

Atunci, Malko observă o pată maronie şi umedă pe pantalonii turcului. Îi dădu cu blândeţe mâinile la o parte şi zări ceva ce semăna cu o excrescenţă de carne cu o crestătură care sângera puţin.

— *Himmel!* strigă Malko. Trebuie să-l ducem imediat la Viena.

— Vom chema o salvare, zise pompierul.

Ieşi în fugă din cameră, în timp ce Malko îl ajuta pe majordom să se întindă. Afară, pompierii din Presbourg începuseră să stingă focul. Castelul mai ardea încă, însă pompierii izolaseră incendiul în încăperile deja atinse. Malko rămase lângă Krisantem până când ajunseră infirmierii însoţiţi de un medic. Acesta îl consultă cu atenţie, apoi zise:

— Trebuie operat imediat, este foarte grav.

Krisantem părea că se stinge treptat, ca o lumânare. Tenul era galben ca ceara. Malko era furios la culme. Conduse targa până la ambulanţă şi îi promise turcului:

— Imediat ce termin treburile pe aici, vin la Viena.

Oricum nu mai avea chef să doarmă în castelul devastat. Se întoarse pe peron unde mai zări câteva flăcări. Pompierii udau în continuare la primul etaj, stingând şi ultimele focare. Grenada cu fosfor făcuse stricăciuni de nedescris. Mirosul de ars şi de zăpadă carbonică era sufocant. Invitaţii se duseseră la maşini, după ce îşi luară în grabă rămas bun de la Malko, care le strângea mâinile absent. Era numai în cămaşa smochingului, dar nici nu simţea frigul. Şeful pompierilor se apropie de el.

— Am terminat; *Eure Hoheit*. Am stins focul, dar mai rămânem puţin ca să vedem dacă mai arde ceva, dar puteţi să intraţi.

Malko le mulţumi şi intră în sala de bal devastată complet, cu parchetul plin de rămăşiţe care pluteau în apă ca într-o piscină. Îi venea să plângă. Bucăţi din lemnăria arsă şi înnegrită erau împrăştiate peste tot. Se opri în pragul galeriei care adăpostise toate portretele strămoşilor lui. Arseseră în mare parte, iar celelalte erau acoperite de funingine şi găurite

de gloanţele teroriştilor. Vitrinele erau doar nşite mormane negre. Deodată, auzi o voce în spatele lui.

— Malko!

Se întoarse şi o văzu pe Thala von Wisberg. Era foarte palidă, dar pe trăsăturile fine nu se citea nici urmă de panică.

— Te-am aşteptat în maşină, spuse ea. Cred că nu vrei să dormi aici. Te duc la Viena. Pe curând.

Plecă. Emoţionat, Malko se întoarse în ceea ce mai rămăsese din sala de bal. Într-un colţ, cadavrul Vanjei şi al teroristului zăceau pe jumătate arse băgate în saci de plastic. Biblioteca în care petrecuse atâtea clipe plăcute era acum o hrubă neagră şi urât mirositoare. Printre rămăşiţele barului, găsi o sticlă de coniac Gaston de Lagrange şi bău o gură ca să se încălzească. După aceea, urcă la etajul al doilea. Telefonul din dormitorul lui mai funcţiona încă şi numai mirosul de fum îu amintea de incendiu. Se aşeză pe pat şi ridică receptorul. Trebuia să anunţe multă lume şi încă multe treburi de făcut. Un cuvânt nu îi dădea pace deloc pe care îl auzise des când era copil, după ce fugise din Prusia Orientală ocupată de ruşi: *Rache.* [1]

Cei care îl atacaseră în propriul castel vor plăti scump, dar trebuia să-i găsească. Va sta aici cât va fi nevoie. Figura virilă a şefului comandoului îi rămăsese întipărită în memorie, ca şi aceea a complicilor acestuia. Când va da ochii cu ei, nu le va acorda nici o şansă, ci numai răgazul să afle pentru ce au să moară.

1. *Răzbunare (n.a.)*

Capitolul III

Richard Wagner, şeful sediului Central Intelligence Agency din Viena, înaintă spre Malko cu un zâmbet plin de căldură şi îi scutură cu putere mâna, gata să i-o smulgă din încheietură.

— *Come in! Come in!*

Îl pofti într-un birou spaţios, luminat de ferestrele mari prin care se vedeau aleile acoperite cu un strat de zăpadă din Prater, celebrul parc de distracţii, închis în timpul anotimpului friguros. Malko îşi scoase haina de blană şi o puse pe spătarul unui scaun. În încăpere, se mai aflau două persoane. Se ridicară să-l întâmpine pe Malko. Richard Wagner făcu prezentările:

— *Herr* Adolf Zimmer, de la Bundeskriminalamt. [1] A sosit de la Wiesbaden.

Bărbatul din BKA semăna mai degrabă cu un italian, foarte brunet, cu ochelari cu rame de baga şi cam durduliu. Wagner continuă prezentările:

— Roll Haupt de la Verfassungsschutz. [2]

Acesta era chel ca un bec, cu ochi albaştri şi bulbucaţi, dar strălucind de inteligenţă. Toată lumea se aşeză şi americanul întrebă:

— Cum se mai simte rănitul nostru?

— Mai bine.

— Care sunt pagubele?

— Asta este altă poveste, spuse Malko cu amărăciune. Sunt obiecte distruse care nu se mai pot recupera. De la lemnăria care a costat mii de dolari, până la bibelouri şi amintiri. Să nu mai vorbim despre tablouri...

— Aveţi asigurare? îl întrebă imediat americanul.

---

1. BKA. Oficiul Federal al Poliţiei Judiciare

2. Serviciul de protecţie constituţională (n.a.)

— Da, admise Malko cu o undă de ironie, însă cei de la casa mea de asigurări mi-au spus că este vorba despre un act de război civil, iar în contractul meu există o clauză care exculde genul acesta de accidente...

Șeful centralei păru încurcat.

— Înțeleg, zise el compătimitor. Îmi pare nespus de rău. Cei de la Langley m-au rugat să vă transmit că regretă...

— Nu am venit aici ca să ne smiorcăim, i-o tăie Malko pe un ton sec. (Se întoarse către cei doi nemți:) L-ați identificat pe teroristul ucis?

— Absolut, zise imediat omul din BKA. Cu ajutorul amprentelor. A mai fost arestat în Germania. Este vorba de Klaus Lied, fost muncitor la VDO, simpatizant al stângii, care a intrat de aproximativ trei ani în RAF. [1] I-am pierdut urma.

— Unde locuia?

— La început, în Frankfurt. Dar nu mai deținem nici o adresă de-a lui de foarte mult timp. Aceasta este fișa lui. Vă spune ceva?

Scoase din servieta imensă din piele neagră un document pe care se citea cuvântul VERTRAULICH [2] scris cu litere negre. Malko deschise dosarul și văzu fotografia teroristului cu fruntea lată. Dedesubtul rubricii BESCHREIBUNG, [3] citi:

LIED. Klaus Joachim. 4.11.1947. Frankfurt / Main. 1,70 m, față rotundă, păr castaniu, frunte înaltă și teșită, urechi mari ovale, cu lobii rotunzi și lăsați, gură mare cu buze groase, dantură completă, bărbie proeminentă. Semne particulare: merge cu vârfurile picioarelor îndreptate în afară, fumează țigări „Gauloises". Comportament: are obiceiul să-și roadă unghiile.

Malko înapoie dosarul. Klaus Lied nu își va mai roade niciodată unghiile. Se odihnea în Morga Institutului Medico-legal din Viena, până când va fi identificat, având numărul IKPO 61/81.

— Ce se aude cu ceilalți? întrebă Malko. Cei doi bărbați și femeia? Aveți vreo idee în legătură cu identitatea lor?

---

1. Rote Armee Fraktion
2. Confidențial
3. Semnalmente (n.a.)

Agentul din BKA scoase alte fotografii din servietă și le etală pe biroul lui Richard Wagner.

— Am făcut o selecție special pentru dumneavoastră, spuse el, după semnalmentele pe care ni le-ați dat și de la vechii prieteni ai lui Klaus Lied.

Malko se ridică și se duse să se uite la ele. Erau vreo douăsprezece fotografii reprezentând șase bărbați și șase femei. Ezită doar câteva clipe.

— Acesta, acesta și aceasta. Nu am nici o îndoială.

Adolf Zimmer restitui fotografiile clătinând din cap.

— Nu mă mir. Șeful comandoului a fost Horst Fulda, un revoluționar de profesie. Un fost student la Farmacie, antrenat într-o tabără din Liban de membrii OEP. În 1975, a participat la operațiunea din Viena împotriva OPEP, când a ucis un agent de poliție trăgându-i un glonț în spate. Cunoaște foarte bine orașul. Este unul dintre cei mai periculoși teroriști aflați în libertate. După ancheta poliției austriece, se pare că au venit de la München cu mașini diferite... I-am dat de urmă în Italia acum doi ani... Este bănuit de SISDE [1] italian că el ar fi autorul asasinatului lui Aldo Moro. În orice caz, a participat la răpire omorând gărzile de corp. Noi am oferit o recompensă de o sută de mii de mărci celui care îl va prinde. Dispune de o rețea de ascunzători cam peste tot în Germania. În afacerea asta, a acționat probabil pentru palestinieni sau pentru libieni.

— Ce vă face să credeți acest lucru? întrebă Malko, mai în glumă, mai în serios.

Neamțul nu simți ironia. Nu avea deloc umor.

— Mai întâi, după numele comandoului, conform mărturiei dumneavoastră. Pe urmă, am găsit într-una din mașinile abandonate o chitanță de la British American Bank din Zürich. Știm că această bancă are legături strânse cu Libia. Mai demult, au fost efectuate câteva plăți către agenți libieni.

— De ce au acceptat această „muncă"?

— Din motive logistice...

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Agentul din BKA zâmbi cu tristețe.

---

1. Servizio d'Informazione per la Sicurezza Democratica (Serviciile Secrete civile italiene) n.a.

— Pentru că le facem zile fripte, *Herr* Linge. Le este din ce în ce mai greu să-şi procure arme şi bani. În acest caz, fac rost de la arabi, în schimbul unor servicii mărunte. Nu cred că aţi avut vreo neînţelegere personală cu ei, *nicht wahr?*

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Pot să mă considere vinovat — ceea ce nu este adevărat — de moartea a doi tineri teroriştigermani în Egipt care a avut loc în urmă cu câteva luni.

— Cunosc povestea asta, zise neamţul. Aceia făceau parte din Mişcarea 2 Iunie. Dar nu împing sentimentul de solidaritate aşa de departe. Horst Fulda îndeplinea doar un „contract".

— Şi eu cred acest lucru, admise Malko. Îi cunoaşteţi şi pe ceilalţi doi?

— Pe fata blondă o cheamă Inge Klein, spuse Adolf Zimmer. Este amanta lui Fulda şi fost membru în mişcarea *Juso.* [1] Când l-a cunoscut, vindea brânzeturi în piaţă. O fanatică la limita isteriei. Şi mistică pe deasupra. A trebuit să devină credincioasă la cincisprezece ani. De trei ani, lucrează în clandestinitate. Nu vă voi pune la dispoziţie lista cu afacerile sale că ar fi prea plictisitor. O căutăm pentru crimă, complicitate la răpire, extorcare de fonduri şi jaf armat.

— Şi cel de-al treilea?

— Heinrich Stroll este cel mai insignifiant. A fost contabil, vechi militant împotriva războiului din Vietnam şi reconstrucţiei Westend la Frankfurt. Şi el a cochetat mult timp cu ilegalitatea înainte să se cufunde în ea definitiv. A participat la asasinarea procurorului Buback şi la câteva spargeri de bănci.

Frumoasă echipă. În birou se lăsă tăcerea. Omul de la Verfassungschutz ascultase povestea fără să se clintească. Malko întrebă:

— Bănuiesc că nu ştiţi unde sunt supravieţuitorii acestui comando, nu-i aşa?

— *Ganz korrekt!* [2] recunoscu agentul din BKA. Primele cercetări nu ne-au adus nimic. Taunus-ul a fost găsit pe o stradă din Viena şi nimic altceva. Sunt sigur că aveau paşapoarte false şi că s-au despărţit după aceea. În plus, poliţia vieneză nu ţine neapărat să aresteze terorişti, căci le-ar crea multe probleme.

---

1. Jungsocialisten (Tinerii socialişti)
2. Absolut exact (germană) n.a.

Malko ascultă judecata lui Pilat din Pont într-o tăcere de gheață, apoi îi căută privirea lui Wagner.

— Care este poziția Companiei în afacerea asta?

— *We are terribly sorry*, [1] zise cu căldură americanul. Am primit un telex de la directorul nostru general. Din păcate, continuă el după o mică pauză, nu văd în ce fel am putea să vă ajutăm. Acești teroriști nu sunt căutați de guvernul american, prin urmare, nu putem să ne aventurăm într-o vendetă personală, fie ea și pentru un agent de talia dumneavoastră. În ceea ce privește distrugerile materiale, mi-ar face plăcere să vă despăgubesc într-un fel sau altul, însă...

Malko simți că îi sare mustarul. Acei teroriști au venit să-l elimine și trebuia să se aștepte ca ei să se întoarcă sau pur și simplu se bucurau de gluma bună pe care i-au făcut-o.

— Și dumneavoastră? îl întrebă el pe agentul din BKA.

Neamțul își scoase ochelarii.

— Poziția noastră este puțin diferită, începu el. Am da orice ca să punem mâna pe acești criminali. Din păcate însă, nu știm unde să-i găsim. Dacă începeți să-i căutați, vă asigur că BKA vă va ajuta. Va începe prin a închide ochii la activitățile ilegale pe care le-ați putea avea pe teritoriul republicii...

— Frumos din partea dumneavoastră că nu mă veți amenda, spuse Malko.

Adolf Zimmer îi zâmbi cam scorțos.

— Lăsați gluma la o parte! Chiar veți avea acces la fișierele noastre și veți primi sprijinul diferitelor noastre birouri. Dar vă repet, acest lucru nu va rezolva problema principală. Nu știm unde se ascund.

— Și nu dispuneți de nici un mijloc să aflați?-Am crezut că poliția germană este extrem de eficientă.

— Nu e chiar atât de simplu, oftă Adolf Zimmer. Oamenii ăștia dispun de ascunzători pregătite cu mult timp înainte și de o rețea de complici în aripa stângă legală. În plus, când simt pericolul aproape, există întotdeauna o mabasadă sud-yemenită sau libiană care le eliberează pașapoarte false ca să mai câștige timp. Atunci fug în străinătate unde trăiesc ca în sânul lui Avram. După aceea se întorc, veseli și ghiftuiți. Îi vom prinde, firește, dar ne va lua ceva timp.

---

1. Ne pare nespus de rău (engleză) n.a.

— Ca și în cazul doctorului Mengele, observă Malko. Până atunci, vor muri de bătrânețe.

Fulgi mari de nea pluteau deasupra Dunării și un vânt rece zgâlțâia geamurile biroului. Malko se instalase la *Sacher*, nevrând să abuzeze de ospitalitatea contesei von Wisberg. Astfel, putea să ajungă mai ușor la spital ca să-l vadă pe Krisantem decât dacă stătea la Liezen. În plus, când își vedea castelul distrus, se demoraliza. Toată protipendada Vienei asistase la funeraliile Vanjei Alagoas.

Datorită înțelegerii autorităților vieneze, trupul neînsuflețit fusese trimis foarte repede într-un sicriu de plumb în Brazilia. Malko scrisese o scrisoare în care le explica părinților fetei împrejurările nefericite în care a murit. Dar ce importanță mai aveau cuvintele când vor vedea cadavrul fiicei lor în vârstă de numai douăzeci și cinci de ani?

Era negru de supărare. Ce întâmplare nefericită o făcuse pe această tânără să dorească să vadă cum arată un castel din apropierea Vienei? Nimerise într-o bătălie care nu era a ei și de care nici măcar nu îi păsa. La acest gând, pe Malko îl cuprinse din nou o furie oarbă. Nu este posibil ca agresorii lui să scape așa de ieftin! Se întoarse către reprezentantul din Verfassungsschutz.

— *Herr* Haupt, nici dumneavoastră nu puteți să faceți ceva?

— Eu sunt doar observator aici, îi explică Roll Haupt. Încercăm să fim la curent cu toate actele de terorism. Din păcate însă, nu dispunem de toate mijloacele ca să vă ajutăm. Suntem doar un organism al Serviciului de Informații.

— Din ce în ce mai bine, oftă Malko. Am venit să evaluez situația și iată cum sunt primit.

Se întoarse spre Richard Wagner.

— Dragul meu, cred că până la urmă, dumneavoastră veți avea cea mai mare contribuție.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă șeful centralei cu un zâmbet forțat.

— Foarte simplu, zise Malko, săptămâna aceasta încep reparațiile la castelul meu. Încă nu am primit toate devizele, dar după părerea mea, cred că mă vor duce la aproximativ trei sute de mii de doalri. Nu socotesc aici și pierderile irecuperabile pe care le-am suferit... Știți foarte bine de ce a venit această trupă de comando.

— Eu...

— Nu prea le-a plăcut cum mi-am îndeplinit ultima misiune în Egipt, adăugă Malko. Misiune pe care am avut-o în beneficiul Companiei, *nicht wahr?* Să nu vă miraţi când veţi primi pe numele dumneavoastră notele de plată pentru tâmplărie, pentru zugrăveală, pentru mobilă sau pentru mochetă. Voi semna devizele ca să nu existe nici un litigiu şi le voi considera ca pe propriii mei bani... Numai că dumneavoastră le veţi plăti...

— Dar nu dispun de buget! protestă şeful centralei.

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Trebuie să scotociţi prin fondurile secrete şi pentru spitalizarea lui Elko Krisantem. Vă atrag atenţia că nu are asigurare de sănătate. E străin, ştiţi dumneavoastră... Nici măcar nu a fost accident de muncă.

— De unde vreţi să iau aceşti bani! izbucni Richard Wagner.

— Strângeţi-i, îl sfătui Malko. Dacă aveţi ideea nefericită să refuzaţi, am un mijloc de a achita facturile, dar nu cred că domnii de la Langley vor fi bucuroşi. Editura Springer mi-a cerut de multă vreme să-mi scriu memoriile în schimbul unor sume imense de bani. Dacă îmi pun mintea, cred că voi termina cartea în trei luni. Cu nume, cu locuri. Doar ştiţi ce memorie bună am...

— Dar sunteţi legat prin păstrarea secretului profesional! protestă americanul.

— Nu şi cu oamenii care mă lasă baltă în astfel de situaţii, spuse Malko. Şi prostia are margini. (Se ridică.) Domnilor, vă salut.

— Unde vă duceţi? îl întrebă americanul.

— La Frankfurt, răspunse Malko. Acolo au locuit toţi membrii comadoului. Poate că mai stau încă. Fiindcă Agenţia nu se interesează de soarta mea, voi purta singur micul meu război, până îi voi extermina până la ultimul pe aceia care au îndrăznit să-mi omoare oaspeţii şi să-mi distrugă castelul.

— Nu aveţi nici un fir, nici...

Malko îşi puse haina de blană cu un zâmbet trist, dar ironic.

— Nu este prima oară când înfrunt aventura. Şi tot pentru dumneavoastră, ca să mai câştig câţiva dolari pentru reparaţiile castelului pe care îl consider Graalul meu. Acum sunt şi mai motivat... Cred că voi avea succes...

Ieşi trântind uşa în urma lui. Aştepta liftul pe culoarul prea încălzit, când Roll Haupt, agentul din Verfassungsschutz, îl ajunse din urmă îngrijorat.

— Pot să cobor cu dumneavoastră? îl întrebă el când veni liftul.

— Vă rog, spuse Malko.

În timp ce coborau, Roll Haupt îl întrebă brusc:

— Aţi vorbit serios că vă duceţi la Frankfurt?

— Absolut, răspunse Malko. De ce mă întrebaţi?

— Poate că am putea să vă ajutăm noi, începu neamţul cu prudenţă.

— În ce fel?

— De câteva luni, un agent din Verfassungsschutz încearcă să se infiltreze printre oamenii din RAF. Se învârteşte în mediile aparţinând stângii legale din Frankfurt. Se pare că a cules o informaţie despre tipii care v-au atacat. Dar el nu o va putea folosi în mod direct pentru că are de făcut o treabă de lungă durată: să întocmească fişele tuturor simpatizanţilor. Asta pentru viitor. Dar acest lucru ar putea să vă ajute.

Liftul ajunse la parter, în holul de marmură. Malko îşi măsură din priviri interlocutorul. Era mai degrabă surprins. Roll Haupt se uită în jur.

— Bineînţeles, asta va rămâne între noi. Informaţia este „ultraconfidenţială".

— De ce m-aţi ajuta dumneavoastră? îl întrebă Malko.

Roll Haupt nu se descumpăni.

— Apreciem foarte mult munca tuturor colegilor noştri din BKA, începu el. Din păcate, sunt apăsaţi de numeroase constrângeri legale. Şi noi, de altfel. Dar nu este acelaşi lucru în cazul dumneavoastră.

— Înţeleg, zise Malko.

— La noi, nu există pedeapsa cu moartea, continuă Haupt. Firesţe, când prindem teroriştii, îi ţinem mult şi bine în închisoare. De aceea, guvernul este acuzat tot timpul că are deţinuţi politici şi că face represiuni excesive.

Malko se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— *Sehr gut, Herr* Haupt, accept oferta dumneavoastră.

O lucire de bucurie străbătu ochii întunecaţi ai înaltului funcţionar.

— Cred că este o hotărâre înțeleaptă, *Herr* Linge. Firește, dacă aveți cheltuieli substanțiale, noi avem alocat un buget pentru astfel de treburi... Stați la *Sacher*, nu-i așa? Vă sun în patruzeci și opt de ore. Bineînțeles, veți păstra cu sfințenie acest secret. Chiar și față de BKA.

— Absolut, îi promise Malko. Nu știu cum să vă mulțumesc, zise el cu o ironie fină.

Înaltul funcționar îi întinse mâna și i-o strânse cu putere.

— Ba știți foarte bine. Apropo, pseudonimul meu este Kurt. La telefon. Mult noroc.

* * *

Malko se pregătea să se ducă la spital să-l vadă pe Elko Krisantem, când telefonul sună în camera lui de la *Sacher*.

— Sunt Malko Linge, zise el.

— Kurt, auzi o voce cunoscută. Am informația pe care o doriți. Peste trei zile, să fiți în stația de metrou Weisser Stein, în orașul despre care am vorbit. La ora trei. Cineva va veni să ceară de pomană și va rosti cuvântul „Sonnenblumen". [1] Va trebui să-i răspundeți: „Sonnenblumen SB". Fiți foarte prudent. Tipii din RAF sunt un soi de „desperados". Ne urăsc în mod sincer și știu că, dacă sunt prinși, nu mai există nici o speranță. În acest caz, lovesc la prima bănuială... Dacă nu ar fi vorba de dumneavoastră, nu mi-aș fi asumat riscul să vă pun în legătură cu acest agent. Își ia mereu niște măsuri de prevedere neobișnuite. Stângiștii dispun de o întreagă logistică ce spionează pentru ei... S-au desprins din lupta în ilegalitate. Acesta este numărul la care mă puteți găsi: 23 0561, la Wiesbaden. Sunați-mă când ajungeți. Vă va aștepta cineva la vamă.

Malko închise. Acum avea o misiune neobișnuită. Să aplice în mod oficial pedeapsa cu moartea într-un stat în care aceasta fusese legal abolită. Se transformase din vânat în vânător.

---

1. Floarea-soarelui (n.a.)

Capitolul IV

Malko zări în dreapta un imens „U" albastru care semnala stația metroului aerian Weisser Stein. Puțin mai retras față de Eschensheimer Landstrasse, marele și tristul bulevard care se îndrepta spre nord, locul în care se afla acum, se intersecta puțin mai departe cu S-Bahn. Era deja la periferia orașului Frankfurt, cu șirul de clădiri cenușii, alternând și cu un pic de verdeață, cu câteva pavilioane și coșuri de uzine profilându-se undeva în spate. Opri mașina, un Senator închiriat, în fața unei mici cafenele, *Lido Eisbar*, și coborî. Începuseră să cadă câțiva fulgi de nea, iar un vântuleț rece îi biciuia fața. Parcă ajunsese într-un sătuc, cu toate că se afla doar la douăzeci de minute de centrul cu zgârie-nori. Trecu prin fața stației de taxiuri și coborî în pasajul subteran unde se găseau cele două peroane ale metroului, apoi ajunse în sala de așteptare adormită, în care sufla vântul, cu zidurile pictate cu pătrate mari în culori țipătoare de roșu, mov, galben, verde. Nu era nici țipenie de om. În mijloc, zări o bancă din lemn acoperită cu graffiti.

Se așeză. Era înghețat bocnă. Sosise în această dimineață la Frankfurt și se instalase la bătrânul hotel din Theaterplatz, *Frankfurter Hof*, la care trăgea de obicei. Îndată ce sosise la aeroport, Verfassungsschutz își făcuse simțită prezența. Cineva îl așteptase la scara avionului cu un bilețel cu numele lui. Nu se prezentase, ci spusese doar atât: „Vin din partea lui Kurt. În caz că aveți probleme la vamă."

Malko îl urmase și acesta arătase la repezeală o legitimație galben cu negru la biroul de Imigrări, apoi la vamă și pe urmă îl lăsase pe Malko în fața centrului de închirieri pentru mașini. Avusese totuși decența să nu îl întrebe ce avea în servieta-diplomat care părea destul de grea. Când ajunsese la hotel, Malko îi verificase conținutul care se compunea dintr-un pistol-

mitralieră Ingram cu amortizor, pistolul lui extraplat, plus câteva grenade defensive și orbitoare. Un fel de „îndreptar" al micului cruciat... Înainte de a pleca din Viena, poliția îi furnizase două informații. Cu ajutorul unor mărturii, reușise să afle cum a ajuns Inge Klein la Viena. Cu zborul Frenkfurt-Viena al companiei Austrian Airlines, sub numele de Rosa Steinbach. Klaus Lied și Heinrich Stroll veniseră cu mașina. Însă nu găsiseră nici o urmă a trecerii lui Horst Fulda...

O garnitură a matroului aerian făcu tavanul din beton al stației să trepideze. Aproape în aceeași clipă, un bărbat coborî scara și se apropie de banca pe care stătea Malko. Era tânăr, cu părul brunet și slinos care îi cădea pe umeri. Avea o canadiană jerpelită și barba neîngrijită, ca un cerșetor. Se așeză pe bancă lângă Malko și zise încet:

— *Sonnenblume.*

— *Sonnenblume SB*, răspunse numaidecât Malko.

Călătorii defilau prin fața lor înfofoliți ca eschimoșii. Într-adevăr, Frankfurt era un oraș trist. murdar și friguros. Necunoscutul se ridică și îi strânse mâna.

— Bun venit la Frankfurt. Haideți să bem ceva cald.

Malko îl urmă. Străbătură piațeta și intrară în localul care se chema *Lido Eisbar*. La acea oră, era pustiu. Se așezară în fundul sălii lungi și comandară două cafele „Moka".

— Puteți să-mi spuneți Max, începu agentul din Verfassungsschutz. Kurt mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Malko se uită la unghiile cu mizerie sub ele și la cămașa murdară. Nu era ușor să joci un asemenea rol. O viață de câine, iar pe deasupra, putea să se trezească foarte bine cu un cuțit în spate. Max cuprinse ceașca în mâini ca să și le încălzească.

— Nu faceți o treabă ușoară, observă Malko.

Max clătină din cap.

— Nu, nu este ușor, dar ticăloșilor ăstora puțin le pasă... În fine, *Das ist Leben*... Cu ce vă pot ajuta?

— Știți ce caut, spuse Malko. Credeți că sunt aici?... Știm că cel puțin o parte din membrii comandoului au venit la Frankfurt. Inge Klein călătorește sub numele de Rosa Steinbach.

Agentul din Verfassungsschutz ridică din sprâncene.

— Steinbach! la te uită, numele ăsta îmi spune ceva...

Ziarele pomeniseră de acest comando, explicând că teroristul ucis nu putuse să fie identificat deoarece cadavrul lui

era în întregime carbonizat. Complicii lui Carlos riscau să cadă în cursă.

— Nu știu dacă mai sunt în Frankfurt, spuse Max cu oarecare sfială. Sunt calndestini, prin urmare trebuie să dăm crezare zvonurilor de la Clubul Voltaire sau de la „Louis les Putes". Cu siguranță că există oameni din aripa stângă legală care știu unde se află, dar vor tăcea. Eu cred că s-au întors aici pentru că este orașul pe care îl cunosc cel mai bine. Ori au fugit foarte departe.

— S-a auzit despre atentat pe aici?

— Cum să nu! În cercurile aripii stângi legale. Chiar a avut loc un seminar la Clubul Voltaire cu tema „Revoluția violentă". Firește, cum nu prea sunt acțiuni cu această temă, parcă au înnebunit... Sunt pe urmele lor de aproape o jumătate de an. Mi-au făcut o acoperire de funcționar licențiat la Neckerman pentru „apucăturile rele" și am reușit să-mi dau seama de multe lucruri. Niște „prieteni" au făcut rost de un carnet fals de student ca să pot mânca la căminul din Beethovenplatz. Numai că, acum sunt sub supraveghere și nu pot să intru în legătură cu oameni ca aceia pe care îi căutați. Trebuie să fiu foarte prudent. Încă nu au încredere în mine. Trăiesc din alocația de șomaj și mă învârt în toate cercurile de stânga spunând cât de mult urăsc statul capitalist...

— Foarte bine! zise Malko oftând descurajat.

În fața trudei lui de furnică, Malko simți cum îl cuprinde deznădejdea. Probabil că aceasta era plata.

— Mi-a venit o idee, spuse el. Este vorba despre vechea capcană cu capra și tigrul. Teroriștii aceștia au avut un contract ca să mă lichideze, dar au dat greș. Furnizorii lor de fonduri trebuie să fie tare înfuriați. Dacă vor afla că sunt la Frankfurt, poate că vor încerca ceva, nu credeți?

Max zâmbi cu resemnare.

— Îi subestimați. Știu foarte bine că sunteți un profesionist și că, dacă ați venit până aici, ați făcut-o ca să-i prindeți. Nu ține. Condiția este să mai fie încă în Frankfurt. Au atâtea ascunzători... unde nu te aștepți.

— Deci, nu mai este nimic de făcut?

Max deschise și închise gura, apoi fața i se lumină dintr-o dată.

— Stați puțin! Adineauri ați pomenit de Rosa Steinbach? Eu cunosc o Rita Steinbach, o persoană „legală" din aripa stângă. A lucrat pentru Ajutorul Roșu, apoi a militat în diverse organizații de stânga. Nu își ascunde simpatia pentru teroriști.

BKA a supravegheat-o câteva luni, dar nu a observat nimic interesant. Am văzut-o la seminarul de ieri.

— Cred că este complice, fiindcă Inge Klein s-a folosît de numele ei ca să călătorească, sugeră Malko.

— Nu neapărat, îl contrazise Max. Teroriştii fac deseori asemenea chestii fără să ceară părerea simpatizanţilor lor, ca să-şi piardă urma. De asemenea, putea să împrumute numele în mod voit.

— Aş dori mult de tot să mă interesez, spuse Malko.

— Nu ştiu unde stă, dar vine aproape în fiecare seară la *Doctor Flotte*, un bistro din Bockenheimer Warte. Este o roşcată tunsă foarte scurt, cu nişte ochelari mari. Dacă puteţi să veniţi diseară, v-o arăt. Dar să nu vă îmbrăcaţi cum sunteţi acum. Fără cravată, doar cu o şapcă şi să fumaţi Gauloises. Să nu încercaţi să intraţi în vorbă cu cineva, căci vă vor lua drept agent în BKA.

— Atunci, cum facem?

— Uitaţi-vă la mine. Voi veni pe la şase şi voi schimba câteva vorbe cu acea Rita Steinbach. Dar să nu ne daţi atenţie. Nu se ştie niciodată cine este în local... Mult noroc. Nu comandaţi mâncare, este scârboasă rău. Dacă vreo fată se aşază lângă dumneavoastră, să nu aveţi încredere în ea. În cartier, acestui bistro i se spune „Louis les Putes". Vă voi telefona mâine dimineaţă la hotel. Pe la opt.

Ieşiră din *Lido* şi fură izbiţi în faţă de un vânt rece. Max se duse la metroul care tocmai pleca spre Homburg şi Fulda, în vreme ce Malko se sui în maşina Senator. Avea un răgaz de două ore pe care le petrecu în camera de la *Frankfurter Hof* demontând şi ungându-şi armele. După aceea, îşi strecură la spate în curea pistolul extraplat şi două încărcătoare în buzunarul hainei de blană.

* * *

Un turn ciudat de culoare roşie, care părea scos din desenele lui Walt Disney, se afla chiar în staţia de tramvai Bockenheimer Warte. Toată strada Bockenheimer Land era în lucru, iar Malko trebui să facă un imens ocol ca să ajungă în mica piaţă rotundă care marca limita cartierului „Westend" aflat în demolare. După ce găsise un loc de parcare în Leipziger Strasse, evitând la timp un soi de-lopată mecanică ce lucra pe

şantierul care ocupa mai mult de jumătate din împrejurimi, se opri ca să se orienteze la faţa locului. Era un cartier bizar, mai degrabă studenţesc şi sărac, cu clădiri părăsite, cu parcuri şi cu case vechi mai înstărite. În faţa unui *Mac Donald's* nou-nouţ, zări o firmă neagră pe un imobil gri cu alb, cu trei etaje: *Doctor Flotte*, care îi amintea puţin de *Boul-Mich'* din Paris, cu fauna pestriţă de tineri dezorientaţi. Un tramvai străbătu piaţa, îndreptându-se către vest, undeva în afara oraşului, într-un scârţâit de şine. Deschise uşa barului *Doctor Flotte* şi dădu peste încă o uşă, ceea ce explica atmosfera de etuvă care domnea în interior şi fumul pe care îl tăiai cu cuţitul.

Pereţii şi tavanul maro erau negri de murdărie, iar lămpile de la 1900 răspândeau o lumină anemică în toată sala mică cu un bar în stânga, în spatele căruia se zărea un Flipper. Mesele de lângă intrare erau ocupate de grupuri de tineri ciufuliţi şi gălăgioşi, care se înfruptau cu cotelete cu varză. Malko zări un taburet liber la bar şi se aşeză, după ce se dezbrăcă de haină. Şapca à la Helmut Schmidt, cumpărată în urmă cu o oră, nu-i stătea rău, iar vesta veche de vânătoare pusă peste o cămaşă din lână nu îl scoteau prea mult în evidenţă.

Barmanul se apropie de el. Părul îi ajungea până la umeri, avea mâinile murdare, semăna cu un butoi de bere şi nişte ochi uimitor de albaştri şi bulbucaţi, cu o privire incisivă. Malko ceru o bere. Cei doi vecini ai lui opriră discuţia. În salon, oamenii mâncau. Barmanul se întoarse în mod ostentativ. La „Louis les Putes", străinii nu erau deloc agreaţi. Flipper-ul începu să ţăcăne, iar Malko studia cu atenţie numeroasele fotografii şi gravuri de pe pereţi, gândindu-se că tot ce era legat de terorismul german fusese clientela localului *Doctor Flotte*. Decorul amintea de Germania anilor '30 sordid şi îngrijorător totodată. La masa din spatele lui obişnuiţii localului jucau „skat" [1] făcând o gălăgie de nedescris. În sfârşit, uşa se deschise, iar în pragul ei apăru Max. Era singur.

Agentul din Verfassungsschutz trecu liniştit prin spaţiul îngust dintre mese şi se opri lângă un grup care terminase de mâncat. Puse mâna pe umărul unei fete roşcate tunsă foarte scurt, cu nişte ochelari imenşi care îi acopereau aproape toată faţa, schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi se duse la lăţosul care se juca la Flipper. Malko ceru o bere Steinheger. Cei din localul

1. Joc de cărţi ca belota (n.a.)

„Louis les Putes" habar nu aveau ce este votca. Apoi, ca să nu o bea pe stomacul gol, comandă două *Frankfurter* cu o porție de *Kartoffelsalat*.

Se scurseseră douăzeci de minute și terminase doi cârnați. Acum că se integrase în atmosferă, nimeni nu părea să-i dea atenție în afară de barman care îi arunca din când în când câte o privire tăioasă. În fine, toată lumea de la masa Ritei Steinbach se ridică să plece. Ea era îmbrăcată cu o fustă dreaptă, neagră, mulată pe coapse și cu un pulover gros. Își puse paltonul din lână verde, își înfășură un fular mare în jurul gâtului și ieși însoțită de prieteni. Malko așteptă un minut. Când ieși, constată cu bucurie că grupul se oprise în loc și discuta. Se despărțiră imediat și băieții alergară după tramvaiul care sosea în stație, iar Rita o luă pe Leipziger Strasse unde își lăsase Malko mașina.

Strada era aglomerată, așa că îi era ușor s-o urmărească. Aproape la fiecare casă era o prăvălie, firește, în afara celor demolate. După două sute de metri, Rita dispăru într-un gang, lângă o băcănie grecească. Malko mai merse puțin și ajunse la o poartă pentru vehicule a unei școli de dans. Își impuse să rămână aici o jumătate de oră. Cum Rita Steinbach nu mai ieșea, traversă strada și intră în gang. Pe una din cutiile de scrisori era lipită o etichetă scrisă de mână: „Rita Steinbach. Etaj 3, Scara C".

Malko ieși și o luă pe strada cu sens unic. Ajunse la mașină înfrigurat și uimit. Ca să nu ocolească prea mult, o luă pe linia tramvaiului, pe lângă Bockenheimer Landstrasse cu gropi făcute de buldozere. Cum va reuși să obțină informații de la o fanatică cum este Rita Steinbach?

Încă nu găsise răspuns la această întrebare când ajunse la *Frankfurter Hof* cu barul lui cu lemnăria închisă la culoare. Nu se compara cu atmosfera catifelată de la „Louis les Putes"...

* * *

Leipziger Strasse nu mai avea nimic de ascuns pentru Malko, după o zi întreagă de supraveghere. Mulțumea lui Dumnezeu că nu se făcuse mai frig. Dar începuse să se teamă că va fi observat, cu toate că era aglomerație. În fiecare dimineață, Rita pleca la Universitate și se întorcea la ora cinci. După aceea, făcea un popas la „Louis les Putes" unde mânca

ceva cu prietenii, apoi se întorcea acasă. Malko venea puțin mai târziu. Firește că erau și momente în care nu supraveghea, dar singur nu se putea descurca mai bine de-atât.

Rita Steinbach traversă pe trotuarul celălalt fără să-l vadă. El merse în urma ei, păstrând o distanță destul de mare. Când ajunse la Bockenheimer Warte, inima începu să-i bată cu putere. În loc să traverseze, femeia se îndrepta spre stația de tramvai.

Malko se amestecă în mulțime. Un tramvai care mergea în oraș se apropia și se urcă în același vagon cu femeia, dar în capătul celălalt. Într-un oraș ca Frankfurt, era imposibil să urmărești un tramvai cu mașina. Unde se ducea Rita Steinbach? O pândea când ajungea la fiecare stație. Rita coborî la Hauptbahnhof, traversă și merse pe jos pe Münchener Strasse, o arteră animată, plină de sex-shop-uri, de magazine de modă și cafenele. De data asta, nu se ducea la Universitate... Parcurseră amândoi strada, Malko mergând în urma ei. Apoi Rita intră într-o clădire foarte modernă care avea numărul unu. Când Malko ajunse în hol, liftul urca deja. Beculețul indica cifra cinci. La etajul cinci, era biroul companiei Austrian Airlines. Așteptă cabina să coboare și se urcă în lift.

Când intră în biroul minuscul, ea discuta deja cu singurul funcționar. Malko se duse la un panou agățat în perete unde erau multe pliante și începu să le răsfoiască stând cu spatele la ea. Dar ciulea urechile la discuția lor. Rita scoase din poșetă mai multe bilete de avion și încerca să obțină banii pe tichetele nefolosite. Spunea că este ziaristă și că a fost obligată să-și schimbe ruta în ultima clipă.

Malko deveni și mai atent. Oare ce însemna această încurcătură? Rita Steinbach turuia ca o moară stricată, subliniind că toate biletele fuseseră plătite în numerar cu banii ei. Funcționarul verifică în calculator, apoi spuse:

— Foarte bine, domnișoară, vă restitui banii pe tichete.

Începu să facă socoteala: Frankfurt-Londra, Hamburg-Frankfurt, Bruxelles-Frankfurt, Nisa-Frankfurt. Malko o asculta distrat. Deodată, abia se abținu să nu se întoarcă. Cu aceeași voce egală, funcționarul zise: „Viena-Frankfurt, trei sute treizeci și cinci de mărci."

Ciudată coincidență. Dacă biletul pe care Rita îl restituia acum era chiar tichetul folosit de terorista Inge Klein cu care călătorise pe numele de R. Steinbach?

Capitolul V

În timp ce angajatul număra biletele, Malko lăsă pliantele și ieși în grabă. Era extrem de emoționat. Rita Steinbach ieși de la Austrian Airlines și o luă pe Münchener Strasse, urmând aceeași rută. Malko stătea ca pe jar. Oare cui avea să dea banii?

Se simți frustrat. Tânăra se duse direct la Universitate și dispăru în clădirea masivă și solemnă. Acolo putea să se întâlnească cu oricine. Malko se duse la mașină. Nu știa ce să mai creadă. Cel mai simplu lucru era, firește, să se ducă direct la BKA și să povestească tot ce văzuse. Rita Steinbach va fi prinsă în câteva minute. Dar ce va urma după asta? Existau puține șanse ca ea să-și dea drumul la gură... A doua soluție era să continue urmărirea, în speranța că fata îl va duce la oamenii pe care îi ajuta. Numai că el singur nu putea să facă mare lucru... Rămânea cea de-a treia soluție, dar și cea mai nebunească.

* * *

Malko crezuse că Rita nu va pleca în veci de la „Louis les Putes". Era la a patra bere, când ea se hotărâse în sfârșit să se ducă acasă. Așteptă să ajungă pe culoar ca să se apropie și să urce în urma ei scara care mirosea a varză și a brânză alterată. Auzind pași, între etajele al doilea și al treilea, Rita se întoarse îngrijorată și îl văzu pe Malko, apoi continuă să urce. O ajunse din urmă în clipa în care introducea cheia în broască. Ochii de mioapă în spatele lentilelor groase se încețoșară de teamă și întrebă cu glas încordat:

— *Bitte schön? Was wollen Sie?*

— *Fraulein* Rita Steinbach?

— *Ja wohl. Warum...*

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.

— La ora asta? Cine sunteţi?

Malko îi zâmbi ca să o liniştească.

— Am fost la *Doctor Flotte* şi v-am urmărit.

Trăsăturile Ritei se relaxară. Clătină din cap.

— Nu mă interesează treburile astea...

— Nu este ceea ce credeţi, spuse Malko. Am un mesaj pentru deţinătoarea unuia dintre biletele pe care le-aţi înapoiat în după-amiaza asta. Şi celor doi prieteni ai ei. Pentru că cel de-al treilea, viteazul Klaus Lied, nu mai este printre noi.

Vorbise calm, fără să ridice tonul. Rita se făcu lividă şi scăpă cheile din mână. El le luă de jos, căută cheia potrivită, descuie uşa, apoi o împinse pe tânără înăuntru. Micul apartament de două camere era trist mobilat. Nu îşi scoase haina de blană, dar scoase din buzunarul interior ziarul vienez *Kurier* în care era relatat atentatul împotriva castelului său şi i-l întinse Ritei.

— Înainte de a-mi răspunde, o sfătui el, citiţi aceste rânduri.

Ea luă ziarul, îşi scoase mecanic paltonul şi rămase în picioare. Cu şoldurile rotunde şi cu nasul puţin coroiat, ar fi fost mult mai atrăgătoare fără ochelarii oribili cu lentile groase. Malko aştepta răbdător în timp ce ea citea. Rita se uită în sfârşit la el cu o privire tulbure.

— Dumneavoastră sunteţi... Malko Linge?

— Eu sunt.

O lucire de panică străbătu ochii căprui, măriţi de lentile.

— Ce doriţi? Cum de m-aţi găsit?

— Nu pot să vă răspund la a doua întrebare, zise Malko. Cât despre prima, chiar credeţi că aşa se face o revoluţie, omorând o braziliancă de douăzeci şi cinci de ani după ce a fost violată? Îi caut pe prietenii dumneavoastră. Nu sunt poliţist, nu vreau să-i bag la închisoare, ci vreau să-i omor. Înţelegeţi?

Ea se lăsă pe un scaun fără să-i răspundă, apoi se uită la Malko.

— Înţeleg, spuse ea rar, nici eu nu sunt de acord cu asemenea porcării, dar...

— Dar ce?

— Nu pot să-mi denunţ tovarăşii, Asta niciodată, în nici o împrejurare.

Malko încercă să o intimideze.

— Ascultați-mă, păreți o ființă echilibrată și în toate mințile. De ce colaborați cu astfel de oameni? Sunt niște asasini. Știu că acele bilete erau ale lor... De ce?

— Nu aveți cum să înțelegeți, spuse ea încetișor. Plecați. Sau, dacă preferați, denunțați-mă. Nu mă veți face să mă răzgândesc. Nu pot să trădez oamenii care au încredere în mine.

— S-au purtat ca niște sălbatici, replică Malko. Tot ce vreau este să-i am în față, cu arme egale.

— Poate, zise Rita, dar nu sunt toți la fel. Unii dintre ei sunt prea cumsecade și prea disperați ca să-i băgați în aceeași oală...

Mereu aceeași poveste: niște comuniști pocăiți care nu vor să hulească ceea ce au iubit... Tânăra avea lacrimi în ochi. Malko nu știa de unde să înceapă.

— Prin urmare, nu îmi veți spune nimic?

— Nu, zise ea clătinând din cap. Nu pot. Plecați și să nu vă mai întoarceți niciodată, că nu îi veți găsi. Au obiceiul să se ascundă. Duceți-vă la BKA, vor fi extrem de bucuroși...

— Nu mă voi duce, spuse Malko. Nu pe dumneavoastră vă vreau, ci pe ei. Dacă vă răzgândiți cumva, stau la *Frankfurter Hof*...

Ea se ridică și îl împinse cu blândețe afară. Coborî scara îngustă din lemn. Era trist. Se lovea de eternul zid. Singura modalitate de a-i prinde pe oamenii din RAF era o muncă de furnică. Înaintase cu pasul melcului.

* * *

Telefonul sună. Primise vești bune de la Krisantem, deci nu era Viena... Vocea puțin zeflemitoare a lui Max izbucni în receptor:

— Ei, ați urmărit-o pe frumoasa Rita?

— Da, răspunse Malko.

— Și cu ce v-ați ales?

— Cu nimic. Am văzut unde locuiește. Pe Leipziger Strasse, 104, la etajul al treilea. După aceea, am văzut cum își petrece timpul, dar nu știu la ce îmi va folosi.

Max râse înfundat.

— Dragă tovarășe, nu este deloc ușor, altminteri, nu îmi pierdeam timpul luni în șir. Tipii ăștia ne țin în șah, cu toată organizarea noastră, sunt prevăzători ca șerpii. Poate că, dacă

vă veți culca cu Rita, veți afla ceva peste câteva luni. Însă ei îi merge vestea că îi plac femeile frumoase... Ce intenționați să faceți?

— Nu știu, mărturisi Malko. Mai sunați-mă mâine. Dumneavoastră nu ați aflat nimic în plus?

— Nu. Discutăm mult despre treburile astea, însă aceia care ne interesează sunt de negăsit. Aveți noroc că stați la căldurică.

Malko era mulțumit că nu îi pomenise despre biletele de avion. La ce i-ar folosi? Era sigur că BKA nu o va deranja pe Rita. Sau, tot așa fel ca ceilalți, își va lua ușor tălpășița. Bătălia lui se termina brusc. Se hotărî să o lase în pace pe Rita vreo douăzeci și patru de ore, apoi își va relua urmărirea. Îi va pune în temă și pe cei din BKA. Până atunci, în Frankfurt, existau atâtea muzee.

* * *

Din cauza ploii, străduța în pantă unde se găsea Clubul Voltaire devenise alunecoasă. Acesta era găzduit într-o clădire micuță și roșie cu zidurile pline de afișe. Vechiul loc de întâlnire al tuturor stângiștilor din Frankfurt. Rita o luă pe Hochstrasse ca să ia tramvaiul. Ultimii participanți la seminar se răspândeau care încotro în noaptea rece. Când dădu colțul, se ciocni de două siluete cunoscute, care stăteau lipite de zid în întuneric. Un bărbat și o femeie care îi tăiară calea.

— Ce surpriză, nu-i așa? zise bărbatul.

Gluga hanoracului îi ascundea în parte fața, dar ar fi recunoscut vocea dintr-o mie.

— Nu sunteți zdravăn că ați venit aici, șopti Rita.

— Nu rămânem, o asigură bărbatul cu glugă. Uită-te, avem și o rablă de mașină. Vino.

Ea îl urmă până la un microbuz Volkswagen oprit ceva mai încolo, în care se urcară toți trei înghesuindu-se pe scaunul din față. Horst Fulda își scoase gluga, lăsând liber părul blond și ciufulit. Rita se uită la Inge Klein.

— Am crezut că ați plecat.

— Nu încă, răspunse Horst Fulda, cu o bucurie puțin forțată.

Conducea cu viteză, îndreptându-se către vest. Rita nu înțelegea nimic. Ce voiau de la ea? Microbuzul ajunse în

cartierul pe care îl cunoştea atât de bine. Opri lângă un gard care împrejmuia un teren viran. Horst Fulda coborî, dădu la o parte un panou, se urcă din nou la volan şi intră în garajul aflat la parterul unei clădiri părăsite. Coborî, ţinând în mână o lanternă. Cele două femei îl urmară şi intrară într-un coridor plin cu mizerii. Horst Fulda împinse o uşă care dădea spre scara unei pivniţe. Treptele erau alunecoase de murdărie şi era mai frig decât afară. Ajunseră în pivniţa în care era un scaun drept în mijloc sub un bec chior pe care bărbatul îl aprinse. Într-un colţ, erau lăzi şi geamantane.

— Stai jos, îi spuse Fulda cu amabilitate Ritei arătându-i scaunul.

Pe scară se auziră paşi, iar în prag apăru silueta lui Heinrich Stroll.

— Am văzut când aţi venit, începu el.

— Ce s-a întâmplat? Ce doriţi? întrebă Rita.

— Să ne luăm la revedere, înainte de a părăsi frumosul oraş Frankfurt, zise cu amabilitate Horst Fulda. Nu crezi că meriţi să ne luăm rămas bun de la tine?

— Ba da, răspunse Rita ezitând puţin.

Nu îşi dădea seama unde vrea să ajungă tânărul terorist. Se apropie de ea zâmbind.

— Spurcăciune!

Înjură şi o pălmui în acelaşi timp. O lovise cu toată puterea ca un smash de tenis. Rita se prăbuşi pe o parte, ochelarii îi zburară cât colo şi se lovi cu capul de sol. Şocul o ameţi. Horst Fulda înaintă un pas şi îi strivi ochelarii cu bocancul. Rita se ridică în patru labe şi strigă:

— Ochelarii mei!

— Nu-ţi fie teamă că nu o să mai ai nevoie de ei, zise Horst Fulda pe un ton liniştitor.

O ridică trăgând-o de păr şi o aruncă pe scaun. Inge Klein şi Heinrich Stroll o legară imediat cu un fir de nailon foarte subţire care îi intra în carne şi era mai rezistent decât oţelul. În culmea isteriei, Rita începu să urle, să plângă în hohote, înşirând cuvinte fără noimă, implorând, înjurând. Horst îi trase trei palme la rând şi spuse cu voce calmă:

— Taci, că te omor!

— Dar ce-am făcut? strigă Rita.

— Spurcăciune! repetă Horst. Lucrezi cu BKA. L-ai primit pe porcul de la castel. Ne vinzi.

— Nu este adevărat, eu...

— L-ai văzut sau nu?

— Da, dar...

Horst Fulda se aplecă spre ea. O apucă de păr cu mâna stângă și îi dădu capul pe spate.

— Nu avem timp de discuții, spuse el cu voce blândă. Doar să ne luăm rămas bun.

Scoase din buzunar o tijă din metal subțire cât un creion și o puse la câțiva centimetri de obrazul tinerei.

— Știi ce-i asta? O bucățică de spiță de la bicicletă. Uită-te ce ascuțită este. Eu am ascuțit-o cât am stat ascuns în gaura asta de șobolani ca să scap de prietenii tăi din BKA.

— Oprește-te! Nu sunt prietenii mei, strigă Rita. Ești nebun...

— Nu sunt nebun, zise Fulda.

Îi înfipse tija în ochiul drept cu un gest precis și rapid. Apoi o scoase și îi perforă ochiul stâng în același mod. Urletele Ritei deveniră de nesuportat. Sângele îi curgea din ochi amestecat cu lichidul cristalinului. Clătina capul în toate părțile, ca și cum voia să scape de o insectă. Inge Klein întoarse privirea în altă parte îngrețoșată. Horst o privea fix pe tânăra căreia îi scosese ochii.

— Dacă nu ne-ai fi făcut unele servicii, te-aș fi ucis pe loc, zise el. Vezi, acum nu mai ai nevoie de ochelari...

— Să plecăm, zise Heinrich Stroll cu vocea gâtuită.

— Așteaptă.

Horst Fulda scotoci într-o geantă și scoase o seringă cu un ser gălbui. Se întoarse apoi către Rita, îi imobiliză din nou capul cu un gest sigur și îi înfipse acul în ochiul stâng. Urletele inumane izbucniră iar. Horst scosese deja acul, îl înfipse în albul celuilalt ochi și goli seringa. Țipetele victimei erau atât de ascuțite, încât lui Inge i se făcuse pielea de găină. Horst aruncă seringa și se uită la cei doi globi maronii și însângerați ai Ritei.

— Viitoarea „ploșniță" [1] se va uita de două ori, spuse el.

— Ce i-ai pus? îl întrebă Heinrich.

— Acid. Nu vreau să se vindece vreodată.

Țipetele deveneau și mai insuportabile, întrerupte de scurte pauze de tăcere, cât timp Rita își trăgea sufletul.

---

1. Agent, în argou (n.a.)

* * *

Malko se săturase de Frankfurt. Stătuse la pândă şaizeci de ore fără nici un rezultat. Nu putea să o supravegheze singur pe Rita douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Se făcuse şi mai frig, iar lucrătorii de la Liezen aveau nevoie de prezenţa lui. Setea lui de răzbunare se potolise brusc. Duşmanii lui nu numai că îl umiliseră, dar acum, râdeau de el. Într-o bună zi, vor fi răpuşi de gloanţele agenţilor din BKA, iar el nu va afla nimic despre sfârşitul lor...

Trebuia să gândească limpede. Venirea lui la Frankfurt era un eşec. Măcar să reuşească să-i dea pe mâna agenţilor din BKA. Ridică receptorul şi sună la recepţie.

— Pregătiţi nota de plată.

După douăzeci de minute, rula în ceaţă pe autostrada care decea la Wiesbaden. Restitui maşina şi se duse la biroul companiei Austrian Airlines. Imediat ce dădu biletul, funcţionarul zise:

— Aveţi un mesaj. Trebuie să sunaţi urgent la numărul acesta.

Era un număr din oraş, pe care Malko nu îl cunoştea. Intră într-o cabină. Îi răspunse Max.

— Ah, mă bucur că am luat legătura. Am noutăţi. Rita Steibach este la spital.

— S-a sinucis?

— Nu chiar. A fost găsită azi-dimineaţă pe un teren viran pe Adalbertstrasse, desfigurată cu bestialitate.

— La ce spital este?

— La St. Elisabethenkrankenhaus, pe Ginnheimer Strasse, camera 42. Sunaţi-mă şi pe mine la acest număr. Mă găsiţi în fiecare zi între douăsprezece şi unu.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să-şi recupereze bagajele. Max nu aflase un lucru: că îi făcuse o vizită Ritei. Oare să aibă legătură cu ceea ce a păţit?

* * *

Aproape că ieşise din Frankfurt. Spitalul Sfânta Elisabeta avea o grădină cochetă şi o capelă în apropiere. Înăuntru însă

mirosea a eter și a formol. O infirmieră stătea pe un scaun lângă camera 42. Se ridică în picioare când îl văzu pe Malko.

— Doriți s-o vedeți pe *Fraulein* Steinbach? Sunteți un prieten?

— Da, spuse Malko.

Infirmiera clătină din cap.

— Nu știu dacă puteți s-o vedeți.

— De ce?

— Este foarte slăbită. Nici poliția nu a putut să o interogheze încă.

— De ce poliția?

— Cum, nu ați aflat ce i-au făcut?

— Nu.

— Este îngrozitor, sunt niște sadici. I-au scos ochii în mod bestial.

— Vreau să o văd, spuse Malko. Spuneți-i că mă cheamă Malko Linge.

Infirmiera deschise ușa, și o închise la loc. Apăru după câteva clipe și spuse în șoaptă:

— Vă primește. Dar nu stați prea mult.

Malko intră în salon cu inima strânsă. Rita avea ochii bandajați. Stătea în capul oaselor în pat.

— Vorbiți, zise ea când îl auzi pe Malko. Vreau să fiu sigură că sunteți dumneavoastră.

— Cine v-a făcut asta?

— Horst. Horst Fulda.

Vorbise atât de încet, încât el crezu că nu a auzit bine.

— De ce?

— Crede că lucrez cu BKA și că mă pregătesc să-l vând.

— Dumneavoastră, dar de ce?

Mâna se mișcă ușurel pe cearceaf, ca și cum ar fi vrut s-o caute pe cea a lui Malko. Acesta se apropie și o cuprinse. Rita continuă cu același glas liniștit:

— În ziua în care m-am dus să schimb biletele, m-au urmărit. Au văzut că ați urcat. Eu nu le-am pomenit de vizita dumneavoastră. Atunci, s-au gândit că lucrez mână în mână cu dumneavoastră. Este o prostie. Aș fi putut să-i denunț de nenumărate ori, dar sunt paranoici. Cred că toată lumea le vrea răul... Acum, viața mea s-a sfârșit. Ați avut dreptate. Cel puțin, dumneavoastră v-ați ținut de cuvânt...

Malko era stupefiat.

— Dar nu v-ați apărat?

— Nu m-au crezut.

Malko clătină din cap.

— De ce ați colaborat cu oamenii aceia?

— De ce? (Vocea era înăbușită, spartă, răgușită din cauza țipetelor.) La început, din convingere. Am crezut în ei. Apoi, din alte motive. Ar fi trebuit să mă tem când mi-au făcut porcăria asta.

— Ce porcărie?

Ea lăsă capul în jos și tăcu un timp. După aceea, întinse mâna spre masă.

— Acolo este un plic mare. Deschideți-l.

Pe lângă alte lucruri de ale ei, Malko văzu un plic mare maro. Îl desfăcu. Conținea câteva fotografii. Avu un șoc. Fuseseră făcute fără blitz, dar erau foarte clare. Era o treabă de profesionist. Vreo douăsprezece o reprezentau pe Rita în pat cu altă fată, o blondă slăbănoagă, al cărei corp deșirat contrasta cu formele pline ale tinerei femei. Erau una cu capul la picioarele celeilalte, iar poza nu scăpa nimic din activitatea lor. Un superb festival din Insula Lesbos. Jenat, Malko puse pozele în plic.

— V-au șantajat?

Rita înclină din cap.

— Da. S-a întâmplat într-o casă închiriată de „familie".[1] Am observat că făceau fotografii, dar credeam că o făceau să se distreze. Eu am fost de multă vreme simpatizanta lor, chiar le-am făcut unele mici servicii ca „persoană legală". Am schimbat bani, le-am făcut rost de pașapoarte, am adăpostit un tovarăș urmărit, dar nimic grav. Într-o zi, m-a căutat un tip care mi-a cerut să trec niște arme peste graniță. Am refuzat și atunci au făcut aceste fotografii, zicându-mi că le vor arăta la Universitate, părinților mei care locuiesc într-un orășel din Renania și tuturor cunoscuților mei. M-am supus și i-am ajutat în continuare... Aseară, înainte de a mă abandona pe terenul viran, mi-au spus că vor trimite fotografiile la ziare și că poliția le va găsi pe cele de lângă mine. Din fericire, nimeni nu a deschis plicul. Dar acum nici nu mai îmi pasă. Voi spune lumii întregi că sunt lesbiană.

Malko era stupefiat de sălbăticia și de imprudența oamenilor pe care îi urmărea.

---

1. Teroriștii (n.a.)

— De ce v-au trimis să schimbați biletele?

— Au nevoie de bani ca să plece. Cred că au probleme cu tipii din afară care îi ajută...

— Unde au plecat?

— Nu știu. Cred că în Italia... Acum două nopți, Horst a venit la mine să dea un telefon. S-a închis în altă cameră, totuși am auzit: „Pronto, pronto"... A mai fost în Italia.

— Știu, spuse Malko. Dar de ce a venit să telefoneze de la dumneavoastră?

— Nu au telefon acolo unde m-au dus.

— Unde?

Ea tăcu. Secundele treceau, iar Rita ridică din umeri.

— Oh, pot să văspun, dar nu cred că mai sunt acolo. Pe Adalbertstrasse numărul 4, într-o casă părăsită, unde a fost o farmacie. Vizavi este un teren viran. (Oftă.) Acum, lăsați-mă, vreau să dorm.

— Ar fi putut să vă omoare.

— Ba nu, fiindcă știe prea multă lume că i-am ajutat. Îmi voi face mai rău. Vor împrăștia zvonul că am trădat, dar că m-au pedepsit când de fapt meritam să mor. Sunt mari și generoși... *Aufweidersehen*...

Malko îi strânse mâna cu putere și ieși din salon în vârful picioarelor. Părăsi spitalul Sfânta Elisabeta cu o gheară în suflet. Acum trebuia să-i informeze pe agenții din BKA. Primul lucru pe care îl făcu atunci când ajunse la *Frankfurter Hof*, sună la florăria hotelului. Chiar dacă Rita nu putea să admire florile, măcar le simțea parfumul. După aceea, formă numărul prietenului său din Wiesbaden. Se hotărâse să-i spună tot adevărul.

* * *

Bockenheimer Warte gemea de mașini albe și verzi și de microbuze kaki. Tramvaiele nu mai circulau, iar Adalbertstrasse era blocată. Închiseseră „Sparkasse" [1] care se învecina cu imobilul părăsit. Fulgarinele albe ale polițiștilor și caschetele verzi și înalte confereau un aspect ciudat acestei desfășurări de forțe. Un elicopter se așeză pe terenul viran chiar în spatele casei și din el coborâră alți polițiști. Erau echipați cu toții cu veste antiglonț.

1. *CEC (n.a.)*

Malko era împreună cu Kurt însoțit de Wiesbaden în elicopter. Un polițist se apropie de microbuzul în care se aflau ei.

— Casa este încercuită, îi anunță acesta. Mi se pare că nu este nimeni.

Malko se uită la clădirea veche negricioasă care nu mai avea nici un geam întreg. Vizitase înainte imobilul de alături locuit încă în care fiecare apartament avea grilaj la ușă ca la închisoare. Era sinistru...

— Acest lucru nu mă miră, spuse Malko.

Nici nu termină bine fraza că veni un polițist în goană.

— În garaj este un microbuz, anunță el. Nu vrem să deschidem ușa. Oamenii noștri vor trece prin clădirea vecină. Dacă este o cursă?

După câteva secunde, se auzi o voce stridentă într-un megafon:

— Clădirea este încercuită. Ieșiți cu toții cu mâinile ridicate.

Zeci de arme erau îndreptate spre clădirea veche. Timp de zece minute nu se întâmplă nimic. În fine, cineva venise să-i ia pe Malko și pe Kurt. Intrară în garajul a cărui ușă fusese deschisă din interior. Polițiștii înconjuraseră microbuzul vechi. Portiera era deschisă și zăriră înăuntru un teanc de sticle cu gaz. Un specialist în pirotehnie le explică:

— Dacă deschideam ușa, totul sărea în aer... Bine că am fost prevăzători...

Sonderkimmandos din BKA începuseră deja să scotocească ascunzătoarea ca să găsească cele mai neînsemnate indicii și să le introducă în baza lor de date. Malko schimbă o privire cu Kurt. Nu mai aveau ce face aici. Se duseră la Mercedesul înaltului funcționar care staționa pe Bockenheimer Warte. Malko își spuse că, dacă ar fi avut nefericita idee să vină singur, acum ar fi fost o torță vie.

* * *

— Am folosit informația dumneavoastră, începu Kurt. Italienii m-au ajutat și pot să vă spun că Horst Fulda a sunat la un număr din Roma care aparține unui apartament de pe Via di Porta Maggiore la numărul 38, închiriată pe numele de Maria Rossi...

— Extraordinar! izbucni Malko. Italienii i-au dat de urmă.

— Încă nu, zise Kurt, nu le-am spus despre ce este vorba. Dacă plecați la Roma, preferăm să începeți singur ancheta. Sunteți mai potrivit...

— Cred că o să plec în Italia, spuse Malko.

Kurt îi zâmbi cu înțelegere.

— Foarte bine. Nici nu mă așteptam la altceva din partea dumneavoastră. Să luați legătura cu omologii mei de la Roma. Pe unul îl cheamă Mario di Santini. Este chestor în DIGOS [1] și numărul doi în lupta împotriva terorismului din Roma. Lucrează în Ministerul de Interne. Celălalt este căpitanul carabinierilor dintr-o unitate mai specială, direct sub ordinele generalului de la Chiesa. Noi îi spunem Sergio. Îi voi anunța, dar nu le pomenesc de Maria Rossi. O să le spunem că faceți o anchetă în legătură cu teroriștii germani refugiați în Italia. Vom vedea ce se va întâmpla. Dacă îl scoateți din bârlog pe Horst Fulda, voi interveni în mod direct. Îl vrem mort sau viu.

Având în vedere ce fel de personaj era, era mai bine să fie mort. Mercedesul îl lăsă la hotel. La plecare, Kurt îi strânse viguros mâna. Imediat ce ajunse în cameră, Malko sună la Liezen. Spre marea lui bucurie, îi răspunse Krisantem în persoană.

— Am ieșit din spital, zise turcul. Mă simt mult mai bine. Pot să vin și eu?

— Nici vorbă, răspunse Malko, eu plec la Roma, iar dumneata nu vorbești italiana. Și pe urmă, nu vreau să aveți vreo complicație. Cum merg treburile?

— Ca melcul, mărturisi Krisantem. Este foarte frig. Au refăcut deja tavanul din sala de bal, *Eure Hoheit.*

— Foarte bine, zise Malko. La Roma, voi sta la hotelul *Excelsior.* Plec mâine.

Această cruciadă de unul singur îl întinerea. De data aceasta nu mai avea Compania în spate. Dar îl susținea o forță mai presus de el: dorința fierbinte de a se răzbuna. Care pe care: ori el, ori Horst Fulda. Se întreba dacă tânăra teroristă nu lăsase intenționat un firișor ca să-l atragă în Cetatea Eternă. Ca să-l ducă la pieire.

---

1. Prefect. Direzione Generale Organizzazione Speciale (n.a.)

Capitolul VI

O ceaţă tăioasă acoperea autostrada A 16 care lega aeroportul Fiumicino de Roma, transformând minunaţii pini sub formă de umbrelă în niţe uriaşe ciuperci cenuşii. Parcă era în Polonia. Funcţionarii companiei Alitalia erau în grevă, ca de obicei, lucru care făcea aeroportul şi mai sinistru, cu solul lui de bitum negru. Toată aerogara gemea de carabinieri înarmaţi până-n dinţi. În decursul ultimelor cincisprezece zile, Brigăzile Roşii ale Columnei Romane au asasinat un general al carabinierilor, au răpit un judecător şi au organizat o revoltă în închisoarea Trani, ameninţând printre altele că aruncă în aer câteva hoteluri de lux. Peste tot, plutea ameninţarea.

La volanul unui Alfa-Romeo închiriat, Malko avea în faţa ochilor figura bărbătească a lui Horst Fulda, omul pe care venise să-l vâneze la Roma şi care lăsa mereu în urmă câte o dâră de sânge.

Frumoasa autostradă se pierdu brusc într-un labirint de bulevarde triste, cu nenumărate tramvaie verzi, mărginite de maghernițe sinistre şi lipsite de indicatoare. Lângă fiecare edificiu public, carabinieii cu veste antiglonţ vegheau după sacii cu nisip. Intrase în Roma.

Ca prin minune, după nenumărate ocolişuri, Malko ajunse în sfârşit pe Via Veneto. Ambasada americană era exact lângă hotelul *Excelsior*, găzduită de un palat maiestuos din stuc roz. Astfel îi va fi mai uşor să ţină legătura cu ambasada. Parcă maşina sub copertina hotelului. Dacă şi în 1944 ar fi existat sensurile interzise, în mod sigur aliaţii nu ar mai fi reuşit să cucerească oraşul. Era nebunie curată. Pe deasupra, mai schimbau sensurile ziua în amiaza mare. Când intră, avu o mare surpriză! Holul hotelului era luminat în întregime de lumânări.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko pe portarul distins ca un bătrân nobil roman.

— Este pană de curent, *signor*, răspunse acesta pe un ton arogant. Ca în fiecare zi... Timp de două ore...

Lifturile nu funcționau, iar Malko urcă patru etaje pe scări, urmat de doi hamali cocoșați de greutatea bagajelor lui. Întâlnea pe scară oameni cu un aer rătăcit și cu câte o lumânare în mână. Ce ambianță plăcută! Reuși totuși să se instaleze de bine de rău într-un apartament cât sala de așteptare a unei gări, în care singurul element de modernitate era televizorul. Nu-i mai rămânea decât să ia legătura cu Mario di Santini, specialistul în lupta antiteroristă, și cu misteriosul Sergio, căpitanul carabinierilor.

Formă numărul pe care îl avea de la Frankfurt. Ceru să vorbească cu *Dottore* di Santini și își spuse numele. Aproape instantaneu, o voce se auzi vibrând în receptor:

— Vă aștept, spuse chestorul. Vreți să ne întâlnim în fața ministerului? Este un mic bar, *Viminale*... Într-o jumătate de oră este bine? O să vă recunosc ușor.

Malko fu de acord. La cel de-al doilea număr răspunse o voce necunoscută care îi făcu imediat legătura cu Sergio. Și în acest caz, Roll Haupt își făcuse bine treaba. Carabinierul îi propuse:

— Ne întâlnim mâine la ora zece pe Via Boncompagni, în fața clădirii cu numărul șase.

Când coborî, Malko era cât pe ce să se ciocnească cu băiatul care parca mașinile.

— Trebuie să punem un lanț, *signor*, altfel mașina va fi furată...

Într-adevăr, Malko observă că toți șoferii își legaseră volanul cu un lanț și luaseră cu ei radio-casetofoanele. La Roma se fura orice, chiar și mașinile de poliție. Italia se afunda ușor în haos.

Fu nevoit să se învârtească de vreo trei ori în jurul străzii Nazionale până să găsească drumul spre Ministerul de Interne, o clădire negricioasă în fundul unui mic scuar cu o monumentală rampă de acces. Barul *Viminale*, cu o cabină telefonică plasată exact în față, era pe o străduță în pantă. Malko luă un tichet de la casă și luă un expresso așezat singur la tejghea. Aproape în aceeași clipă, văzu apărând un bărbat scund de statură, elegant îmbrăcat, într-un costum verde, cu părul lung,

dar pieptănat impecabil, cu privirea ageră. Îi întinse o mână îngreunată de un ghiul și de o brățară foarte groasă.

— Eu sunt Mario di Santini, zise italianul. Vă rog să mă scuzați că ne întâlnim aici, dar nu îmi folosesc biroul pentru treburile strict confidențiale. Brigadiștii și-au infiltrat prea mulți oameni în administrație, așa că ne temem.

— Cum, și la dumneavoastră, în DIGOS? întrebă Malko mirat.

Chestorul fu servit cu o băutură ciudată: un fel de Gin-Cointreau.

— Chiar și la noi! oftă omul numărul doi în lupta antiteroristă din Roma. S-a întors lumea pe dos. Brigadiștii se plimbă ca Vodă prin lobodă, în schimb, generalul de la Chiesa este obligat să umble în civil și să se deplaseze cu acte false. Au răpit atâția oameni care se credeau foarte puternici...

— Știți de ce am venit eu la Roma?

— Bineînțeles! zise italianul. Am răsfoit dosarul lui Horst Fulda. Este unul dintre ucigașii gărzilor de corp care îl păzeau pe Aldo Moro. Am reușit să-l identificăm datorită unor „pentiti" [1]. Membrii Brigăzilor Roșii l-au „închiriat" de la nemți pentru că este un profesionist. A rămas câteva săptămâni la Roma. Practic, noi suntem siguri că tot el l-a executat și pe Aldo Moro.

— A venit din nou aici? întrebă Malko.

Mario di Santini deschise brațele într-un gest de neputință.

— Din păcate, este posibil. Dacă vă închipuiți că acum cincisprezece zile, a răpit un judecător chiar sub nasul nostru, iar noi nu am fost în stare să aflăm unde îl ascunde! Dacă mi-ați spune acum că toți membrii din Rote Armee Fraktion se află la Roma, eu v-aș crede. Numai „vulpoii" generalului de la Chiesa obțin rezultate...

— De ce?

— Pentru că îi infiltrează și îi omoară, zise pur și simplu italianul. Noi nu știm să facem așa. Cum aș putea să vă ajut?

— Să-mi procurați informații despre germani.

— Este cam greu, zise chestorul. Mă voi interesa la oamenii mei de legătură. Asta e tot?

— Pentru moment.

---

1. „Pocăiți" (n.a.)

Mario di Santini sorbi o gură din băutura lui neobișnuită și spuse:

— Ar trebui să veniți la mine să cinați și cu nevastă-mea. În cursul săptămânii, într-o seară.

— Cu multă plăcere, acceptă Malko.

Italianul suspină descurajat.

— O să întâmpinați greutăți. Totul este putred. Sunt sigur că membrii din Democrația Creștină îi informează și că Aldo Moro a fost ucis cu acordul lor. Arestează mereu oameni nevinovați. Dacă mâine îmi veți spune că Papa este membru în Brigăzile Roșii, eu vă voi răspunde: „De ce nu?" În fine, trebuie să plec.

Malko privi cum străbate peronul cu pași repezi, apoi se urcă în Alfa, nu prea convins. Se pare că la Roma brigadiștii făceau legea. Prin urmare, „invitații" lor erau în siguranță.

* * *

Pana de curent se terminase și Malko profită ca să urce cu liftul. Când intră în apartamentul cu aer bătrânesc, îl cuprinse plictiseala și sună la Liezen. Vocea prietenoasă a lui Krisantem îi făcu bine.

— Care mai sunt noutățile? îl întrebă Malko.

— Au terminat tavanele, îl anunță triumfător turcul. Îi supraveghez tot timpul. V-a căutat cineva și i-am spus că stați la hotelul *Excelsior*. Nu am înțeles numele, dar vorbea de departe.

— Foarte bine, spuse Malko. Dacă mai sună, notați numele și aveți grijă cu burta...

Coborî în hol, dar mai înainte, își strecură pistolul extraplat la centură. În hol, văzu o mulțime de fete superbe, extravagant îmbrăcate. Îl întrebă pe portar, iar acesta îi spuse că va avea loc o paradă a modei.

Malko străbătu salonul și se duse la bar, când, în acel moment, observă o fată absolut superbă a cărei ținută sobră contrasta cu veșmintele extravagante ale celorlalte manechine. Avea o fustă neagră strânsă pe talie, cu o bluză roșie asortată din care ieșea un piept impresionant, cu picioare lungi, strânse în niște ciorapi negri și pantofi la culoare. Părul pieptănat pe spate îi îndulcea trăsăturile delicate.

El tocmai o studia, când privirile lor se întâlniră. Ea îi adresă imediat un zâmbet strălucitor şi se repezi la el cu un mers hotărât şi senzual.

— Gianni!

Când se opri la un metru de el, zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Oh, *scusi.* Nu sunteţi Gianni.

— Să ştiţi că îmi pare rău, zise Malko.

Necunoscuta zâmbi din nou şi spuse în engleză:

— Scuzaţi-mă, sunt mioapă rău. V-am confundat cu un prieten care mi-a promis că mă conduce acasă după prezentare.

Malko o studie. Pielea mată îi trăda sângele amestecat. Pe tocuri, era mai înaltă decât Malko. Coafura aproape austeră contrasta cu senzualitatea opulentă a corpului împlinit.

— Dacă Gianni al dumneavoastră a dispărut, aş putea să-l înlocuiesc eu, sugeră Malko.

Necunoscuta se făcu roşie-ca focul.

— Nici să nu vă gândiţi! În primul rând, locuiesc foarte departe, iar în al doilea, nici nu vă cunosc.

— Păcat, zise Malko dezamăgit. Dacă vă răzgândiţi cumva, mă găsiţi la bar.

Se duse să-şi comande o votcă. Trebuia să se întâlnească cu Sergio şi cu şeful Centralei din Roma. Se pregătea să ceară nota de plată, când bruneta necunoscută se ivi în pragul barului şi începu să se uite în toate părţile, sub privirile tuturor consumatorilor fermecaţi. Malko se ridică şi o scăpă de doi arabi nerușinați.

Se aşeză cu graţie într-un fotoliu, puse picior peste picior şi zise oftând:

— Sunt moartă de oboseală, mă dor picioarele, şi porcul ăla de Gianni s-a dus cu o blondină. Chiar puteţi să mă duceţi acasă?

— Plăcerea este de partea mea! zise Malko, mulţumit că a dat peste asemenea creatură care să-i alunge singurătatea. Ce doriţi să beţi?

— Un *J & B* dublu.

Ea întinse mâna cu degete lungi pe masă.

— Pe mine mă cheamă Ornella Antonioni. Dar pe dumneavoastră?

— Malko Linge. Sunt ziarist la *Kurier* din Viena.

După cinci minute, aflase totul despre apetisanta Ornella. Era fata unui mare vânzător de parfumuri și făcea pe manechinul ca să nu se plictisească. Locuia într-o casă în nordul Romei. Fusese în Statele Unite. Tatăl era unul dintre conducătorii Democrației Creștine. Ea părea o ușuratică, după felul în care se comporta. Avea în jur de treizeci de ani. La cel de-al treilea pahar de whisky, își luă piciorul de deasupra celuilalt cu o încetineală calculată, expunându-și coapsele cărnoase.

— *Andiamo?*

— Nu vă este foame? o întrebă Malko.

— *Un po*, răspunse ea făcând o mutriță drăgălașă. De ce mă întrebați?

— Am putea să mergem să mâncăm undeva înainte de a vă conduce acasă, sugeră Malko.

— Ah, făcu ea veselă. Porc, la fel ca și ceilalți. *Si, perque no? Dove?*

— *Alfredo?*[1]

— *Va bene.* Dar după aceea, mă duceți acasă, da? Nu ne plimbăm pe la periferie sau prin Villa Borghese. Sunt logodită.

* * *

Ornella era la fel de lipicioasă ca *fetuccini* de la *Alfredo*. Cu un braț în jurul gâtului lui Malko, cu pieptul fantastic strivit de el, îl mușca ușurel de gât și îi spuse pentru a mia oară:

— Ești foarte frumos. Am remarcat imediat cât ești de frumos...

Se emoționă când chitaristul venise să cânte la masa lor câteva melodii napolitane, încununând ceea ce făcuse puțin mai înainte vinul. Ornella luă mâna lui Malko. Probabil că logodnica făcuse această greșeală din cauza miopiei. Când îl sărutase pe gură, la sfârșitul cântecului, nu mai încăpea nici o îndoială asupra greșelii ei. Își împingea coapsa în piciorul lui pe sub masă. *Alfredo* devenise pentru turiști o capcană infectă. Se pomeniră în minuscula piață în formă de triunghi care ducea în Via della Scrofa. Ornella se sprijini de el cu tot corpul.

— *Amore mio!* șușoti ea.

---

1. Restaurant celebru (n.a.)

Malko îi înapoie săruturile, bucuros că şi-a început sejurul la Roma sub auspicii favorabile. Continuară şi în maşină, dar în mod discret. Ornella îşi desfăcu ultimii nasturi de la fustă ca să-i înlesnească accesul lui Malko între coapsele sale. Sub bluza roşie, pieptul stătea să plesnească. Îi fu greu să se descurce prin labirintul de străduţe fără trotuare din vechea Romă. Mai ales când Ornella îi băgă limba caldă în ureche... Merseră de-a lungul bulevardelor liniştite din Parioli. După zece seara, Roma era un oraş mort, din cauza terorismului. În fine, Ornella îi arătă lui Malko o clădire mare, albă.

— Am ajuns.

Coborâră amândoi, iar când ajunseră în faţa porţii, Ornella se întoarse şi se frecă de el, lăsându-se mângâiată fără nici o reţinere. Apoi se desprinse, ţuguie buzele ca pentru un sărut de adio şi susură:

— *Ciao, amore!* Te sun mâine.

Malko se chinuia să-şi amintească cum se spunea „vampă" în italiană, dar nu îşi aminti şi intră împreună cu ea. Ornella duse puse degetul pe buze:

— Să nu faci zgomot.

Ca s-o ia în braţe, nu era nevoie să facă zgomot. Fiindcă încerca să scape în timp ce urca scara, el o prinse şi se clătinară amândoi pe trepte, într-o luptă vicleană. Malko era ferm hotărât să nu renunţe la plăcerea aşteptată de multă vreme. La un moment dat. ea se aşează de-a curmezişul pe trepte, cu paltonul descheiat, iar el îi simţi muntele lui Venus lipit de pântecele lui. Crezu că bătălia era câştigată, însă ea se ridică brusc şi nu o ajunse decât pe palierul de la etaj.

Reluară lupta între etaje, pe fiecare treaptă. Când îl săruta cu pasiune, murmurând în italiană cuvinte de o vulgaritate ieşită din comun, când reuşea să scape. Înghesuind-o într-un colţ de la etajul al doilea, reuşi să-i descheie şi ultimii nasturi, iar fusta neagră căzu pe palier. Ornella se refugie la al treilea etaj, îmbrăcată cu paltonul. Imaginea coapselor lungi, strânse în nailonul negru îi trimise lui Malko un val de adrenalină în artere. O înghesui din nou pe Ornella între etaje, o culcă pe trepte şi începu să-i scoată slipul negru. Ea gâfâia, îşi încrucişa picioarele, apoi, dintr-o dată, îl sărută chiar pe gură. Însă după

aceea, fugi iar. Slipul îi rămase pe o treaptă. Mai avea un singur etaj, dar Malko începea să obosească.

De data asta, Ornella părea ferm hotărâtă să scape de el. Urcă treptele ultimului etaj. Malko venea în urma ei. La jumătatea drumului, se aruncă precum un jucător de rugby și o prinse de picioare. Ea se sprijini în mâini și rămase în genunchi, pe patru trepte. Malko înlătură paltonul care îl deranja, se lipi de șoldurile ei, simțindu-i pielea caldă și goală, și fâșâitul nailonului între picioare fiindcă se zbătea. Ea se liniști din nou, chiar se arcui ca să-l simtă lipit de ea, apoi întoarse capul și spuse cu voce rugătoare:

— Nu aici, iubitule!

Acum stătea cu genunchiul pe o treaptă, cu bustul înainte, gâfâind obosită. Când simți virilitatea lipită de ea, Ornella se întoarse atât de brusc, că nu reuși s-o pătrundă. Tocmai se pregătea să treacă din nou la asalt, când ea se culcă pe spate, de-a curmezișul pe scări. Înainte să-și dea seama ce voia de fapt, simți gura caldă învăluindu-l și înțelese că Ornella învinsese. După ce urcaseră patru etaje și câteva trepte! El se lăsă în voia ei epuizat, savurând mângâierea gingașă de expertă. Ornella înălță capul și zise cu un râs înăbușit:

— *Amore*, m-am născut în Bologna. Se spune că femeile născute acolo sunt cele mai bune *pompinari* [1] din toată Italia. Ești de acord cu mine?

— Absolut, o aprobă Malko care își strivise pulpa de scară.

Ar fi preferat să fie în pat. Dar „supliciul" său nu dură mult. Ornella se ridică, îl luă de mână și suiră amândoi ultimele trepte. Malko zări un hol de marmură și se pomeni într-o încăpere dezordonată în care singura mobilă era un imens pat scund, acoperit cu blană. Într-un colț, trona un televizor și un video Akai cu un teanc de casete lângă el. Ornella puse aparatul în funcțiune și puse o casetă. Ecranul televizorului se lumină, iar Malko văzu imediat două corpuri înlănțuite într-o poziție fără echivoc. O femeie doar într-un corset, cu ciorapi și cu pantofii în picioare era posedată în patru labe în pat.

— Mă recunoști? îl întrebă Ornella mândră. Este un film pe care l-am făcut eu. Îmi place să mă privesc...

---

1. Femei care fac sex oral (n.a.)

Își aruncă paltonul cât colo, își scoase pantofii și își dezbrăcă bluza, dar își păstră ciorapii și corsetul. Se apropie de Malko și-îl întrebă în șoaptă:

— Spune-mi ce îți place. Spune-mi, sunt sclava ta.

Culcată pe pat, îl privea pe Malko în timp ce se dezbrăca, apoi începu să-i scuture sexul cu furie, apoi îl luă în gură, înșirând întruna cuvinte obscene, ceea ce într-adevăr era o performanță. Apoi se opri brusc.

— Doar n-o să ți-o sug toată noaptea! *Scopa mi!*[1]

Limbajul ei colorat era fermecător. Se lăsă încetișor în genunchi și țipă atunci când Malko o pătrunse în sfârșit. Cu capul în mâini, ea se arcui și începu să se dea înapoi cu mișcări încete de șolduri. Când îi atinse sfârcurile, o cuprinse delirul. Malko era asudat tot, deși era frig. Cu degetele bine înfipte în carnea șoldurilor plinuțe, făcea dragoste ca un animal. Ornella striga cu gura larg deschisă. Când el se hotărî să-și împlinească o fantezie mai veche, ea spuse cu voce hotărâtă:

— Încet.

Sarabanda începu imediat. Ornella nu avea complexe. Dacă se lăsa sodomizată la prima întâlnire, merita să facă parte dintr-un club cu circuit foarte restrâns... Malko se abținu cât mai mult cu putință, afundându-se cu voluptate în drumul îngust, apoi explodă din toate puterile și se lăsă pe o parte fericit și sleit.

Ornella oftă cu năduf.

— N-am mai făcut niciodată dragoste ca în seara asta, spuse cu convingere și admirație.

Pe ecranul televizorului, se derulau în continuare imaginile cu performanțele ei din ce în ce mai variate. Își aprinse o țigară, umplu un pahar cu *J & B* și se întinse lângă Malko, îmbrăcată cu corsetul și încălțată cu ciorapii. El se gândi că avea ochi de drogată, foarte închiși la culoare, lipsiți de expresie, cu voce ciudată, înaltă, cu inflexiuni vulgare.

— Este nemaipomenit că am întâlnit un bărbat ca'tine, frumos, inteligent, care regulează bine, în orașul ăsta împuțit. Ai venit de mult?

— Azi-dimineață, spuse Malko. Fac o anchetă despre politica italiană.

---

1. Regulează-mă (n.a.)

— Politica e o porcărie, declară proaspăta lui cucerire. Eu știu, fiindcă tatăl meu face politică. Își petrece timpul mințind pe alții mai tare decât pe mama... Iar oamenii de teapa lui conduc țara.

În timp ce vorbea își dădea jos ciorapii.

— Vreau să dorm lângă mine, spuse Ornella. Nu-mi place să las bărbatul care a venit să se culce cu mine să plece, am impresia că sunt o târfă...

— În afară de prezentările de modă, ce mai faci? o întrebă Malko.

Ea făcu o mutriță încântătoare.

— Ceva studii, fotografii și mi-o trag. Am făcut filmul ăsta porno doar ca să-l scot din sărite pe taică-meu. Într-o zi, s-a întors acasă în culmea isteriei. Îl văzuse, dar nu avea curajul să-i spună mamei... Sunt o ticăloasă, nu-i așa?

— Se poate, recunoscu el, frânt de oboseală. Vinul și această creatură focoasă...

Ea se întinse peste el ca o plapumă și murmură:

— Nu sunt scârboasă, dar înainte de a ne culca, vreau să te duci să-mi aduni hainele de pe scară ca să nu le găsească portarul.

* * *

Malko căscă de să-și rupă fălcile. Aștepta de zece minute lângă poarta de la numărul șase de pe Via Boncompagni. Era zgribulit de vântul care bătea dinspre nord. Ornella îl lăsase să doarmă până în zori, apoi începu o felație care ar fi trezit și morții din somnul etern... Reușise să plece de la ea pe la nouă, cu perspectiva de a petrece încă o seară ca asta. Bine că avea altceva de făcut.

O furgonetă cu sigla ENEL [1] se opri lângă el. Ușa din spate se deschise și coborî un tânăr îmbrăcat în civil, tuns foarte scurt și se apropie de Malko.

— Eu sunt Sergio. Veniți cu mine.

Puțin surprins, Malko se urcă în vehicul. Înăuntru se aflau patru persoane, bărbați în floarea vârstei, cu figuri dure. Sergio îi zâmbi lui Malko după ce vehiculul se puse în mișcare.

---

1. Ente Nazionale Elettricita (n.a.)

— Bun venit printre „vulpoi". Prietenul nostru din Wiesbaden ne-a vorbit despre dumneavoastră şi vă stăm la dispoziţie. O să vă arătăm Cartierul nostru General din Roma. Vedeţi, ne luăm unele măsuri de prevedere...

Merseră zece minute, apoi Malko simţi cum încetineşte şi în final cum opreşte. Se aflau într-un garaj subteran, luminat cu neoane şi plini de carabinieri în uniforme. Sergio îl conduse pe Malko într-un mic birou în care era prinsă în perete cu piuneze o hartă imensă a Romei plină de semne cabalistice. Pe birou, trona o mitralieră MP 5, lângă telefon.

— Numărul pe care îl aveţi este de aici, spuse Sergio. Cineva stă în permanenţă şi răspunde la telefon. Oriunde aş fi, primesc mesajul într-o jumătate de oră. Ştiu ce căutaţi. Şi noi la fel. Cum aş putea să vă ajut?

Malko povesti repede despre nemţi. Carabinierul îl ascultă cu atenţie, notă numele şi îl sună pe unul dintre colaboratori.

— Vom verifica în calculatorul de la SISDE, îi explică el, dar până atunci, voi întocmi un document care vă va permite să justificaţi portul de armă şi ajutorul carabinierilor. Aveţi vreo fotografie?

Plecă cu fotografia în timp ce Malko începu să studieze hărţile de pe pereţi. După zece minute, Sergio reveni surâzător cu o hartă haşurată cu verde în mână. Carabinierul se uită la ceas.

— O să vă rog să mă scuzaţi. Acum am o misiune. Cineva vă va conduce. Ţineţi-mă la curent. *Arrivederci.*

Malko se pomeni în furgonetă în doi timpi şi trei mişcări. Carabinierii păreau mult mai eficienţi decât agenţii din DIGOS. Cu toate astea, Sergio nu părea să ia ancheta în serios. Malko fu lăsat pe Via Boncompagni şi se îndreptă pe jos către Ambasada americană.

* * *

Şeful centralei era un uriaş pe care îl chema James Gardener. Avea fruntea îngustă şi plată, ochii gri ca şi părul, în schimb, era un tip fermecător. Avea biroul la etajul al treilea în clădirea ambasadei, care l-ar fi făcut gelos şi pe preşedintele Statelor Unite. Numai cafeaua era infectă. Într-o ţară ca Italia...

— Dragă Malko, începu el, vă înțeleg foarte bine motivațiile, dar am primit un telex de la Langley. Vă aflați aici pentru o afacere personală și nu reprezentați în nici un caz Compania. Firește că pentru tot ceea ce înseamnă „logistică", le voi cere italienilor să închidă ochii... (Oftă.) Ar fi trebuit să mai așteptați câteva săptămâni, până când oamenii lui Reagan se vor așeza în funcții. V-ar fi trimis niște „pușcași marini". Amărâților ălora ai lui Jimmy le teamă și de umbra lor. Dacă eu personal pot să vă ajut cu ceva, sunt bucuros să o fac.

— Mulțumesc, zise Malko. Ce părere au omologii dumneavoastră despre Brigăzile Roșii?

Americanul se strâmbă.

— Sunt foarte discreți când e vorba de afacerea lor. Ei nu prea ne spun, iar noi nu îi întrebăm. În fond, nu este treaba noastră. Eu am auzit de acest Horst Fulda printre alți teroriști care au fost în tranzit pe aici. Macaronarii au un acord cu palestinienii. Mai multe bombe împotriva sanctuarului... În concluzie, Roma fabrică tipi cu pașapoarte false. Ai dumneavoastră sunt racolați din rândul maselor.

— Înțeleg, zise Malko. Totuși, ați putea să-mi furnizați o „informație" despre o persoană pe care am cunoscut-o aici.

— Da, se poate.

Se gândea la Ornella Antonioni. Era mai bine să știe cu cine avea de-a face.

— Îl cunoașteți pe Mario di Santini?

— Firește, răspunse James Gardener. Este un tip foarte bine, fiul unui general de carabinieri. Chiar lui vreau să-i cer informația. Băiatul lui își face studiile în Statele Unite. Dar, în afară de noi, nu mai știe nimeni... Așa e în Italia. Brigăzile Roșii aplică vechile metode ale Mafiei. Ucid o persoană ca să „educe" o sută. Aici sunt mai degrabă două sute.

Era încurajator. Malko se ridică.

— Știți unde stau. Îndată ce veți avea răspunsul, să mă anunțați și, dacă vreodată sunteți liber la prânz...

— Firește.

Americanul nu îi pusese nici o întrebare în legătură cu pistele pe care le-ar putea avea Malko. Era un adevărat profesionist. Semaforul de la intersecția străzilor Veneto și Boncompagni era stricat. Șoseaua era blocată de o masă imensă de vehicule. Lui Malko îi trebuiră zece minute ca să

scape din aglomerație. Se îndreptă către Via di Porta Maggiore.

* * *

La numărul 38 de pe Via di Porta Maggiore se afla o clădire imensă de un bej murdar, cu obloane verzi, pe bulevardul trist cu șine de tramvai pe mijloc și câțiva palmieri rahitici. Era chiar lângă o benzinărie. Puțin mai departe, Porta Maggiore era doar un nod de șine de tramvai printre ziduri milenare. Malko cercetă cutiile de scrisori din hol și găsi imediat numele căutat. Era scris cu o caligrafie perfectă: Maria Rossi — etaj 4, apartament 12. Oamenii intrau și ieșeau întruna. Trebuie să existe cel puțin o sută de apartamente în această clădire cu opt etaje. Luă liftul vechi până la cinci și coborî, apoi se apropie de ușa cu numărul 12. Era aceeași plăcuță ca și în hol. Deodată, în spatele lui se deschise ușa altui apartament din care ieși o femeie.

— O căutați pe domnișoara Rossi? îl întrebă aceasta. Trebuie să sosească.

— Mulțumesc, zise Malko. Sunt cam grăbit, dar o voi suna. *Mille grazie.*

Se urcă în mod ostentativ în lift, coborî și urcă din nou la cinci, apoi se ascunse pe scară ca să supravegheze. După douăzeci de minute, ușa liftului se deschise și din el coborî o creatură surprinzătoare. Era o fată bondoacă și durdulie, cu o coadă lungă de cal într-o parte, cu un singur cercel într-o ureche și o gură de șmecheră. Avea niște jeanși vechi mulați pe fesele rotunde și un pulover gros din lână care nu reușea să-i ascundă pieptul obraznic și pietros. Intră în apartamentul cu numărul 12, iar Malko se sui în lift. Nu avea nici un rost să fie observat. Se duse la mașină și opri puțin mai departe. Era tulburat. Aceasta să fie fata căreia îi telefonase Horst Fulda? Mai avea și alte ascunzători.

Ziua avea să treacă încet. Era sâmbătă, iar Maria Rossi nu lucra. Cartierul era destul de liniștit și până la urmă, risca să atragă atenția. Silueta Mariei Rossi apăru brusc în ușa de la intrare. Purta un soi de hanorac albastru cu o poșetă pusă de-a curmezișul și se îndreptă cu un mers legănat spre stația de tramvai. După câteva minute, Malko o văzu suindu-se într-unul

care ducea către Porta Maggiore, la o sută de metri de acolo. Malko o urmări de la distanță. Când tramvaiul plecă din stație, tânăra italiancă sări din mers, trecu peste refugiu și se urcă într-un taxi verde.

Acesta se angajă pe sub pod, apoi o luă la stânga, spre Piazza San Lorenzo. Acum Malko nu se mai plictisea. Nu așa se comporta o studentă cuminte. Când ajunse în piață, taxiul vira la stânga, luând-o prin tunelul care ducea la capătul liniei. După aceea, făcu la dreapta. Via Giovanni Giolitti urca spre gară și avea sens unic, iar toate vehiculele o luau apoi pe Via Cairoli. Taxiul se opri la colț, iar Maria Rossi coborî și merse mai departe cu pași grăbiți. Frumos mod de a scăpa de urmăritori.

Malko fu nevoit să oprească disperat pe o străduță îngustă și să se țină după italiancă. Aceasta parcurse două sute de metri și se opri lângă un Fiat 127 de culoare albă, ce staționa chiar la colțul străzii Rattazzi. Nebun de furie, Malko văzu mașina demarând și dând colțul. Alergă și el până acolo și îi veni să strige de bucurie. Un camion bloca Via Rattazzi, la cincizeci de metri mai departe și, bineînțeles, Fiatul 127.

Fugi ca un apucat la Alfa lui. Fusese o providență. Se angajă pe contrasens, pe Via Giovanni Giolitti în sunetul claxoanelor de avertizare. Avea de parcurs două sute de metri îngrozitori... Slavă Domnului că nu erau agenți de circulație, iar italienii erau obișnuiți cu astfel de treburi... Când ajunse pe Via Rattazzi, camionul era tot acolo, blocând circulația, iar câteva vehicule staționau în spatele Fiatului alb, făcându-l pe Malko să se simtă în siguranță.

Așteptă cuminte să plece camionul. După aceea, îi fu mai ușor, cu toate că tânăra conducea cu viteză. Trecu pe lângă Colosseum, pe lângă Terme di Caracalla, pe podul de peste Tibru, străbătu periferia jegoasă și depăși un panou ce indica „Autostrada Civitavecchia".

Malko lăsă un pic de spațiu între el și Fiat. Era îngrozitor de intrigat. Maria Rossi nu își dăduse atâta osteneală doar ca să se întâlnească cu iubitul ei. Oare unde se ducea?

Capitolul VII

Horst Fulda se uita distrat prin revista *Penthouse* în limba germană cumpărată de la chioşcul de pe Via Veneto. O puse jos şi întoarse privirea spre Inge Klein, care se culcase îmbrăcată în patul de alături. În apartament era frig, iar parcul din vecinătate era sinistru cu copacii goliaşi. Tânărul terorist se străduia să nu se gândească la nimic. De mult timp nu se mai confruntase cu o asemenea situaţie. Era obligat să-şi schimbe frecvent ascunzătorile, să fugă abandonând armele altor membri ai organizaţiei, să cheltuie mai mulţi bani. Era lăsat baltă de cei care îi comandau crimele în mod obişnuit. Bineînţeles că tovarăşii italieni fuseseră foarte cumsecade. Un om ca Horst Fulda putea întotdeauna să dea o mână de ajutor. Dar suferea că se afla în mâinile omologilor lui, chiar dacă îl tratau cu respect.

— *Wie gehts?* îl întrebă Inge Klein cu voce blândă.

— Este bine, făcu Horst Fulda ursuz. Sper ca porcii ăia din BKA să nu se mişte prea repede.

— Ce o să facem? îl întrebă Inge.

Tocmai asta se întreba şi el. Telefonul pe care îl dăduse în Austria îl îngrijorase pe de o parte, dar îl şi liniştise. Nu îl mira faptul că omul vizat plecase în urmărirea lui. Doar îl neliniştea puţin, atâta tot. Se obişnuise deja cu fuga... Dimpotrivă, dacă reuşea la Roma ceea ce ratase în Austria, îi venea din nou apa la moară şi primea arme, bani şi logistică. Luase unele legături în acest sens, însă cei care comandaseră mai ezitau încă. Pentru anumite activităţi, Roma era un teren neutru. Aşteptarea era grea. Ieşea cât mai puţin din casă, citea şi pândea zgomotele neobişnuite.

Constatase cu tristeţe că Inge nu-l mai atrăgea din punct de vedere fizic, deşi avea un corp superb şi se supunea perfect dorinţelor lui. Devenise prea bărbătoasă şi nu ştia niciodată ce

gândește. Simțind această răceală din partea lui, nu îl slăbea nici o clipă, mai ales că, odinioară, „traiul lor în comun" îi adusese lui Horst nenumărate satisfacții. Această mică nemulțumire îl cam enerva pe Fulda. Se ridică și dădu drumul la televizor. Se gândea cum ar putea să-și regleze conturile cu ajutorul tovarășilor italieni. Era un fel de serviciu contra serviciu.

* * *

Micul Fiat alb rula pe autostradă cu viteză. Trecu pe lângă bifurcația din Ostia. Malko își spusese că se ducea la Fiumicino. Cum Maria Rossi nu avea bagaje, cu siguranță se ducea să aștepte pe cineva. Judecând după atâtea măsuri de prevedere luate ca să nu fie urmărită, nu era vorba despre o mătușă pe care o moștenea... Italianca lăsă mașina în parcare și se îndreptă la Sosiri. Malko se luă după ea și verifică discret dacă mai are pistolul extraplat, apoi intră în aeroport. Compania Alitalia era încă în grevă, deci era puțină lume. Oamenii se înghesuiau lângă balustrada care proteja ușa pe unde intrau toți pasagerii străini care treceau mai întâi prin vamă. Malko intră repede într-o cabină telefonică și o zări pe Maria Rossi la douăzeci de metri mai departe. Cu coapsele ei de sălbăticiune, cu jeanșii prespălați și mulați pe fese, italianca nu trecea neobservată. Dar nimeni nu ar fi bănuit că era teroristă, cu fața ei de copil, cu coada de cal și gura mică, senzuală.

Malko se uită pe tabela de afișaj. O cursă Air France venise acum o jumătate de oră. Alta a companiei Middle East Airlines aterizase în urmă cu patruzeci și cinci de minute. Oamenii începeau să iasă.

Un bărbat micuț de statură, cu ochelari, cu părul pieptănat pe spate, cu o valiză în mâna stângă și o geantă pe umărul drept, ieși pe poartă după câteva minute. Își plimbă privirea peste oamenii care așteptau și se opri la Maria Rossi. Ea îi zâmbi ușor. În acel moment, mintea lui Malko se lumină. Era Heinrich Stroll, unul dintre membrii comandoului de la Liezen.

Neamțul stătea nemișcat, cercetând cu grijă holul de la Sosiri. Malko „simți" când acesta își ațintă privirea asupra lui. Rămase țeapăn, dar nu-i folosi la nimic. Heinrich Stroll se schimbă la față. Fără să se sinchisească de Maria Rossi, care se apropia de el, se întoarse și trecu înapoi.

Malko ieşi valvârtej din cabină, îmbrânci oamenii care ieşeau şi poliţistul de pază şi se năpusti la bagaje. Heinrich Stroll se dusese în fundul sălii. Se întoarse, îl zări pe Malko, băgă mâna în geantă, lăsă valiza din mână şi îndreptă spre el un pistol automat. Malko strigă peste capetele pasagerilor năuciţi.

— Heinrich! *Halt!*

Se auzi o împuşcătură, iar teroristul îşi reluă cursa în direcţia ghişeelor pentru Imigrări şi dispăru undeva în stânga. Malko o luă şi el într-acolo, ajungând la timp ca să-l vadă pe un carabinier care încerca să-l oprească pe neamţ. Se auziră două împuşcături. Carabinierul se încovoie, iar Heinrich Stroll trecu obstacolul într-un concert de ţipete de groază, apoi se năpusti spre scara care ducea la sala de îmbarcare.

În nebunia creată, Malko reuşi totuşi să treacă. Nu îşi scosese pistolul din prudenţă, fiindcă nu voia să fie împuşcat dintr-o prostie. Oamenii fugeau în toate părţile, câţiva carabinieri se adunaseră în jurul colegului rănit, alţii dădeau telefoane, iar trei îl urmăreau pe terorist.

Doi carabinieri cu un câine-lup apărură în capul scării. Văzându-l pe omul care alerga, îndreptară mitralierele şi îi barară drumul. Heinrich Stroll se opri brusc, fiind încolţit de Malko şi de poliţiştii de la Imigrări şi noii lui adversari. Se îndepărtă deodată şi se repezi la o familie cu o fetiţă care tocmai cobora. El smulse copilul, o apucă de gât şi îi propti ţeava armei P. 38 în tâmplă, apoi strigă:

— Lăsaţi-mă să trec, altfel o omor!

Carabinierii lăsară brusc armele în jos. Alţi poliţişti apărură peste tot... Malko se apropie de un gradat şi îi arătă legitimaţia pe care i-o dăduse Sergio.

— Lucrez cu poliţia germană, îl urmăresc pe terorist.

Carabinierul îl asculta distrat, dar îşi avertiză imediat oamenii şi îl integrară în dispozitiv. În difuzoare, o voce le cerea călătorilor să evcueze aeroportul.

Heinrich Stroll începu să urce treptele, cu micuţa ostatică, urmărit la o distanţă respectabilă de Malko şi de carabinieri. Ajunseră cu toţii pe culoarul cu podeaua de cauciuc negru ce deservea sălile de îmbarcare şi culoarele de corespondenţă. Geamurile imense dădeau direct pe tarmac, unde staţionau toate avioanele. Erau mai puţine ca de obicei din cauza grevei.

Puținii pasageri fugeau din calea bărbatului cu arma îndreptată spre fetiță. Puțin mai departe, carabinierii o reținеau pe mamă care urla înnebunită. Alți carabinieri apărură în fața lui, însă fură nevoiți să-l lase să treacă. Malko se apropie de el și strigă în nemțește:

— Heinrich! Nu poți pleca nicăieri. Predă-te.

Teroristul se uită la el cu o privire de nebun și nu îi răspunse. Intrase în panică și era în stare de orice. Unii în urma celorlalți, înaintară către capătul culoarului care deservea porțile 1 și 5. Heinrich Stroll va încerca să „fure" un avion... Tot aeroportul era în alertă. Carabinierii alergau pe tarmac și înconjurară aparatele. Două dintre ele porniră fără pasageri ca să nu-l tenteze pe terorist. Acesta ajunse la poarta 5, unde era un avion aparținând companiei Saudi Arabia Airlines care zbura la Djeddah. Toți pasagerii erau la bord. Heinrich Stroll se strecură cu micuța și coborî pasarela exterioară.

Malko îl urmă. Ca să-l întârzie, neamțul trase un foc în direcția lui, apoi lipi din nou arma de capul fetiței. Ajunse pe tarmac în momentul în care ușile avionului se închideau. Reactoarele funcționau deja. Se terminase. Privi în jur înnebunit. Micul Fiat de ghidaj era oprit încă lângă aparat. Teroristul alergă spre el, îl amenință pe șoferul care coborî și se urcă la volan împreună cu micuța. Carabinierii îl observau de la distanță. Nu puteau să facă nimic.

Malko coborî rampa până la tarmac. Heinrich Stroll schimbase tactica. Va încerca să iasă din aeroport. Trebuia să-l prindă viu cu orice preț. Cu siguranță că el știa unde se află Horst Fulda. Malko se întrebă dacă nu cumva alesese cea mai proastă opțiune și nu se ocupase de Maria Rossi. Acum era prea târziu.

Un alt vehicul care servea la transportul pasagerilor staționa ceva mai departe. Fugi până la el și îl amenință pe șoferul italian cu pistolul. Acesta coborî imediat și o luă la goană. Malko trecuse deja în viteza întâi. Fiatul 600 avea treizeci de metri avans. Malko începu vânătoarea. Ca să ajungă la ieșirea din celălalt capăt al aeroportului, neamțul trebuia să ocolească clădirea. Alte trei vehicule porniră în urmărirea lui. Trebui să facă un zigzag periculos ca să nu se ciocnească cu un Boeing 727 care făcea manevre pe pistă. După aceea, plecă de-a lungul aerogării, urmat îndeaproape de Malko.

Acesta călcă acceleratorul şi, după ce ocoli un „747" aparţinând Liniilor aeriene din Singapore, reuşi să-l ajungă din urmă. Heinrich Stroll întoarse capul şi îl zări. În acest loc, nu exista un pasaj subteran care să ajungă în parchingul unde avea mai multe şanse să scape.

Teroristul cârmi volanul spre dreapta, însă se trezi în ultimul moment faţă în faţă cu un autobuz plin cu carabinieri. Aceştia nu fuseseră anunţaţi de prezenţa copilului, căci deschiseră imediat focul asupra vehiculului. Malko nu putea să vadă ce se petrecea, însă Heinrich Stroll pierdu brusc controlul maşinii.

Micul Fiat 600 se strecura precum un obuz printre avioanele care staţionau pe pistă, urmat de maşina condusă de Malko. Stroll reuşi să evite două dintre ele, însă se năpusti direct în echipajul unui „747" care făcea plinul. Roţile din faţă ale Fiatului trecură peste furtunul gros, însă vehiculul dezechilibrat se aplecă pe stânga, se rostogoli de două ori şi se ciocni în plin de cisternă într-un zgomot de fiare contorsionate.

Malko nu mai apucă să frâneze. Se auzi o mică explozie, apoi o a doua mai surdă şi o jerbă imensă de flăcări ţâşniră din cisternă, învăluind cele două vehicule ca o mantie roşie. Câteva flăcări atinseră vârful aripii Boeing-ului 747.

Malko sări din maşină. Căldura degajată era insuportabilă, chiar şi la o depărtare de douăzeci de metri. Nimic nu-i putea rezista acestui pârjol. Muncitorii cisternei fugeau cu hainele arzând... Carabinierii veniră în goană, dar fură nevoiţi să se oprească în loc. Malko se apropie atât cât putu, gândindu-se la fetiţă, dar stătu locului ca să nu ardă de viu. Primul vehicul al pompierilor ajunse după două minute, urmat de un şir întreg. Avionul se aprinse şi el. Focul nu putea fi localizat, în pofida jeturilor de zăpadă carbonică. Din Fiatul 600 rămăsese doar carcasa înnegrită. Heinrich Stroll şi micuţa sa ostatică fuseseră carbonizaţi pe loc de căldura inumană. Malko se gândi la fetiţă cu inima strânsă. Ce coşmar îngrozitor! Se îndepărtă cu discreţie. Îi venea să verse. În vacarmul sirenelor, pompierii continuau să se lupte cu flăcările. Aeroportul fusese evacuat şi pistele închise. Ieşise pe poarta pe care intrase şi nu îl întrebase nimeni nimic.

Fiatul 127 şi şoferiţa dispăruseră, bineînţeles. Din fericire, Malko îşi notase numărul. Îşi recuperă maşina şi se îndreptă spre Roma. Nu prea avea şanse să o mai găsească pe italiancă pe Via di Porta Maggiore.

* * *

Strângând pistolul extraplat din buzunar în mâna dreaptă, Malko sună îndelung la ușa de la etajul al patrulea, apoi își lipi urechea de ea. Nu auzi nici un zgomot. Palierul era pustiu. Cercetă ușa. Nu avea decât o încuietoare simplă. Scoase din buzunar o lamelă flexibilă din oțel pe care o avea de la Krisantem și o introduse ușor în broască. Apoi o răsuci puțin și apăsă. Ușa se deschise cu un pocnet sec. Nici măcar nu era încuiată cu cheia.

Străbătu cele două încăperi cu arma în mână. Nu era nimeni și totul se afla la locul lui. Maria Rossi nu se întorsese încă. Închise ușa și se instală. Informația furnizată de Rita Steinbach părea exactă. Brigăzile Roșii întindeau mâna colegilor lor aflați în dificultate. Heinrich Stroll avusese parte de un adevărat comitet de primire. Cu ceea ce mai rămăsese din cadavru, s-ar putea nici să nu-l recunoască... De unde își procurase arma? Malko începu să cotrobăie prin apartament. Găsi imediat un teanc de manifeste ale Brigăzilor Roșii în care erau denunțate condițiile inumane de detenție din închisoarea Trani. Mai scotoci puțin și găsi, sub un curs, ceva foarte interesant: comunicatul cu nimărul trei al Brigăzilor Roșii, prin care revendicau răpirea judecătorului D'Urso!

Telefonul începu să sune insistent. Se opri, apoi sună din nou de patru ori la rând. Cineva încerca să verifice dacă poliția descinsese în apartament. Era o șmecherie veche de când lumea... Prin urmare, mai exista o mică șansă ca ei să se întoarcă... Malko își continuă percheziția și își nota toate numerele de telefon și toate adresele.

Pe neașteptate, lângă pat, zări niște caractere gotice. Se aplecă și luă de jos principalul cotidian din Frankfurt, *Frankfurter Allgemeine* din ziua precedentă. Era primul semn palpabil că Fulda se afla probabil la Roma și că a stat în acest apartament. Trebuia să-l găsească neapărat.

Capitolul VIII

Orele se scurgeau cu greutate. Se lăsase întunericul. Nici telefonul nu mai suna. După ce scotocise tot apartamentul, lui Malko i se închideau ochii. Îl tentau două lucruri. Logic era să-i spună lui Sergio tot ce aflase despre rolul Mariei Rossi în acțiunea celor doi nemți. În acest caz, va dispărea fără urmă... Cu toate că numai ei sau Mario di Santini ar putea să cerceteze numărul Fiatului 127.

Se îmbolnăvea la gândul că Horst Fulda ar putea fi răpus de alte gloanțe decât de ale lui. Din tot comandoul care semănase moarte și distrusese castelul, rămăseseră doar Inge Klein și Horst Fulda... Cel puțin, atâta aflase el până acum. Maria Rossi făcea legătura între nemți și Brigăzile Roșii. Se uită la ceas. Se făcuse opt și jumătate. Nu avea nici un rost să rămână aici toată noaptea. Ieși închizând ușa în urma lui. Via di Porta Maggiore era animată. Cei pe care îi căuta se ascunseseră în acest mare oraș. Se întoarse la hotel dezamăgit. Cumpără ultima ediție a publicației *Il Messagero*. Prima pagină anunța pe opt coloane tragedia din Fiumicino. Era vorba despre un terorist.

Se pare că poliția nu sesizase prezența Mariei Rossi. Mama fetiței fusese dusă la spital, iar distrugerile de pe urma incendiului se ridicau la miliarde de lire. Teroristul carbonizat nu putuse să fie identificat. Ce încurcătură! Malko își spuse că trebuia să-l anunțe pe Sergio. În timp ce străbătea holul, auzi o voce care îl strigă:

— Malko! *Stronzo! Disgraziato!*

La fel de sculpturală, Ornella, cu ochii de cărbune și cu pieptul ei agresiv, alerga spre el. Îl sărută pe gură sub privirile dezaprobatoare ale portarului și îl luă de braț.

— Eşti un ticălos! strigă ea. Mi-o tragi, nu îmi trimiţi flori şi nu mă inviţi la masă!

Asta îi mai lipsea! Malko făcu haz de necaz.

— Am avut multă treabă, spuse el, am fost în Fiumicino din cauza atentatului.

Pantera începu numaidecât să murmure:

— *Bambino mio!* În seara asta am venit să-ţi fac un serviciu. Te interesează politica, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Malko. De ce?

Ornella vorbi în şoaptă:

— În seara asta, trebuie să iau cina cu un ziarist de la *Expresso*, Stefano Ruggieri. Are legături cu Brigăzile Roşii... Te interesează?

— Bineînţeles, zise Malko.

Faptul că lucra sub acoperire era un lucru bun. Dacă el nu îi cunoştea decât pe Horst Fulda şi pe Maria Rossi, alţi membri din Brigăzile Roşii. puteau să-l identifice. Dar trebuia să aibă mintea limpede. Ornella se miră când îl văzu strâmbându-se.

— Minunat, spuse el, unde mă duci?

— În Trastevere. Vino, sunt cu maşina.

Nici măcar nu apucă să se schimbe. Sub copertină, era parcat un Ferrari negru, compact, ca un dric mai micuţ. Băiatul care parca maşinile se grăbi să-i deschidă portiera italiencei. Aceasta îi zâmbi lui Malko.

— În seara asta conduc eu. Asta în cazul în care nu mai vrei să mă conduci acasă.

Demară, lăsând o dâră neagră pe asfalt, în timp ce un şofer de autobuz îi arăta pumnul. Malko se lipi de scaun. Ornella izbucni în râs.

— Este atât de nărăvaşă, încât a trebuit să-i dau valium, spuse ea. Mă placi în seara asta? Nu mi-am pus ciorapi, deşi este foarte frig...

Ornella conducea cu viteză, ambalând îngrozitor motorul, pe străduţele atât de înguste, încât avea impresia că le ia tencuiala în mers. Opri în mijlocul oraşului vechi, într-o piaţetă încântătoare şi îl luă pe Malko de mână. Trecură pe lângă fântâna Trevi a cărei marmură strălucea în noapte. Apoi o luară pe o străduţă fără nume. Pe o uşă minusculă scria: *Al Moro*. Malko intră în bistroul fermecător care era compus din mai

multe încăperi. Când trecu Ornella, absolut toți bărbații se opriră din mâncat.

* * *

Stefano Ruggieri avea mustața pe oală, ochii veseli și mânca precum un porc flămând. Engleză nu prea știa, iar germană, ioc. Ornella făcea pe interpreta, grăbindu-l și bruscându-l. Din când în când, îi mai arunca o privire lui Malko peste masă, ca să-l cântărească. Îi pusese câteva întrebări despre presa austriacă, capcane ușor dejucate de Malko. *Kurier*-ul de Viena nu era prea cunoscut, iar redactorul-șef era un vechi prieten. Prin urmare, nu exista nici un risc. Schimbaseră câteva păreri în legătură cu Brigăzile Roșii. Ornella se aplecă spre italian și zise cu voce tare:

— Parcă ai spus că o să-i faci legătura, nu-i așa?

Stefano se uită în jur speriat.

— Șst! Ești nebună?

— Ascultă, începu Ornella, vreau să mă duci, *mio amore*. Îi faci un serviciu care îți va aduce o groază de bani.

— Dacă aș putea obține un interviu cu unul dintre conducătorii Brigăzilor Roșii, accentuă Malko, voi plăti bine. Până la zece mii de dolari. Ziarul meu este bogat.

Italianul clătină din cap.

— Nu vă promit. Tot ce pot să fac este să vă iau cu mine la viitorul meu interviu. Dar trebuie să fim foarte prudenți. Dacă află poliția, ne arestează pe amândoi... S-a înțeles?

— Da, zise Malko. Când?

— Nu știu. Întotdeauna mă anunță în ultima clipă. Trebuie să am telefonul dumneavoastră ca să vă anunț la orice oră din zi sau din noapte. Altminteri, s-a terminat.

Ornella își strecură limba ascuțită și jucăușă în urechea lui Malko.

— Îți voi ține companie, *pulce mia*...

Încurajatoare perspectivă. Ziaristul era cam rezervat. Malko își spuse că se înhămase la o treabă grea... Dacă dădea nas în nas cu Horst Fulda, nu era de joacă... Mai cu seamă. Brigăzile Roșii nu trebuiau să facă legătura între ziaristul austriac și omul care îi urmărea pe fugarii din RAF. Acum nu mai putea să dea înapoi. Dulcea Ornella îl prinsese involuntar în capcană.

Terminară de mâncat în timp ce discutau despre Brigăzile Roşii.

— Câţi sunt în Roma? îl întrebă Malko.

— Nu se ştie, spuse ziaristul. Columna romană trebuie să aibă vreo cincizeci de membri. Totul este foarte ermetic. Sunt împărţiţi în celule de câte trei sau patru. Numai unul îi cunoaşte pe ceilalţi. Deasupra lor, este Direcţia strategică, iar şi mai sus, Direcţia politică. Dar nimeni nu ştie cu adevărat cine este capul. Se zvoneşte că ar fi Mafia. Sau drepata... sau chiar creştin-democraţii... ori KGB. Dispun de bani, ucid. sunt bine informaţi. Nu cutează nimeni să le stea dinainte. Priviţi: în trei săptămâni, nu am fost în stare să găsim nici o ascunzătoare de-a lor...

— De ce? întrebă Malko.

Ziaristul zâmbi.

— Vă voi spune o poveste care vă va face să înţelegeţi. Acum cincisprezece zile, au arestat un vatman. Ştiţi de ce? Era pensionat de zece ani pentru că a orbit de tot. Un invidios l-a denunţat... Vă imaginaţi ce complicităţi au existat pentru ca acest lucru să dureze zece ani? Ei bine, la fel se întâmplă şi cu Brigăzile Roşii. Au simpatizanţi peste tot, care întorc capul atunci când este cazul. În plus, inspiră frică pentru că ucid. Iar oamenii preferă să lase carabinierii să rezolve problemele...

— De ce a fost omorât Aldo Moro? întrebă Malko. Din punct de vedere moral, era distrus, iar politc, terminat... Nu a servit la nimic.

Stefano Ruggieri îşi mângâie mustaţa amuzat.

— Nu înţelegeţi deloc Italia. Vă amintiţi unde a fost găsit cadavrul lui Aldo Moro? Chiar la jumătatea drumului dintre sediile PCI [1] şi al Democraţiei Creştine. Or, Aldo Moro a fost omul apropierii istorice... Asasinarea lui a vrut să însemne: „Nimeni să nu mai facă aşa ceva." O chestie subtilă, totuşi. De atunci, nimeni nu a mai încercat.

— Aşadar, Brigăzile Roşii sunt manipulate de forţele de dreapta?

— Nu neapărat. KGB-ul nu are chef să se alieze cu Democraţia Creştină. Mafia, cu atât mai puţin, căci comuniştii n-o prea iubesc. Ah, domnule, nu e chiar aşa simplu...

---

1. Partidul Comunist Italian (n.a.)

— Hai să mergem, zise Ornella căscând, îți voi explica restul în pat. Mereu este la fel...

Afară era frig, iar străzile fără trotuare erau pustii. Ornella se agăță de brațul lui. Ziaristul plecă imediat, după ce Malko îi dăduse numărul de telefon de la *Excelsior*.

* * *

Ornella trecu țanțoșă prin fața portarului de la *Excelsior*, după ce băiatul îi garase Ferrari-ul cu mult respect. În lift, se lipi de Malko și începu să-l sărute cu nesaț.

Malko se simți ușurat când coborî din ascensor. În apartament, Ornella se duse direct la bar și începu o sticlă de *B & J*, apoi trase o dușcă din sticlă. După aceea, își scoase fusta și apăru în corset și cu ciorapii negri, iar pantofii îi străluceau în luminile de pe Via Veneto. Înaintă spre Malko legănându-și șoldurile.

— *Caro mio*, acum o să mi-o tragi.

Pe Malko îl sperie o asemenea făptură. Dar îi simți crupa fermă sub degete și îi mai veni inima la loc.

* * *

Se auzi o bătaie în ușă, iar Malko se duse să deschidă. Se trezi cu un bărbat care căra două geamantane imense.

— Ce-i cu astea? îl întrebă el speriat.

— Sunt ale mele, zise Ornella care veni în spatele lui. Dimineață, în timp ce tu dormeai, l-am sunat pe majordom și i-am spus să-mi aducă câteva lucruri. Vom rămâne câteva zile aici...

— Cum câteva zile? întrebă Malko fără să se chinuie să priceapă.

Ornella îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Da, *bambino mio*, nu l-ai auzit pe Stefano? Trebuie să te găsească în orice moment. De aceea rămânem în hotel și mi-am adus mai multe ținute ca să te seduc. Știu că bărbații adoră schimbările. O să vezi...

Malko nu-i mai atrase atenția că Stefano i se adresase numai „lui" și nu „lor". Nu era prea frumos din partea ei. Era sechestrat în centrul Romei de o nimfomană. Îi dădu zece mii

de lire bărbatului și intră în cameră. Ornella începuse să se îmbrace deja cu un costum din piele neagră. Era promițător.

Pieptul mulat în pielea neagră părea și mai impresionant. O adevărată Walkirie, dar întruchipând un personaj negativ. Îi aducea aminte de Nada, însoțitoarea lui Horst Fulda. Oare venise și ea la Roma? Revedea în minte ferocitatea cu care terorista se repezise la Vanja...

— La ce te gândești? îl întrebă Ornella, care îl încolăci ca o șerpoaică.

— La tine, firește, zise Malko. Și la prietenul tău, Stefano. Aș vrea să sune.

— *Figlio di putana!* scrâșni Orenella, vasăzică te plictisești cu mine? Nici nu mă mai regulez cu tine.

Încă o promisiune pe care avea să nu și-o țină.

* * *

Horst Fulda mototoli *Messagero* plin de furie. Știa să citească în italiană destul ca să înțeleagă în mare sensul articolului, mai ales că era însoțit și de fotografii. Inge luă ziarul și aruncă o privire pe prima pagină.

— Heinrich a murit, spuse ea.

— Evident. Doar nu-i o salamandră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, spuse neamțul cătrănit. Poate vom afla când va veni Maria și ne va povesti. Ea trebuia să-l întâmpine la aeroport. Dar ziarele nu pomenesc nimic despre ea. E ciudat.

Tăcură, gândindu-se amândoi la același lucru... În Italia, închisorile gemeau de „pentiti"[1]. Dacă Maria trecuse în tabăra cealaltă, vor afla în curând, când vor sosi carabinierii. Puteau să existe mai multe explicații la tăcerea ei. Ori fusese arestată și nu vorbise încă, ori se ascundea, neștiind dacă este urmărită sau nu. Oricum, era o idioțenie.

Bineînțeles că el mai cunoștea și alți membri în Brigăzile Roșii, dar nu știa unde se ascund. Numai Maria știa unde să-l găsească... Citi pentru a zecea oară telegrama codificată pe care Heinrich o trimisese de la Paris, înainte de a se urca în avion. *Offered Hospital Record in Rome.*

Acest lucru însemna că cei care comandaseră acceptau încă o încercare. Heinrich trebuia să întâlnească pe aeroportul

1. „Pocăiți" (n.a.)

Fiumicino un curier cu un pașaport diplomatic libian sau sud-yemenit care să-i dea logistica necesară operațiunii din Roma. Ceea ce explica faptul că putuse să se apere. Acum, aceste arme dispăruseră o dată cu el. Rămâneau puștile de vânătoare ale Brigăzilor Roșii. Cam puțin pentru un atac așa cum îi plăcea lui Horst Fulda.

Inge se ridică și își trase puloverul în jos ca să-și pună în valoare sânii. Nu făcuseră dragoste decât o singură dată de când veniseră la Roma.

— Ți-e foame? îl întrebă ea.

Fulda clătină din cap.

— Nu. Mă duc să mai aflu câte ceva...

Pândea zgomotele de pe scară și ușile trântite ale liftului. S-ar putea să vină Maria cu vești ori carabinierii.

* * *

Malko privea cu tristețe pe fereastră chioșcul de ziare de la intersecția străzilor Veneto cu Boncompagni. Un manechin făcea fotografii. Strada i se părea un univers inaccesibil, o altă lume. Lăsă perdeaua să cadă. De trei zile de când stătea închis în hotel, nu pleca de lângă fereastră decât ca să se ducă la restaurant, la bar sau în hol. Numai gândul că trebuia să facă sex îl îngrețoșa. Ornella alterna momentele de tandrețe bălosască ca de melc cu impulsuri sexuale feroce care îl storceau ca pe o cârpă.

Orele treceau. Îl sunase pe Stefano Ruggieri, dar acesta fusese scurt, parcă s-ar fi temut să nu fie ascultat. Din fericire, vremea de la Roma nu îl îmbia să iasă la plimbare. Refugiul lui era cada... Dar nici acolo Ornella nu-l lăsa în pace.

Uneori, avea senzația că această nimfomană era făcută din altceva, dintr-un lucru adevărat. Însă, se refugia numaidecât în isteria ei sexuală. Firește că putea s-o trimită la plimbare, dar de ce ar face-o? Măcar reușise să-i spună lui Sergio numărul Fiatului 127. Primise repede răspunsul. Era o mașină furată. Tot datorită lui Sergio, reușise să verifice că ascunzătoarea de pe Via di Porta Maggiore fusese părăsită după incidentul de la Fiumicino. Acum nu mai avea nici un indiciu, nici măcar nu mai știa dacă Horst Fulda mai era încă la Roma. Tot ceea ce îi rămânea era speranța realizării unei legături cu Brigăzile Roșii

cu ajutorul ziaristului. Asta poate că ar declanșa ceva. Dar fusese nevoit să se rezume să discute cu Sergio despre pista pe care voia să o exploateze singur. Italianul avusese eleganța să nu-i reproșeze absolut nimic.

Se simțea prins în capcană în acest oraș murdar, trist, friguros, vâscos, în care oamenii mințeau și fugeau. Ar fi dat orice ca să afle unde se ascunde Horst Fulda ca să se poată răzbuna. Să-l distrugă pe omul care venise să-l omoare în propriul castel. Altceva nu mai conta. În meseria lui, nu era iertată nici o slăbiciune. Prin urmare, trebuia să rămână la Roma și să urmeze pista.

— Haide să mâncăm, spuse el ca să nu se mai gândească.

Ornella termină de încheiat rochia de seară care îi făcea fantasticul piept à la Mae West și mai grandios.

* * *

Telefonul sună exact în clipa în care se întorceau. De data asta, Ornella nu se clinti din loc. Malko auzi în receptor o voce înăbușită.

— Eu sunt, vă aștept jos peste zece minute.

Stefano Ruggieri închisese deja. Malko se întoarse către Ornella.

— Este Stefano. Mă așteaptă.

Ornella își aruncă geanta pe un fotoliu și se apropie de Malko îmbrățișându-l cu o blândețe neobișnuită.

— Fii atent. Brigăzile Roșii sunt foarte periculoase.

— Asta mi-e meseria, răspunse Malko. Sper că nu voi sta mult.

Își puse paltonul. Pistolul extraplat rămăsese în buzunar. Malko o sărută pe Ornella distrat. În sfârșit, se întâmpla ceva. Era atât de nerăbdător, încât coborî pe scări cele patru etaje și ieși în ușa hotelului. Vântul bătea mai rece ca oricând. Stefano Ruggieri se ivi de pe Via Boncompagni, cu gulerul paltonului ridicat.

— Aveți pașaportul austriac?

— Da. Unde mergem?

— Încă nu știu, spuse ziaristul. Am primit un telefon la ziar care mă anunța că este ceva pentru mine în pubela de pe Via

de Gesù. Poate că a fost o „intoxicare", dar trebuie să verific... Acționează și în acest mod.

Se urcară în Fiatul ziaristului și o luară pe Via Bissolati, îndreptându-se către Piazza Venezia. Apoi, Ruggieri folosi un traseu complicat ca să ajungă pe Via de Gesù care se intersecta cu Corso Vittorio Emanuele, o străduță îngustă fără trotuare, care se înfunda în centrul vechi, mărginită de magazine de țesături, toate închise. I se părea sinistru. Stefano zări o pubelă imensă din sârmă cu un sac mare de plastic în ea. Bagă mâna înăuntru și scoase un plic. Pe el era numele lui scris cu litere mari și roșii. Îl deschise, citi mesajul, apoi îl puse în buzunar.

— Cred că este ceva grav, spuse el. Trebuie să ne ducem la Villa Borghese, lângă o cabină telefonică unde ne vor suna. *Andiamo.*

Se urcară din nou în Fiat. Stefano Ruggieri părea nervos.

— Tot timpul fac așa? îl întrebă Málko.

— Da, sunt foarte prudenți. Ne supraveghează ca să fie siguri că nu ne urmărește poliția. Dacă o anunțăm, ne trezim ciuruiți de o pușcă de vânătoare. Ei le spun *azzotomenti*, adică „ologeală". Este primul avertisment. Un ziarist din Milano a fost împușcat în picioare pentru că ascunsese un emițător în mașină. Îi informa pe carabinieri...

Trecură iar prin Piazza Venezia și, după un traseu complicat, ajunseră pe Via Sistina, trecând pe lângă monumentalele scări ce coborau în Piazza di Spagna. Cerul se mai limpezise puțin, iar acoperișurile din Trastevere se distingeau sub clarul de lună. Se afundară pe aleile întunecate din Villa Borghese, cel mai mare parc din Roma. Frigul le alungase chiar și pe prostituate. Stefano Ruggieri se îndreptă spre mijlocul parcului pe o alee mărginită cu statui din marmură, niște pete albe în întuneric. Coborî, apoi se opri. Malko zări o cabină telefonică.

— Acolo, zise italianul.

Se duse să verifice dacă telefonul funcționa. După aceea, se puseră pe așteptat. Lăsară motorul să meargă ca să se încălzească. Trecu o jumătate de oră, apoi patruzeci de minute... În fine, se auzi soneria. Stefano sări din Fiat, ascultă câteva clipe în receptor, apoi reveni în goană.

— S-a lămurit. Ne întâlnim cu cineva la periferia estică.

— Ei știu că suntem doi?

— Da, le-am spus adineauri. Cel cu care am discutat nu a obiectat. Mă cunosc.

Reluară cursa în noapte, străbătând toată Roma. Ajunseră la capătul străzii Nomentana, la un soi de bulevard care înconjura o parte din oraş, cu tuneluri şi cu porţiuni de şosele suspendate care, la Tokyo, nu ar fi mirat pe nimeni. Acestea mergeau pe deasupra şirurilor de blocuri, iar şoseaua urca şi cobora ca un „montagne russe". Deodată, Malko zări în lumina farurilor o imagine neaşteptată, înălţată într-un parking pustiu care servea la reparaţiile urgente. Era o călugăriţă cu o rochie lungă de culoare închisă şi cu boneta specifică pe cap. Stefano Ruggieri încetini imediat şi se îndreptă spre ea.

— Iat-o, spuse el.

Opri lângă călugăriţa care se apropie. Schimbă câteva vorbe cu ziaristul în şoaptă, apoi se urcă în spate. Maşina porni. Malko se strădui să-i vadă faţa acestei ciudate mesagere în oglinda retrovizoare. Reuşi totuşi când trecu pe lângă un felinar. Bătăile inimii se accelerară brusc. Sub bonetă, zări trăsăturile senzuale şi copilăreşti ale Mariei Rossi. Nu avu răgazul să-şi pună unele întrebări. Falsa călugăriţă se aplecă înainte şi scoase dintre pliurile rochiei un mic pistol Beretta cu ţeava scurtă. Ea îl puse brusc în ceafa lui Malko şi ordonă:

— Să nu te opreşti şi să faci ce îţi spun, că altfel îi trag prietenului tău un glonţ în cap.

Capitolul IX

Malko avu senzaţia că a primit o minge de plumb în plexul solar. Stefano Ruggieri, care stătea cu mâinile pe volan, era livid, dar calm. Bâigui fără să întoarcă capul:

— *Ma!* Am urmat instrucţiunile.

— *Coglione!*[1] se răsti falsa călugăriţă.

Liniştea se lăsă în maşină. Pistolul era lipit de ceafa lui Malko. Se întrebă dacă brigadiştii ştiau că este înarmat. Pentru moment, era neputincios. Mergeau tot pe la periferie. Străbăteau acum cartierele populare cufundate în întuneric. Şoseaua cu două sensuri se reduse la o panglică îngustă între două şine.

— Când ajungi la capăt, îi zise călugăriţa şoferului, o iei în sens invers. Mergem pe Via Nomentana. Dacă vezi carabinieri, să nu cumva să începi...

Stefano Ruggieri se apropie de capătul drumului, întoarse şi plecă în direcţia din care veniseră. Malko simţea ţeava pistolului Beretta în ceafă. Pe măsură ce înaintau, Malko îşi dădea seama că Horst Fulda era pe cale să atingă punctul final. În loc să-l lichideze cu mâna lui, pusese la cale această răpire a Brigăzilor Roşii. Cum de aflaseră brigadiştii de legăturile lui cu Ruggieri? Noaptea avea să se termine rău pentru el... Ziaristul nu suflase o vorbă. Judecând după trăsăturile încordate, Malko îşi dădea seama cât de îngrijorat era. Şi el îşi punea unele întrebări. Ziarul său, *Expresso*, era considerat simpatizant al Brigăzilor Roşii. Prin urmare, trebuia să existe un motiv serios pentru această „greşeală".

Malko se blestemă în gând că nu îi spusese lui Sergio de această întâlnire. Ajunseră pe Via Nomentana, iar „călugăriţa" îi ordonă lui Ruggieri să o ia pe aleea din dreapta.

— *Alto!* zise ea în sfârşit.

---

1. Imbecilule! (n.a.)

Stefano Ruggieri opri în fața unei porți cu grilaj aparținând unei proprietăți particulare. Pe bulevardul larg, treceau puține mașini. Se găseau într-un cartier rezidențial care avea stingerea la zece seara.

— Coboară din mașină și sprijină-te de poartă cu mâinile depărtate, îi ordonă „călugărița" în italiană.

Ziaristul-o ascultă. Când luase poziția cerută, Maria Rossi i se adresă lui Malko de data asta în engleză:

— E rândul tău. Coboară cu mâinile pe cap.

Malko nu avu încotro și o ascultă. O lua în serios. Fiindcă era un pic de lumină, reuși să vadă că piedica pistolului Beretta era ridicată: Stefano Ruggieri avea trăsăturile descompuse.

— Nu mai înțeleg nimic, zise el. Aș crede că pe dumneavoastră vă vrea...

— Trebuie să fie o greșeală, zise Malko.

Calculă în minte că avea nevoie de trei secunde ca să pună mâna pe pistolul extraplat, să-l scoată, să-i ridice piedica și să tragă. Însă, în trei secunde, cineva care îl amenința deja cu arma avea timp să tragă de două ori.

„Călugărița" scoase afară mâna în care ținea pistolul. Deschise o portiță de lângă cea mare cu grilaj.

— Intrați! le ordonă ea. Mergeți încet.

Malko zări în semiîntuneric soclurile unor statui și asemănarea clădirii cu un palat construit pe o movilă.

— Unde suntem aici? îi șuflă Malko lui Stefano.

— La Villa Torlonia, răspunse ziaristul în șoaptă. Este una dintre fostele proprietăți ale lui Mussolini. Până anul trecut a fost închisă. Au redeschis parcul și acum renovează clădirea. În parc sunt păstrate toate statuile din epoca nazistă. Firește că noaptea este închisă pentru public.

Malko se întoarse. Via Nomentana părea foarte departe acum. Înaintau pe întuneric, numai pata deschisă la culoare a Mariei Rossi se distingea în spatele lor. Stefano Ruggieri își șterse fruntea și zise speriat:

— Sper să fie bine.

Ajunseră într-un soi de peristil acoperit, înconjurat de coloane dorice. Din umbra zidului unde stăteau ascunse, apărură brusc două siluete. Malko distinse un bătrân cu barbă și cu mustață stufoasă cu aer de intelectual, iar lângă el, un tânăr

cu trăsături foarte frumoase, cu aer dur, cu un fular în jurul gâtului şi cu o puşcă de vânătoare sprijinită de cot. În mâna stângă avea o lampă cu acetilenă care ţiuia şi care le lumina chipurile cu o lucire slabă. Acesta începu să vorbească blând, cu intonaţii de canalie,ce trădau un limbaj de cartier sub aspectul sofisticat.

— Stefano, îl recunoşti pe *il Professore* Serengeti?

— *Si, si*, zise ziaristul cu glas sugrumat.

Malko rămase nemişcat. Profesorul Giovanni Serengeti, un fugar, era unul dintre oamenii cei mai căutaţi din Italia, creierul Brigăzilor Roşii.

— Şi pe mine mă recunoşti, Stefano, continuă tânărul cu voce blândă. Sunt Tullio...

— *Si*, admise Stefano Ruggieri, te recunosc. *Ma que...*

— Taci din gură. Profesorul vrea să facă o declaraţie. Tu îi traduci.

Numele acesta nu îi spunea nimic lui Malko, însă presupunea că este periculos, dacă se lua după reacţia lui Ruggieri. Profesorul Serengeti începu, apăsând cuvintele, traduse de ziarist pe măsură ce vorbea.

— Spune că am mare noroc că mă aflu aici în seara asta, căci voi asista la procesul unui mare duşman al poporului şi la condamnarea lui şi că va trebui să scriu un articol în ziarul meu că acest proces se va desfăşura după regulile Tribunalului Poporului şi că sentinţa va fi executată pe loc.

Stefano Ruggieri înghiţi în sec şi se întoarse către Malko.

— Cine eşti?

Dar Tullio răspunse în locul lui Malko cu o voce periculos de calmă:

— Stefano, ai fost îngrozitor de imprudent. Omul pe care ni l-ai adus este un agent imperialist extrem de periculos care a abuzat de credulitatea ta. Dar ţinând cont de contribuţiile tale anterioare, nu vei suporta pedeapsa maximă, în schimb, vei fi judecat şi tu. Imediat după el.

— Dar eu nu am făcut nimic! protestă ziaristul, voi ai fost de acord să mă întâlnesc cu el.

— Taci din gură! îi porunci Tullio. Te văicăreşti mai târziu.

La poartă, se auzi un zgomot de motor. În faţă, se opri un vehicul. Ţeava puştii de vânătoare se ridică spre Malko, care stătea cu mâinile pe cap. Falsa călugăriţă se dădu un pas

înapoi, ținând în continuare pistolul în mână. Malko își dădu seama că nu va primi nici un ajutor din partea ziaristului... Ba dimpotrivă. Pândea zgomotele care veneau de la poartă. Aceasta scârțâi, apoi se auziră pași pe pietrișul de pe alee.

Trei siluete înaintau către locul în care se găseau. Mai degrabă ghici decât îl recunoscu pe Horst Fulda însoțit de Inge Klein și de un necunoscut. Tullio zise în italiană:

— Spune-i să intre în casă cu mâinile pe cap. Procesul poate să înceapă.

Malko își privea dușmanul venind spre el. Horst Fulda avea de ce să se distreze. Malko se grăbise să cadă în cursă. Totul fusese aranjat de la bun început. Dar mai ales, cu simțul publicității caracteristic membrilor Brigăzilor Roșii, care vor face din execuția lui un obiect de propagandă. Horst Fulda urca scările fără să se grăbească.

* * *

— *Va, va*, zise Tullio care ținea pușca de vânătoare îndreptată spre Malko.

Îi arătă cu lampa o ușă. Malko intră. Interiorul palatului era slab luminat de câteva lumânări groase răspândite cam peste tot. Era un spațiu gol, un soi de curte interioară, în mijlocul căruia se găsea un taburet și, în spate, un drapel negru imens cu o stea roșie cu cinci colțuri, emblema Brigăzilor Roșii, susținut de două bețe. Acesta era locul în care avea loc procesul.

Sala aceasta era înconjurată de o galerie susținută de coloane. Lumina lumânărilor lăsa să se ghicească pictura de pe tavan. În urmă cu patruzeci de ani, toate astea trebuie să fi fost splendide. În dreapta, se întrevedea o scară ce ducea la primul etaj. În afară de porțiunile luminate, totul era cufundat în întuneric. Din Via Nomentana, nu se vedea nimic înăuntru. Brigadiștii erau liniștiți pentru ceea ce făceau.

Lui Malko îi rămâneau mai puțin de zece metri de parcurs. Odată așezat pe taburet la lumină, iar adversarii la adăpostul întunericului, nu mai avea nici o șansă. Luă decizia într-o fracțiune de secundă. Adversarii parcă îi citiseră gândurile.

În dreapta lui, cam la douăzeci de centimetri, era o lumânare groasă. Inspiră adânc cu toată forța și suflă în

lumânare. În același timp, se aruncă pe burtă, se sprijini în mâini și se rostogoli în partea stângă, după un stâlp. Exact la timp.

O explozie asurzitoare se auzi în spatele lui. Plumbii scrijeliră pardoseala și ricoșară în stâlpul care îl proteja. Când se ridică, avea deja pistolul extraplat în mână. Trase la întâmplare. Împușcătura era modestă în comparație cu explozia puștii de vânătoare, dar destul de eficientă pentru ca Tullio să se lipească de o coloană. Malko se repezi spre o porțiune întunecată și alergă aplecat până la scară. Înșelat de reflexiile luminii, Tullio trase încă o dată, la câțiva metri de Malko. Lucirea și zgomotul erau înspăimântătoare datorită ecoului din sala goală.

Malko se lovi cu piciorul de prima treaptă și începu să urce. Auzi strigăte și fasciculul lanternei mătură zona în care se găsea, chiar deasupra lui. Apoi auzi un pocnet sec ce îi dădu fiori pe șira spinării. Tullio își reîncărcase arma. Malko trase din nou la întâmplare ca să acopere zgomotul pașilor pe scară. Poate că împușcăturile aveau să alerteze pe cineva.

Ajunse într-un spațiu descoperit. Era un fel de palier mai îngust. Cercetă pe bâjbâite o încăpere goală cu tavanul prăbușit și urcă mai departe, ajungând într-o sală imensă ale cărei goluri se vedeau în noapte. Scara se oprea aici. Dedesubt, se auzeau tropăituri, înjurături, șoapte. Trecuseră la asalt. Firește că se putea apăra cu pistolul, însă nu știa dacă brigadiștii aveau grenade sau nu. Singurul mijloc de scăpare era să sară pe fereastră în parc și să dispară în noapte. Traversă în fugă sala. Când ajunse la mijloc, auzi sub picioare o pocnitură, iar piciorul stâng intră până la șold în podeaua putredă. Lovitura a fost violentă și extrem de dureroasă. Amețit, Malko pierdu câteva secunde să-și recupereze pistolul pe care îl pierduse în cădere. Încercă să scape din capcană sprijinindu-se în brațe, dar avea senzația că așchiile de lemn îi intrau în carnea coapsei. Fasciculul luminos al lanternei apăru la intrarea în încăpere și se plimbă dintr-o parte în alta. Din fericire, la înălțimea unui om, lucru care îl salvă. Auzi o voce care spuse într-o germană stricată:

— Nu este aici. Cred că a ajuns deja pe terasă.

Malko rămase nemișcat, încercând să stea lipit de podeaua prăfuită. Lumina lanternei dispăru. Auzi jos pași și strigăte disperate. Cu foarte mare prudență, întinse mâna și bâjbâi

după pistol. Dar nu îl găsi. Probabil că arma căzuse în gaură, printre scânduri. Se scurseră câteva minute. Zgomotul pașilor pe scară îl alertară. Unul dintre teroriști urcă și cercetă palierul de deasupra lui, apoi o altă încăpere la același etaj. Nu renunțaseră, fiind convinși că nu trebuia să scape nepedepsit. Malko încercă să scape de poziția incomodă în care stătea. Genunchiul stâng îl durea îngrozitor. Strânse din dinți, reușind în fine să iasă din capcana de moloz și de scânduri, apoi se întinse cu burta pe solul inegal, trăgându-și sufletul. Plecă în patru labe să-și caute pistolul. Dar nu îl găsi. Ciuli urechile. Jos nu se mai auzea nici un zgomot, deși era sigur că teroriștii nu plecaseră, ci îl pândeau. Își masă coapsa ca să-și pună sângele în mișcare. Nu părea să fie rupt, însă abia putea să meargă.

Acum era sigur că nu va mai găsi pistolul. Dar mai exista o soluție: să rămână aici până în zori, dar și ceilalți puteau să facă la fel și îl descopereau. Fără armă, chiar că nu avea nici o șansă. Înaintă încet de-a bușilea și ajunse la o deschizătură, încercând să nu facă zgomot. Acest lucru dură câteva minute. Tot nu se auzeau zgomote jos. Aceste goluri dădeau pe o terasă care se prelungea în spatele clădirii. Un parapet din piatră îl ferea de priviri. Malko se lipi de zid și cercetă parcul. Întunericul îl proteja, dar îl împiedica totodată să-și vadă adversarii. Peluza cu statui era în pantă lină. Înaintă cu grijă și zări dedesubt o mașină într-o mică grădină. Brusc se auziră niște pocnete. Cineva urca scara încetișor.

Își luă avânt și încălecă parapetul, apoi sări în gol. Nu se așteptase ca șocul să fie atât de violent, deși pământul era moale. Rămase în patru labe câteva secunde, apoi auzi un strigăt din casă.

— *Di qua! Di qua!*

Un fascicul luminos apăru printre coloanele dorice, prinzându-l în raza lui. Țâșni ca un iepure speriat, sări gărduleț grădinii și o luă la goană pe peluză. Dintr-un balcon, se auzi o voce strigând în germană:

— *Schnell! Er ist hier!*[1]

Era glasul lui Horst Fulda. Instinctiv, Malko se întoarse brusc și se ascunse după soclul unei statui. În spatele lui izbucni o serie de împușcături foarte aproape și din statuie zburară

1. *Repede! Este aici! (n.a.)*

aşchii de marmură. Urmă o rafală foarte scurtă, după care se instală liniştea. Horst Fulda aştepta. La parter, se auziră chemări şi tropăituri. Probabil că nu înţelegeau de ce nu riposta. Malko îşi încordă toţi muşchii, ieşi din ascunzătoare şi se adăposti după un copac. Izbucniră mai multe împuşcături. Dacă ajungea în vârful colinei, pe partea cealaltă, era la adăpostul gloanţelor.

O luă la fugă pe terenul descoperit. În acest timp, Horst Fulda îşi încărca arma, ceea ce îi dădea un preţios răgaz lui Malko. Când tirul sacadat începu, se confunda deja cu tulpinile rahitice ale palmierilor. Nici măcar nu îşi irosi timpul să alerge ca bezmeticul, ci ajunse în vârf şi îşi dădu drumul pe versantul celălalt al colinei. Ajunse la poale, sperând să nu întâmpine vreun obstacol de netrecut. Era doar un zid pe care se căţără ca o maimuţă, dintr-un singur elan, şi ajunse sus gâfâind, apoi sări în partea cealaltă, cu tâmplele zvâcnind.

Privi în jur şi zări o plăcuţă: Via Siracusa, o străduţă liniştită şi pustie. Începu să alerge cu gura căscată, respirând anevoie şi se întoarse să vadă dacă era urmărit. În sfârşit, după ce parcurse vreo trei sute de metri, ajunse pe o arteră principală perpendiculară pe Via Nomentana. Zări o firmă luminată: *Tavola Calda*. Se năpusti înăuntru. Patronul voia să închidă şi îi aruncă o privire îngrijorată. Malko îi întinse o hârtie de o mie de lire, ceru o fisă şi o cafea mare.

După câteva clipe, obţinu legătura cu Mario di Santini la numărul lui personal. Italianul îl întrebă numaidecât cu nelinişte în glas:

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am scăpat de Brigăzile Roşii, zise el. M-au răpit împreună cu un ziarist de la *Expresso* şi ne-au dus în Villa Torlonia. Cred că mai sunt încă acolo...

— În Villa Torlonia! Dar e închisă noaptea!

— Nu şi pentru ei.

— Unde sunteţi acum?

Malko îi explică.

— Vin imediat, zise chestorul. Îi anunţ repede şi pe cei din DIGOS.

Malko se întoarse la cafeaua lui, sub privirile bănuitoare ale patronului. Încerca să-şi calmeze bătăile inimii. După câteva minute, sunetul strident al unei sirene de poliţie trezi cartierul adormit. O maşină Alfa albastră opri în faţa localului cu un

scrâşnet de frâne din care coborâră patru civili, înarmaţi cu pistoale-mitralieră şi cu veste antiglonţ. Malko se duse la ei.

— Nu este aici... Unde e *Dottore* Mario di Santini?

Patronul restaurantului se uită la invazia din modestul lui stabiliment cu panică şi stupefacţie. În spatele maşinii de poliţie, se opriră patru microbuze pline cu carabinieri, poliţişti pe motocicletă şi un alt Alfa în care era Mario di Santini, fără cravată. Lipseau doar bombardierele... Aparatele de radio ale tuturor vehiculelor funcţionau fără întrerupere. Carabinierii se împrăştiaseră la întâmplare pe strada pustie.

— Villa Torlonia este încercuită, îl anunţă Mario di Santini.

— Este o veste bună, zise Malko. Dar, cum sunt fuduli de urechi, nici nu v-au auzit venind.

— Să mergem să vedem, îi propuse italianul.

Malko se urcă în Alfa lui, iar convoiul se îndreptă către Via Nomentana. Acolo erau alte maşini de poliţie, iar cei pe motociclete blocau şoseaua. Un proiector îşi plimba raza prin parcul castelului. Mario di Santini îi dădu o vestă antiglonţ lui Malko. Acesta o refuză.

— Sunt sigur că nu mai este nimeni!

Înconjurat de un comando format din doisprezece carabinieri înarmaţi până în dinţi, deschiseră poarta cu grilaj şi alergară către casa cu coloane. Proiectoarele luminară o formă întinsă pe jos, sub peristil. Era ziaristul Stefano Ruggieri care gemea într-o baltă de sânge. Era împuşcat în picioare de mai multe gloanţe. Carabinierii încercuiră clădirea, în timp ce rănitul era îngrijit. Malko luă o lanternă şi intră în clădire încadrat de carabinierii cu mitraliere.

Drapelul Brigăzilor Roşii era încă acolo împreună cu câteva lumânări şi cu taburetul pe care Malko trebuia să fie „judecat"... Lumină încăperea cu lanterna puternică. Tavanul era splendid pictat, deşi unele plăcuţe lipseau. Această sală pentru recepţii era grandioasă. Avusese şansa nesperată că nu îşi rupsese piciorul printre scândurile scoase din podea. Urcă scara împreună cu micul grup de carabinieri şi de poliţişti în civil şi găsi încăperea unde căzuse. Peste tot era plin de găuri. Cu ajutorul lanternei, îşi găsi pistolul extraplat căzut între două grinzi şi îl strecură discret în buzunarul interior al paltonului de blană, apoi coborî. Mario di Santini nu şedea o clipă locului, ci dădea ordine peste ordine carabinierilor care împânzeau grădina.

— Am găsit multe cartuşe goale, zise acesta.
— Nu mă mir, răspunse Malko, au încercat să mă omoare.
— O să-i găsim.
Cu metodele lor „discrete", aveau puţine şanse...
— L-am văzut pe un oarecare profesor Giovanni Serengeti, spuse Malko.
— Serengeti! (Avu impresia că ochii poliţistului aveau să sară din orbite.) L-aţi văzut într-adevăr?! Noi îl căutăm de trei ani. Este cel mai periculos dintre toţi. Un rătăcit, un derbedeu care a pregătit asasinatul lui Aldo Moro. Cum de aţi reuşit să vă întâlniţi cu el?
— Prin intermediul lui Stefano Ruggieri de la *Expresso*. A crezut că sunt un ziarist austriac. Vă voi spune mâine mai multe amănunte, acum mă duc să mă culc. În seara asta, mi-a ajuns. Ah, mi-am adus aminte. Era şi Horst Fulda cu el.

* * *

Malko împinse uşa apartamentului strângând din dinţi ca să nu geamă de durere şi ţinându-şi coapsa rănită. Era întuneric. Ornella se plictisise să-l aştepte. Intră în cameră. Lampa de pe noptieră care ardea îi permise să vadă că adormise pe patul nefăcut, cu corsetul, ciorapii negri şi cu pantofii în picioare. Era o imagine emoţionantă. Încercă să nu o trezească, se duse la baie şi dădu drumul la apă ca să umple cada. Se dezbrăcă şi văzu un imens hematom pe coapsa stângă. Apa fierbinte îi făcu bine. Se relaxă şi făcu bilanţul zilei în liniştea binefăcătoare. Întâlnirea de la Villa Torlonia fusese o capcană bine ticluită. Cineva îl identificase pe Malko şi ştiuse că avea legături cu Stefano Ruggieri. Era sigur că fuseseră Brigăzile Roşii, căci nemţii nu dispuneau de „captatori" în Roma. Horst Fulda aflase repede, iar ceea ce se întâmplase dovedea că avusese informaţii serioase despre Malko. Numai două persoane puteau să-i spună mai multe amănunte: Stefano Ruggieri şi Ornella. Pe hol se auzi un zgomot. Ornella îşi strecură capul pe uşa întredeschisă.
— Te-ai întors?
— Da, răspunse Malko. Te miră?
Ornella se aşeză pe marginea căzii, cu sânii în dreptul feţei lui Malko şi căscă.

— Nu! În poveștile de acest gen, suteți plimbați ore întregi. (Se aplecă și îi văzu vânătaia.) Oh; Dumnezeule! Ce ai pățit?

— A fost o răpire. spuse Malko. Eu am scăpat, dar prietenul tău, Stefano, a fost ologit.

— Stefano? De ce?

— Întreabă-i pe ei. Ne-au întins o cursă. Era cât pe ce să fiu împușcat. El este acum la spital.

Ornella Antonioni băgă mâna în apă și începu să maseze cu blândețe coapsa lui Malko.

— Brigadiștii ăștia sunt demenți, oftă ea. De ce au vrut să te omoare și pe tine? Au crezut că îi spionezi sau ce?

— Probabil, zise Malko.

— *Mamma mia!* exclamă tânăra. Stefano va avea necazuri cu SISDE. Și eu la fel, dacă vor afla că am organizat o întâlnire cu Brigăzile Roșii. Nu avem voie... Poate că mă vor aresta...

— O să vin cu portocale, îi promise Malko.

— *Monstro!* Șterge-te repede ca să mă ocup de tine...

— Nu, zise Malko cu ferimitate. Acum vreau să dorm.

Vexată, Ornella își retrase mâna și ieși din baie. Malko închise ochii, relaxându-se în apa caldă. Ce se întâmplase între momentul în care o văzuse pe Maria Rossi la aeroport și răpirea în care era implicată? Cine îi ajutase pe brigadiști să pregătească această capcană? Dacă ziaristul de la *Expresso* o manipulase pe Ornella? Se întinse. Mâine avea o zi plină. Prietenul lui, Sergio, ar putea să-l ajute să verifice unele lucruri. Data viitoare voia să lovească el primul.

Capitolul X

Informaţia figura în editorialul de pe prima pagină a ziarului *Messagero*, însoţită de fotografia lui Stefano Ruggieri, ziaristul „ologit"... *Novo Delitto del Brigate rosse*. Plus fotografiile făcute la Villa Torlonia. Se pomenea de prezenţa unui ziarist străin, fără însă a da numele lui Malko. Dimpotrivă, Stefano Ruggieri fusese pus sub pază ca să nu-i denunţe pe răufăcători... Malko împături ziarul şi se ridică în picioare ca să o urmeze pe secretara lui James Gardener. Şeful Centralei din Roma avea şi el ziarul pe birou.

— E vorba despre dumneavoastră?

— Da, răspunse Malko. Era cât pe ce să vă bag la cheltuieli pentru înmormântare...

Îi povesti despre noaptea furtunoasă. Americanul îl asculta nepărând deloc surprins.

— Aţi avut mare noroc... Ciudată poveste, dar aici totul este ciudat. Oamenii de la *Expresso* au fost întotdeauna apropiaţi de Brigăzile Roşii. Cred că a fost o mânărie. Aţi fost urmărit, căci sunt foarte puternici în ceea ce priveşte anchetele locale... Apropo, în legătură cu Ornella, le-am cerut italienilor informaţii. Acestea au venit imediat. Este o fată de familie bună, puţin cam excentrică, nebună după corpul ei, însă nu s-a băgat niciodată în politică. Este mai degrabă de dreapta, simpatizantă a MSI...

— Cine v-a furnizat toate aceste date?

— Mario di Santini, după cum v-am mai spus. Toate cererile de informaţii sosesc în biroul lui...

— Mulţumesc. Mai aveţi şi altceva?

— Da, poate. Fiindcă am avut mai mult timp liber, ieri am răsfoit „dosarul" predecesorului meu în legătură cu Brigăzile Roşii şi am descoperit o chestie care vă va interesa cu

siguranţă. La trei ani de la înfiinţare, SID[1] a arestat zeci de simpatizanţi. Justiţia însă i-a eliberat pe majoritatea dintre ei... Omologii noştri ne-au trimis dosarul la cererea FBI. Priviţi.

Scoase o foaie mare de hârtie cu vreo douăzeci de fotografii cu fete şi băieţi. Acestea datau din 1973. Malko citi textul. Erau simpatizanţi ai Brigăzilor Roşii arestaţi în urma unui denunţ făcut de un „pentiti". Unii dintre ei erau şi mai tineri. Americanul puse arătătorul pe legendă.

— Uitaţi-vă la fata asta: Maria Ave Doraventi, optsprezece ani. O mică şi curajoasă simpatizantă de stânga. A negat mereu apartenenţa la Brigăzile Roşii. A fost eliberată după cincisprezece zile de detenţie. Fotografia ei vă spune ceva?

— Pentru Dumnezeu! izbucni Malko.

Fotografia era portretul în creion al „Mariei Rossi", fata din ascunzătoarea de pe Via di Porta Maggiore şi falsa călugăriţă. Avea faţa rotundă şi puţin copilăroasă.

— Evident, zise americanul, toate italiencele seamănă între ele, dar merită să verificăm... Pe atunci, locuia cu părinţii.

— De necrezut! exclamă Malko, cum de nu au reacţionat italienii până acum?

James Gardener zâmbi cu subînţeles.

— Dragă prietene, dumneavoastră ignoraţi un mic amănunt din viaţa de aici. În 1974, într-un mare avânt republican, Aldo Moro a dizolvat Serviciile Secrete italiene, a distrus toate fişierele carabinierilor, ale poliţiei şi ale SID. Unii membri din SISDE au reconstituit câteva dintre ele, dar nimic coordonat. Acesta este unul dintre motivele pentru care brigadiştii sunt în libertate. Aldo Moro a plătit cu viaţa această porcărie, căci toţi aceia care au participat la răpirea lui au fost deja terminaţi. Am fi putut să dăm de o pistă...

Malko rămase mut de uimire.

— Unde o putem găsi acum pe această Maria Ave?

Americanul îi cercetă fişa.

— Pe atunci, locuia la părinţii ei într-un sătuc din sud-estul Romei, Valmontone, situat la treizeci de kilometri, pe Via Casilina. Există două ipoteze: ori lucrează într-o clandestinitate absolută, ori militează în secret...

---

1. Servizio d'Informazione Democratica (n.a.)

— Ar fi de mirare să lucreze în clandestinitate, observă Malko. După lovitura de la Fiumicino şi povestea de la Villa Torlonia. Ştie că s-ar putea să o identificăm...

— Bineînţeles, zise americanul, dar ne aflăm în Italia... La Fiumicino nu a fost observată decât de dumneavoastră, iar aseară a fost deghizată... Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu le-aş spune italienilor, căci vor descinde ca de obicei cu tancuri şi cu elicoptere...

— Puteţi să contaţi pe mine, zise Malko. Mă voi ocupa chiar astăzi. Vă mulţumesc.

— Când a fost arestată, observă James Gardener, era o simplă *postina*. [1] Se pare că a avansat.

Malko nu voia să-l contrazică. Mai simţea şi acum ţeava pistolului Beretta în ceafă, în maşina ziaristului.

* * *

Biroul lui Mario di Santini era plin de fotografii. Malko găsise un mesaj la *Excelsior* prin care i se cerea să treacă urgent pe la Ministerul de Interne. Imensa clădire neagră cu acoperişul plin de antene închise la culoare părea mai sinistră ca oricând. Deasupra holului era o pancartă mare pe care scria: *Il delitto non rende.* [2]

Chestorul îl primi pe Malko cu braţele deschise.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, începu el. Ca să-mi confirmaţi ceea ce mi-aţi spus aseară. Priviţi. Recunoaşteţi pe vreunul dintre oamenii aceştia?

Malko se aplecă deasupra portretelor etalate pe birou. Recunoscu unul imediat. Era al bărbatului cu puşca de vânătoare.

— Pe acesta, zise el.

Mario di Santini clătină din cap cu furie.

— *Porca Madonna!* Este Tullio Calvani. Cel mai periculos dintre ei. Un pederast şi un gigolo. Este întreţinut de poponarii bogaţi pe care îi stoarce apoi de bani. Unuia i-a tăiat beregata şi a intrat la puşcăria Trani. Acolo i-a cunoscut pe brigadişti. L-au ajutat să evadeze. De atunci lucrează cu ei. Este un

---

1. Militantă de bază (n.a.)

2. Crima nu plăteşte (n.a.)

psihopat. A ucis două gărzi de corp ale lui Aldo Moro și credem că tot el l-a împușcat pe generalul Verdi acum cincisprezece zile. Nu suntem siguri că se mai află în Roma.

— Pot să vă liniștesc în această privință, căci aseară era, zise Malko.

— Este singurul pe care îl recunoașteți?

Malko se mai uită o dată la fotografii. O alese pe cea a unui bărbos.

— Și pe acesta. Giovanni Serengeti.

— Bine, admise polițistul.

Malko aruncă o privire și fotografiilor cu fețe. În nici una dintre ele nu era Maria Ave.

— Nu ați identificat-o pe „călugăriță"?

— Încă nu, mărturisi Mario di Santini. Voi alcătui portretul-robot. Nu este nici una de aici?

— Nu, nu cred... Cum se face că un om atât de căutat ca Serengeti are cutezanța să-i dea un interviu unui ziarist în centrul Romei?

— Porcul ăla de Stefano Ruggieri a susținut că nu-l recunoaște! Îi voi spune judecătorului să-i mai adauge un cap de acuzare. I-a fost frică.

Mario di Santini își aprinse o țigară și spuse descurajat:

— Dacă nu aș fi nevoit să plătesc studiile băiatului meu, mi-aș da demisia. Țara asta e un putregai. Președintele firmei Martini, care a fost răpit de brigadiști, a zăcut o lună la țară într-o văgăună și a fost găsit din întâmplare de carabinieri. Numai că Beppe este în Statele Unite și mă costă de mă usucă. Abia peste doi ani își ia diploma.

— Unde este?

— La Berkeley University, spuse cu mândrie polițistul. Asta este fotografia pe care mi-a trimis-o.

Luă o ramă de pe birou și i-o întinse lui Malko, iar acesta se uită la ea din politețe. Într-o cameră erau trei tineri și două tinere.

— Este cel din mijloc, spuse Mario di Santini, apoi o așeză la loc pe birou. Sper să-și găsească de lucru acolo unde există un guvern adevărat, oftă el. La noi este o porcărie. Ce aveți de gând să faceți?

— Nu știu, spuse Malko. Aștept să avansați dumneavoastră. Acum sunt sigur de prezența lui Horst Fulda la

Roma şi nu am chef să plec. Voi profita de câteva legături pe care le am aici.

Privirea italianului scânteie.

— Domnule, să nu faceţi precum ziariştii de la *Expresso* care sunt complicii declaraţi ai Brigăzilor Roşii. Dacă luaţi vreo legătură cu cineva, vă rog să mă anunţaţi numaidecât...

— Cu siguranţă, îi promise Malko.

Chestorul îl conduse până la lift. Malko găsi o amendă pe parbriz. Nu prea avea chef să se ducă la Valmontone, în ciuda sfaturilor lui James Gardener. Un străin într-un sătuc italian sărea imediat în ochi. Se gândi să urce din nou la Mario di Santini, dar îşi aminti de Sergio. „Vulpoii" generalului de la Chiesa puteau în mod sigur să-l ajute. Ca să nu rişte nimic, se opri la un telefon public şi formă numărul lui Sergio. Poliţistul era acolo şi îi ascultă cu interes bănuielile lui Malko.

— S-ar putea ca fata să mai fie acolo, spuse el. Fiul unui membru al Democraţiei Creştine a fost cadru activ în Brigăzile Roşii câteva luni, dar locuia la taică-său. Până într-o bună zi, când a fugit în Franţa, avertizat în mod misterios exact înainte de a fi arestat... Era acuzat de răpire şi de omor... Ne vom uita prin fişele noastre ca să ne dăm seama dacă fata mai locuieşte acolo. Sunaţi-mă diseară.

Malko se duse la hotel. O găsi pe Ornella făcându-şi bagajele.

— Nu mai ai nevoie de mine, spuse ea. Nu-mi place să dorm prin străini multă vreme. Dacă vrei, mâncăm împreună diseară.

Malko acceptă. Ornella era singura lui distracţie la Roma, cu toate că nu se sătura niciodată să facă sex.

* * *

Inima lui Malko începu să bată mai repede, când recunoscu vocea lui Sergio. Carabinierul părea încântat.

— Bravo, începu el, aveţi informaţii nemaipomenite, mult mai exacte decât ale noastre. Maria Ave Doraventi locuieşte încă la părinţi. Face studii de sociologie la Roma. În fiecare dimineaţă la opt, pleacă de acasă cu bicicleta până la staţia de autobuz. Doriţi să ne ocupăm noi sau continuaţi dumneavoastră?

— Mă ocup eu în continuare, spuse Malko. Mâine dimineaţă, voi fi acolo. Cum aţi reuşit să aflaţi?

— Oh, avem câţiva prieteni, zise carabinierul. Nimeni de acolo nu bănuieşte cu ce se ocupă. Preotul ţine foarte mult la ea. Se ştie că este puţin de stânga, dar nimic mai mult.

* * *

Pe harta Romei, ieşirea către Via Casilina părea extrem de simplă. Malko se trezise în zori ca să se aşeze la pândă. Trebuia să găsească Drumul Naţional nr. 6. Ajunsese la periferia din estul oraşului, urmând cu stricteţe indicatoarele pe care scria Via Casilina şi se pomeni la margine. Se învârtea pe străduţele prăfuite. Drumurile se închideau, de parcă ieşirea din Roma ar fi interzisă. Întrebă patru persoane pe unde trebuia s-o ia, dar ajunse pe neaşteptate la podul care indica NAPOLI. Putea să înnebunească... Apăsă pe acceleraţie, simţind căldura pistolului extraplat în buzunarul paltonului de blană.

Aseară fusese prima dată când Ornella nu insistase să facă dragoste. Părea foarte afectată de cele întâmplate la Villa Torlonia. Într-un fel, se simţea vinovată. Malko putuse în sfârşit să ia o pauză. Pe coapsă avea o vânătaie mare de un albăstrui superb al mărilor din sud.

* * *

Valmontone se găsea puţin mai la nord de Via Casilina, exact la ţară. Avea o piaţă centrală şi o biserică, câteva prăvălii, o stradă principală şi alte străduţe care mergeau în toate direcţiile. Malko alese biserica, după ce îşi parcase maşina regulamentar. Se uită la ceas. Era opt fără un sfert. Bătrânele intrau şi ieşeau întruna din biserică. Alese un scăunel de rugăciune în apropiere de uşă de unde supraveghea piaţa. Aflase de la Sergio că Maria trecea zilnic pe lângă biserică. Nu trebuia cu nici un chip să dea ochii cu ea când sosea pe bicicletă. Părul lung îl ascunsese sub căciula trasă pe ochi, iar faţa era acoperită cu un fular. Paltonul lung îi disimula silueta corpolentă. Era chiar fata care venise să-l aştepte pe Heinrich Stroll la aeroportul Fiumicino şi care îl răpise pe el deghizată în călugăriţă.

De data asta era pe drumul cel bun, căci în spatele Mariei Ave se ascundea Horst Fulda. O lăsă să înainteze, apoi se urcă la volan fără grabă, știind unde se ducea. Păstră o distanță de vreo cinci sute de metri, când o zări în fața lui pedalând spre Drumul Național nr. 6.

Maria Ave cobora o pantă. Ajunse la răscruce, o luă la dreapta și se opri în fața cantonului. Malko merse mai departe cu vreo sută de metri pe un drum de țară de unde putea să observe ce se întâmpla. Maria aștepta în stația de autobuz, dar mai înainte își parcase bicicleta. După zece minute, apăru un autobuz verde, claxonă, iar fata se urcă în el. Acum putea să o urmărească.

Drumul până la Roma dură mai mult de o oră, cu opririle la Labico, la San Cesareo și la Finocchio și, în final, în Piazza di Porta Maggiore. Maria Ave coborî și sări într-un tramvai care porni imediat. Malko scăpă cu greu din șirul de vehicule. Din fericire, tramvaiul mergea ca melcul. În Piazza della Reppublica, Maria coborî și luă un autobuz care se angajă pe Corso Vittorio Emanuele, pe un culoar rezervat numai autobuzelor și taxiurilor. Malko o luă în urma lui.

Din fericire, Maria coborî la prima stație și o luă la dreapta pe o străduță îngustă. Malko își lăsă mașina pe trotuar și o urmări. Ajunse la timp ca să vadă că intrase la numărul 12 pe Via Torre Argentina.

Găsi puțin mai departe o cafenea și se instală la o masă cu o cafea și un exemplar din *Il Messagero*. Se scurseră patruzeci de minute. Clienții intrau și ieșeau întruna și nimeni nu se sinchisea de el, căci cartierul era plin de turiști.

După cinci minute, așteptarea îi fu răsplătită. Din imobilul cu numărul 12, ieși cineva care se îndreptă numaidecât spre Corso Vittorio Emanuele. Era o călugăriță!

Malko coborî de pe taburetul de la bar. Nu îi zărise fața, dar era sigur că era Maria Ave. Îi cercetă mersul. Își legăna încet și senzual șoldurile, semn că era mai degrabă o stricată decât o slujitoare a lui Dumnezeu... Dar la Roma, era deghizarea perfectă.

Văzu că oprește un taxi și trebui să facă un adevărat slalom ca să nu o scape din ochi. Când ajunse la Porta Pinciana, taxiul dispăru într-un tunel îngust și urât mirositor, în care erau numeroase camioane... Malko fu nevoit să încetinească. Taxiul

fugea ca un Ferrari. În ultima clipă, probabil din cauza unei manevre greșite, o luă la stânga și puse o frână bruscă. Tunelul era împărțit în două, iar în centru era un panou minuscul ce indica Via Nomentana. Roata din spate alunecă și simți brusc sudori reci pe șira spinării. Intră la timp în tunelul din stânga în urma taxiului. La mijloc, oamenii așteptau în întuneric un eventual autobuz. Ajunseră în sfârșit pe Via Nomentana, îndreptându-se către nord, în cartierul rezidențial. Taxiul opri în fine pe un mic bulevard cu sens unic, mărginit cu copaci. „Călugărița" coborî din el și intră cu pași vioi într-un imobil roz cu șase etaje.

Malko opri puțin mai departe, așteptă puțin, apoi se apropie de clădire pe jos. O plăcuță din aramă îi atrase numaidecât atenția: „South Yemen Embassy". Jubilă în sinea lui, deoarece cunoștea legăturile Yemenului de Sud cu tot felul de teroriști. Maria Ave părea să aibă un rol important în Columna Romană a Brigăzilor Roșii, fiindcă asigura legătura cu elementele din străinătate, precum Horst Fulda și acum yemeniții. După douăzeci de minute, apăru alt taxi. „Călugărița" coborî imediat cu o valiză în mână. După felul cum o ținea, Malko își dădu seama că era grea...

Taxiul plecă, iar Malko îl urmări. Ajuns în centru, își asumă riscul și îl depăși ca s-o ia pe Corso Vittorio Emanuele. După cinci minute, taxiul opri la colțul străzii Torre Argentina, unde o lăsă pe „călugărița" cu valiza ei. Dispăru apoi în clădirea de unde ieșise.

Malko se hotărî să abandoneze urmărirea. Pentru moment, aflase destule. Nu era cazul să atragă atenția. Poate că Horst Fulda se afla în această nouă ascunzătoare.

* * *

Maria Ave Doraventi pătrunse în micul apartament de două camere și lăsă jos valiza cu un oftat.

— Ce grea e!

Tullio Calvani, care stătea lungit în pat, abia catadicsi să întoarcă capul. În general, fața lui întinsă nu trăda nici un sentiment, decât uneori, când ochii negri erau străbătuți fulgerător de o lucire crudă.

— *Tutto va bene?* întrebă el calm.

— *Benissimo!* răspunse Maria Ave dându-şi jos boneta de călugăriţă şi aruncând-o lângă el. Credeam că nu or să mă recunoască. Nu se aşteptau să apar în ţinuta asta!

Era roşie în obraji, iar părul lung îi cădea abundent pe umeri. Tullio purta nişte jeanşi foarte strâmţi şi o cămaşă descheiată, lăsând să i se vadă pieptul aproape fără păr. Prin ţesătura jeanşilor se ghicea cu precizie forma sexului. Maria stărui o clipă cu privirea într-acolo. Întotdeauna frumuseţea puţin diabolică a lui Tullio o tulburase, precum şi uluitoarea uşurinţă cu care trecea când la femei, când la bărbaţi. Privirile li se întâlniră, iar ea se înroşi. Fără să rostească o vorbă, el îi luă mâna şi o puse pe umflătura din pantaloni.

— Aşteaptă, murmură Maria, lasă-mă să-mi scot asta de pe mine...

Cei şase ani de educaţie religioasă îşi lăsaseră amprenta. Tullio o trase brusc şi o lipi de el. Nu se purta deloc cu blândeţe.

— Nu!

O apucă de ceafă şi îi atrase gura spre el. Maria îşi băgă limba ascultătoare, explorând gura partenerului ei până la omuşor. Era un sărut violent, animalic, neexperimentat. Nu ştiuse niciodată să sărute.

Tullio îi trase încet rochia în jos, dând la iveală ciorapii negri de nailon. Ochii îi străluceau de o dorinţă nestăpânită. Urmări linia coapselor plinuţe până la jartiere şi zâmbi când văzu micul pistol Beretta în ciorapul drept susţinut de jartieră.

Culcată pe spate, Maria se lăsa în voia lui. Simţi cum amantul ei îndepărtează toate obstacolele din cale şi o cuprinse în braţe. Închise ochii şi auzi fermoarul care se lăsa în jos. Apoi, Tullio o forţă să se culce pe burtă. Ea ştia deja ce avea să-i facă. Chiar de la începuturile relaţiei lor, Tullio nu îşi ascunsese preferinţele.

O trase de şolduri ca să îngenuncheze, apoi, cu o mişcare bruscă, îi dădu poalele peste cap, dând la iveală curbura şoldurilor abia acoperite. Dacă în acel moment, Maria i-ar fi putut vedea expresia feţei, ar fi murit de frică. Îşi încleştă mâinile de cearceaf, aşteptând urmarea şi ştiind că Tullio avea oroare de ţipete şi de văicăreli. O dată, crezuse că o va omorî.

Simți un foșnet și ceva cald, apoi băiatul se afundă în ea dintr-o dată, cu o mișcare violentă a bazinului și rămase nemișcat. Maria își mușcă buzele ca să nu urle. Tullio începu să se miște ușor în ea. La început, durerea fusese de nesuportat, dar după aceea, mușchii se relaxaseră și începu să-i placă. Tullio simți, se opri subit și se aplecă la urechea ei:

— Cu neamțul tău faci așa?

— Nu, șuflă ea.

— Ți-a tras-o vreodată de când s-a întors?

— Nu, îți jur.

— Nu vreau să se atingă de tine, zise Tullio. Dacă nu, o facem toți trei. Îți va trezi amintiri...

Îl cunoscuse pe Tullio când era „vivandiera", adică „fată bună la toate" pentru Brigăzile Roșii. Ea închiriase apartamentul unde s-a ascuns Tullio după ce a evadat din închisoarea Trani și unde îi aducea de mâncare. Într-o seară, l-a găsit împreună cu un băiat. S-au dedat sub ochii ei la o orgie care o dezgustase și o excitase deopotrivă. După plecarea efemerului amant al lui Tullio, o cuprinse o dorință bruscă pentru acest băiat frumos, care părea atât de plăpând.

După ce se dezbrăcase, el o tratase exact ca pe acel băiat și, după ce plecase plângând, își jurase să nu mai pună piciorul în ascunzătoare. Însă a doua zi, șefii ei o obligaseră să se ducă la Tullio și cedase în fața fanteziilor lui. Tullio începu să se miște din ce în ce mai repede.

— *Farabutto!*[1] șopti ea cu tandrețe.

Se săturase de el când acesta se goli în ea, fără să-i pese dacă simțea ceva sau nu. Se obișnuise cu asta. Tullio se smulse brusc și se culcă pe spate.

— Telefonează-i, spuse el. Cred că va fi mulțumit.

Maria formă numărul pe care îl știa pe de rost. Lăsă să sune de două ori, închise, formă iar numărul, telefonul sună de trei ori, închise, sună din nou și așteptă să-i răspundă.

— *Pronto!*

— Eu sunt, zise Maria Ave. Am cumpărat de la reduceri și cred că am făcut o afacere bună. Trei rochii, două bluze, curele și multe accesorii.

---

1. Ticălosule! (n.a.)

* * *

Horst Fulda închise cu un zâmbet de mulțumire. Inge Klein îl observa cu obișnuitul ei aer indiferent.

— În sfârșit, i-au dat materialul.

— Și unde e?

— Ni-l aduce Mariă.

— Ar fi bine să stea la noi, remarcă nemțoaica. Fata asta este imprudentă. Este căutată și se fâțâie peste tot. Se va termina rău...

— Știu, recunoscu Horst Fulda, dar mai avem nevoie de ea. Mai ales că nu mai rămânem mult timp aici...

Recapitulă în minte mesajul codificat. Maria le adusese trei pistoale-mitralieră Skorpio cu muniția aferentă, două Random și grenade defensive. Avea cu ce să pregătească un atac așa cum știa ef. Fusese obligat să accepte misiunea de la Villa Torlonia, fără să fi crezut prea mult în ea. Dacă ar fi avut arma lui, nu ar fi ratat ținta. Brigadiștilor le plăcea prea mult regia, dar armamentul lor lăsa de dorit... După povestea de la Torlonia, provocată de moartea lui Heinrich Stroll, primise în sfârșit, unda verde „oficială" de la șefii lui pentru a doua tentativă. Cu cooperarea absolută a Brigăzilor Roșii care vor recupera la urmă materialul și vor obține o recompensă financiară substanțială pentru riscul asumat. Acum rămânea doar să așeze piesele jocului de puzzle la locul lor. Se întoarse către Inge:

— Cred că îi vom plăti în curând ticălosului ăluia.

Capitolul XI

Malko găsise o ascunzătoare bună vizavi de Corso Vittorio Emanuele, lângă o biserică, de unde supraveghea Via Torre Argentina. Cu o seară înainte cercetase holul imobilului de la numărul 12, dar nu existau nici nume, nici cutii de scrisori. Era imposibil să afle la ce apartament stătea Maria Ave. Oricum, părea să aibă un orar regulat. Asta era a treia oară când o vedea coborând din autobuz și ducându-se în același loc. Această urmărire putea să dureze la nesfârșit. Se aștepta în fiecare clipă să-l vadă apărând pe Horst Fulda. Un lucru era clar: italianca se dusese după arme la yemeniți în vederea pregătirii unei operațiuni. Malko era obligat să-i anunțe imediat pe italieni, chiar dacă provoca o catastrofă. Tot nu îl găsiseră pe judecătorul D'Urso, nici pe asasinii generalului de carabinieri. Într-una din zile, au găsit într-o pubelă un comunicat din partea Brigăzilor Roșii prin care amenințau că îl vor executa pe judecător. Iar Maria Ave continua să se plimbe nepedepsită prin oraș... Malko îl pusese în temă pe Sergio. Nu voia să piardă firul, în caz că pățea ceva...

Maria Ave ieși din ascunzătoare îmbrăcată într-un jeans și un hanorac albastru. Mergea grăbită, cu spatele către Corso și se afundă în labirintul de străduțe din centrul vechi al Romei, fără să se uite în urmă. Malko se amestecă prin mulțime, la o distanță apreciabilă. Ajunseră într-o mică piață triunghiulară unde se intersectau mai multe străduțe. Italianca dispăru pe o ușă joasă. Malko așteptă puțin, apoi se apropie. O plăcuță anunța: *L'Eau Vive. Restaurant français.*

Se îndepărtă pe micuța Via Monterone. Era furios. Nu putea să intre în restaurant și să se așeze la o masă, căci Maria îl cunoștea. Era mai bine să stea ascuns afară și să mănânce un

sàndvici. Ar fi avut nevoie de complici, dar era singur și disperat. Înainte să revină pe Corso, se întoarse și rămase locului consternat.

Era nebun, sau Ornella tocmai intra pe ușa restaurantului îmbrăcată în paltonul ei mov! Malko se întoarse imediat din drum. Inima îi bătea să-i sară din piept. Incredibil! Se gândi și își spuse că trebuia să fie doar o coincidență. Din păcate însă, în meseria lui, nu prea existau coincidențe, iar cei care au crezut în ele erau acum la cimitir... Murea de dorință să intre și să le surprindă pe cele două femei împreună. Dar ar strica o săptămână de urmărire și nu va mai găsi o pistă fierbinte ca asta...

Creierul îi fierbea și plecă la întâmplare căutând o rezolvare. Trebuia să-i anunțe pe italieni ca să o aresteze pe fată. Juraseră în fața lui că Ornella era „curată". Trebuia neapărat să se lămurească. Fără să bage de seamă, se pomeni în Piazza Navona, cu fântânile arteziene și cu biserica S. Agnese, refugiul tuturor drogaților din Roma. Practic, călca pe seringi. Câțiva așa-zișipictori își etalau pânzele pe trotuar în așteptarea turiștilor care nu mai apăreau. Deși era un frig cumplit, acești nefericiți se îngrămădiseră sub porticuri ca să se încălzească și vindeau droguri diluate ca să câștige un ban.

Un tânăr hippie, care nu se mai spălase de câteva săptămâni, se ridică și își târî pașii spre Malko. Avea ochii de un albastru spălăcit și gura strâmbă de atâtea ticuri.

— *Brother*, începu el cu accent american, *can you spare a fiver? I am goddam cold...* [1]

Drogat cum era, putea să stea și pe un aisberg, că tot în mijlocul Saharei s-ar fi crezut. Malko trecu mai departe fără să-i dea atenție. Tânărul îl apucă de braț și zise pe un ton agresiv:

— *Motherfucker! I'm hungry!* [2]

Cuvântul „foame" îl lumină pe Malko. Se opri și veni lângă *junky* [3] care făcu un pas înapoi crezând că avea să-l bată... Clipea des din ochi, iar mâinile erau negre de murdărie și tremura. Avea coșuri pe gât, dar Malko nu mai vedea nimic.

---

1. Frățioare, ai cinci dolari? Mi-e tare frig.
2. Nenorocitule! Mi-e foame!
3. Drogat (n.a.)

— Vrei să câştigi o sută de dolari? îl întrebă el.

Tânărul hippie rânji.

— Vrei o pipă sau eşti copoi?

— Nici una, nici alta, zise Malko. Cunoşti restaurantul *L'Eau Vive*?

— Mda. Poţi să te-ndopi cu cinci mii de lire, dar e jegos... De ce mă întrebaţi?

— Foarte simplu, zise Malko. În acest moment, înăuntru este o tipă la care ţin. Aş vrea să ştiu dacă e cu un bărbat, dar nu vreau să mă ia de fraier... Intri tu şi mănânci ca să nu-şi dea seama, apoi te întorci şi-mi spui dacă era...

Tânărul ridică sprâncenele mirat.

— Ce mai înseamnă şi porcăria asta?

Malko scoase din buzunar un teanc de bani, rupse o hârtie de o sută de dolari în două şi îi dădu băiatului jumătate plus o bancnotă de cinci mii de lire.

— Te aştept la restaurantul de alături, spuse el. Când te întorci, îţi dau şi cealalaltă jumătate. Uite cum arată fata...

O descrise pe Ornella. Înălţimea de un metru optzeci, pieptul imens şi paltonul mov. Oricum, nu trecea neobservată. Drogatul îl asculta cu gura căscată, strângând banii în mână.

— În regulă, mă duc, zise el nervos. Dar mă aşteptaţi, bine?

Asuda numai la gândul că dăduse lovitura. Malko îl privi îndepărtându-se şi intră în restaurant. Se ruga să se întoarcă şi să-i descrie un bărbat.

* * *

Malko termină de mestecat jambonul de San Daniele cu multe zgârciuri, când un hippie dădu buzna înăuntru cu un aer ciudat. Se aşeză la masa lui Malko şi se aplecă la urechea lui.

— Omule, ai prăpădit degeaba o sută de dolari...

— De ce?

Acesta întinse mâna.

— Mălaiul.

— Povesteşte-mi mai întâi.

Se înfruntară din priviri. Drogatul habar nu avea cât valora această informaţie pentru Malko. Vorbi primul:

— Am găsit-o ușor pe tipesa dumneavoastră, chiar am mâncat lângă ea. Dar nu era un un gagiu.

— Era singură?

— Nu, cu o prietenă. Avea o gură minunată de târfă. Păr lung și niște balcoane... Purta niște jeanși vechi și o chestie ciudată albastră. Parcă s-ar fi dus la munte. *Bellissima ragazza*, cum se spune pe la noi. Ei...

Era nerăbdător. Malko îi întinse jumătatea cealaltă a bancnotei de o sută de dolari pe care hippie o băgă repede în buzunar, apoi se ridică și se întoarse spre Malko.

— Dacă mai veți tunuri ca ăsta, să știți că de acum încolo puteți conta pe mine. M-am și ghiftuit pe deasupra. Mă duc să-mi caut porcăria...

Malko rămase cu farfuria în față, cu sufletul împietrit. Deci și Ornella făcea parte din Brigăzile Roșii. Era implicată în capcana de la Villa Torlonia. Stefano Ruggieri nu știuse absolut nimic. Fusese doar manipulat. Acum înțelegea de ce poliția era dusă cu zăhărelul de Brigăzile Roșii. Întreg sistemul era putred. Ea, burgheza în afara oricărei bănuieli, manechinul nimfoman, avea un computer în loc de creier. Malko îi mai auzea și acum în urechi vorbele tandre și expresiile deșucheate. Plăti și plecă pe jos în frig... Drogatul dispăruse. Trebuia să facă față atitudinii tandre a Ornellei, fără să o strângă de gât, căci avea de gând s-o invite la cină. Ca să se lămurească.

În timp ce mergea, începu să reflecteze. I se pregătea ceva în care Ornella avea din nou un rol bine determinat. În schimb, el avea un singur avantaj: din vânat, se transformase iar în vânător... Dar în cine să mai aibă încredere? Cei din DIGOS nu fuseseră în stare să descopere legăturile Ornellei. Rămăsese singur. Poate cu șeful Centralei din Roma în care putea avea încredere. Și în Sergio.

* * *

Ornella era exuberantă ca de obicei.

— *Bambino mio*, ce-ai mai făcut?

— Cumpărături. Dar tu?

— Eu am luat prânzul cu o prietenă într-un mic restaurant franțuzesc. Dacă vrei, te duc și pe tine diseară...

— Cu plăcere, spuse Malko. Vino la hotel pe la șapte.

În urma acestei noi informații pe care o aflase, se hotărâse să-i anunțe pe agenții CIA. Plecă pe jos și fu primit imediat de șeful centralei căruia îi povesti toată tărășenia. Americanul rămase perplex.

— Eu cred că în acest moment pun ceva la cale împotriva dumneavoastră... Cel mai bun lucru ar fi să luați primul avion și să vă întoarceți la castel să supravegheați lucrările. Altminteri, riscați să vă găsim cu mâinile pe piept în mijlocul străzii Veneto cu destul plumb în corp cât să scufunde un cuirasat...

— Dar ne găsim într-o țară prietenă, protestă Malko. Omologii noștri trebuie să ne asigure asistență.

Americanul rânji.

— Da, vă vor oferi o vestă antiglonț cu monograma dumneavoastră pe ea. Gândiți-vă că nu au fost în stare să-l protejeze pe Aldo Moro al lor și că teroriștii au asasinat în ultimele șase luni vreo doisprezece înalți funcționari și magistrați... Dacă statul nu înseamnă nimic, atunci un agent „negru" din altă țară...

— Dumneavoastră cum stați?

— Eu nu am buget, oftă americanul. Este problema dumneavoastră personală. Nu pot să împrumut oameni de la Divizia Operațiuni ca să rezolv o răzbunare personală. Ar trebui ca acest Fulda să mă omoare mai întâi. Pot să vă ajut doar în numele meu și o voi face, dar nu îmi cereți mai mult. Își mai iau un răgaz, după care vor lovi din nou. Deja le-ați scăpat de două ori, iar acest lucru nu le place...

Ce mai încurajare. Malko se ridică. Gardener avea dreptate. Afară, vântul se înteți se.

— Bine, spuse el, voi încerca să fac față situației. Încă mai am posibilitatea să-i aduc pe carabinieri în ascunzătoare și să arestăm fata...

Plecă tot pe Via Veneto. Holul hotelului era cufundat în întuneric și fu nevoit să urce pe scări cele patru etaje. Când ajunse în apartament, se lungi pe pat și își permise două ore de odihnă. Avea nevoie să-și refacă forțele și să reflecteze. Acum că aflase despre rolul jucat de Ornella, nu mai avea chef de ea. Pe la opt, apăru și se urcară în Ferrari, îndreptându-se

spre centru. Ornella parcă și îl conduse pe Malko prin labirintul de străduțe al vechii Rome.

Ușa joasă a localului *L'Eau Vive* dădea într-o sală imensă cu tavanul boltit, împărțită în două secțiuni. Muzica clasică în surdină se auzea în toată încăperea. Fetele de culoare îmbrăcate în *sari* și în *bubu* se fâțâiau printre mese. O tânără femeie veni spre ei cu un surâs angelic.

— Aveți rezervare?

— Nu, răspunse Malko.

— Aveți noroc, mai am o masă liberă.

Îi conduse la o masă rotundă, lângă doi bărbați cu mutre bune de spânzurat și cu buzunarele burdușite cu diverse obiecte, bineînțeles, nu cu cărți de rugăciuni... Gazda se aplecă la urechea lor:

— Fiți liniștiți, sunt gărzile de corp ale domnului Agnelli. A fost răpit o dată, așa că este bine păzit...

Era un loc straniu. Ornella se aplecă spre Malko.

— Este un restaurant unic. Serviciul și bucătăria sunt efectuate numai de călugărițe. Papa Ioan Paul al II-lea venea adeseori aici când era cardinal. La prânz, servesc mâncăruri cu cinci mii de lire pentru studenții care nu au bani pentru restaurantele mai scumpe...

În jurul lor, era un amestec ciudat de fețe bisericești și de civili. Fata brunetă veni să le ia comanda și le aruncă o privire blândă.

— Mă voi ruga pentru dumneavoastră, păreți foarte fericiți, zise ea. Dumnezeu să vă binecuvânteze dragostea...

În timpul mesei, Ornella îl îmbrățișă tot timpul, lucru ce părea să-l fascineze pe preotul tânăr de la masa alăturată.

— O să pleci? îl întrebă ea la desert cu neliniște în glas.

— Nu imediat, spuse Malko. Deocamdată, *Kurier* mi-a cerut să fac o anchetă mai aprofundată despre Brigăzile Roșii și va dura cam cincisprezece zile. Apropo, ai vești de la prietenul tău, Stefano? Aș dori să-l văd.

— Porcii ăia l-au acuzat, deși este rănit, spuse Ornella.

— La ce spital este internat?

— La San Giovanni. Dar nu știu dacă îl vei putea vedea... Nu primește pe nimeni.

— Mă voi strădui. Spune-mi, tu ce părere ai despre Brigăzile Roșii?

Ornella se strâmbă cu îndoială.

— Știi, eu nu fac politică. Membrii Brigăzilor Roșii sunt intelectuali. În Italia, a existat întotdeauna o tendință spre anarhie fie de stânga, fie de dreapta. Ar trebui să știm precis cine se ascunde în spatele lor. Oricum, nu tipi ca Serengeti. Nu dansează pe muzica lor. Sunt manipulați de oameni mult mai puternici ca ei. Aldo Moro ghicise, de aceea a murit. Dacă i-ar fi dat drumul, ar fi vorbit și ar fi existat surprize...

Călugărița-chelneriță bătu din palme și zise:

— Dragi prieteni, întrerupem cina ca în fiecare seară ca să cântăm *Ave Maria* a lui Gounod. Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

Chelneriţele începură să cânte urmate de preoții care mâncau și de o bună parte a clienților. Malko privi în jur. Cele două gărzi de corp care îl păzeau pe Agnelli cântau cât le ținea gura. Ornella închisese ochii și semăna cu o Madonă brunetă. După ce s-a încheiat și a început muzica clasică, toți au început să mănânce. Ornella se arăta mai îndrăgostită ca niciodată. Malko se întreba ce o îndemna să facă acest lucru. Banii? Nu. Convingerile politice? Greu de crezut. Probabil gustul pentru distracții și pentru mânuirea păpușilor...

Plecară înlănțuiți, în ropotul binecuvântărilor... Strada era pustie și înghețată. Malko strânse mânerul pistolului. Până ajunseră la mașină, nu se întâmplă nimic. Pielea scaunelor mirosea frumos, iar Ornella era o femeie superbă și veselă.

— Vrei să mergem la *Jackie'O?* îi propuse ea. Ca să dansăm.

La *Jackie'O* era pustiu. Locuitorii Romei nu prea ieșeau din casă. Fură depășiți de o mașină plină cu carabinieri, cu sirena urlând. În fața Ministerului de Justiție, erau blindate și bariere. Brigadiștii promiseseră că vor arunca clădirea în aer. Pe Trastevere, câteva mașini se strecurau printre ultimele tramvaie. Ornella puse mâna pe piciorul lui Malko.

— Sunt foarte îndrăgostită de tine, oftă ea. Sper să rămâi cât mai mult la Roma.

* * *

Pe zi ce trecea, jeanșii Mariei Ave Doraventi deveneau parcă și mai spălăciți. De data astă, purta un impermeabil roșu

din plastic şi cizme lungi care acoperau şi coapsele, cu părul fluturând în vânt. Cel de-al şasele simţ îi spunea lui Malko că această ascunzătoare nu era decât o gogoriţă şi că Fulda nu era aici; iar dacă tânăra era arestată, ar fi întrerupt singura pistă pe care o avea. Ea luă un taxi pe care el îl urmări cu uşurinţă până pe Via Giovanni Lanza, unde se opri în faţa unei agenţii imobiliare. Stătu acolo vreo zece minute, apoi ieşi însoţită de un mustăcios înalt şi slab. Malko îi văzu urcându-se într-un Fiat 600 care cunoscuse şi vremuri mai bune. O luară spre sudul oraşului, ocolind Colosseumul, apoi intrară pe Via San Gregorio. Merseră pe lângă Termele Caracalla şi fu cât pe ce să-i piardă când ajunse în dreptul Porţii San Paolo. Îi ajunse pe Via Ostiense, chiar înainte să oprească în faţa unei clădiri vechi, după tunelul peste care trecea calea ferată.

O zări pe Maria Ave şi pe însoţitorul ei intrând în imobil. După câteva minute, plecară. Maria Ave rămase la agenţie şi plecă pe jos. Malko rămase în urmă. Era o prostie să rişte, când în fiecare zi culegea o brumă de informaţii... Maria Ave închiria o altă „cova", cum îi spuneau brigadiştii ascunzătorii. Avea o acoperire perfectă căci pleca din sat în fiecare dimineaţă ca şi cum s-ar fi dus la lucru. Trecuseră deja zece zile de când era la Roma. Temător, guvernul italian îl trimisese pe generalul de la Chiesa undeva în nord, unde conducea douăzeci de mii de carabinieri, lăsând Roma pe mâna Brigăzilor Roşii.

Aştepta în fiecare zi ca Maria Ave să-l conducă la ascunzătoarea nemţilor. Dar în zadar. Timpul nu îi tocea dorinţa de răzbunare... Ba dimpotrivă. Simţea că i se pregăteşte ceva. Şi el îi păndea pe cei care îl păzeau pe Horst Fulda şi pe complicea lui. El şi neamţul erau ca două fiare sălbatice pregătite să sară una în spatele celeilalte, să o apuce de gât şi să o strângă... Fulda lovise primul, dar Malko reuşise să scape. Oare cum se va petrece viitoarea confruntare?

Trebuia să se întoarcă la Ministerul de Interne ca să facă rost de un permis ca să-l viziteze pe Stefano Ruggieri. Dar până atunci, trecu din nou pe la hotel. Găsi un mesaj de la Ornella şi o sună.

— Fiindcă mai rămâi, am făcut planuri să plecăm în week-end.

— Serios? Unde?

— La mare, la Ostia. Este un loc minunat. Părinții fetei cu care am mâncat la prânz au o vilă acolo și ea ne-a invitat. I-am vorbit despre tine și vrea neapărat să te cunoască. Chiar am visat că făceai dragoste cu ea, adăugă Ornella. Nu se știe niciodată.

Era prea frumos. Malko avu senzația că o mână înghețată îi strângea pipeptul. Era vechea poveste cu Samson și Dalila. Ornella tocmai îi semna condamnarea la moarte. Un frumos week-end între îndrăgostiți era ocazia ideală ca să scape de el.

— Este o idee bună, zise el. Întotdeauna mi-am dorit să văd stațiunea Ostia.

Capitolul XII

Stefano Ruggieri privea amurgul instalat într-un fotoliu, cu spatele la uşă şi cu piciorul rănit întins pe un taburet. Fiul lui, Giulio, care venise în vizită, se juca cu stiloul ziaristului. La etajul al doilea al spitalului San Giovanni totul era liniştit, auzindu-se doar zgomotul cărucioarelor de pe coridor cu care era transportată hrana bolnavilor. Când uşa se deschise, ziaristul nu întoarse capul, însă privirea îngrozită a fiului său îl îngrijoră. Se întoarse şi se făcu alb ca varul la faţă.

— Tullio, nu!

Tânărul care intrase în salon semăna cu un arhanghel. atât era de frumos, cu o figură romantică, cu fularul înfăşurat în jurul gâtului, cu pielea întinsă şi gura nepotolită.

Nu spuse nimic, dar îşi desfăcu paltonul. Într-un buzunar imens cusut pe căptuşeală, zări o puşcă de vânătoare. O scoase, puse capătul ţevii în ceafa lui Stefano Ruggieri şi apăsă pe trăgaci. Împuşcătura zgudui pereţii încăperii. acoperind urletul băiatului ziaristului. Faţa acestuia se transformă pe loc într-un soi de spumă roşiatică, în vreme ce pereţii fură împroşcaţi de aşchii din cutia craniană şi bucăţi de creier.

Ucigaşul ascunse liniştit arma sub palton, ieşi, închise uşa în urma lui şi se îndepărtă fără grabă. Giulio se repezi la ziarist.

— Tată, tată!

Dacă nu ar fi fost gaura din cap şi faţa plină de sânge, ai fi zis că dormea cu bărbia în piept. Când intrară infirmierele, îl găsiră pe Giulio cu mâna pe gaura din capul tatălui său, ca şi cum l-ar fi împiedicat să moară.

* * *

Mario di Santini era livid, cu pungi mari sub ochi care îl îmbătrâneau cu zece ani. Portarul care îl condusese pe Malko

până la camera 92, se îndepărtă târându-şi picioarele pe coridorul slab luminat şi murdar. Chestorul reţinu un timp mâna lui Malko.

— L-au ucis pe Ruggieri, spuse el cu glas monoton. În camera lui de la spital.

— Asasinul a fost arestat?

— Din păcate, nu. Cred că a fost Tullio. El are complici care l-au ajutat să ajungă în cameră. Este îngrozitor...

Pe harta imensă a Romei şi a periferiei agăţată în spatele lui erau marcate toate „covi freddi", fostele ascunzători ale Brigăzilor Roşii, care se aflau cam peste tot: în Porta Maggiore, în Bocca di Leone, în Campo di Mare, în Tor Marancino, în Ostia. Aveau o slăbiciune pentru nordul oraşului. Malko se gândea la însemnătatea morţii ziaristului. Ce ar fi putut să zică? Alungă din minte faptul că i se destăinuise Ornellei. Era oribil. Şi cu toate astea... Risca să se dea de gol că aflase de legăturile tinerei cu membrii Brigăzilor Roşii.

— Într-adevăr, este groaznic, spuse Malko. Aţi avansat cu ancheta de la Villa Torlonia?

— Nu prea, recunoscu chestorul pe un ton descurajat. Am descoperit totuşi că un necunoscut şi-a făcut o cheie de la poarta cu grilaj şi susţine că este trimis de Ministerul Artelor. În afară de cartuşe, nu am mai găsit nimic altceva acolo. După analizele de laborator, unele dintre ele au fost trase din arma care l-a ucis pe generalul carabinierilor în seara de Crăciun.

— Şi eu am noutăţi, zise atunci Malko.

Stătu îndelung pe gânduri înainte de a dezvălui rodul filajelor sale, dar nu putea să continue lucrând pe cont propriu...Poliţistul îl fixă cu un zâmbet rece de parcă i-ar fi fost frică de ceea ce avea să-i spună Malko.

— Am reuşit să obţin câteva informaţii cu ajutorul legăturilor pe care le am în Germania, începu el. Cred că în curând voi fi victima unui nou atentat. O colaborare dintre Brigăzile Roşii şi Rote Armee Fraktion...

— Un atentat! tresări poliţistul. Cum de aţi aflat? Este un lucru foarte grav.

---

1. Ascunzători „reci" (n.a.)

— Nu pot să vă dezvălui sursele, zise Malko. Sâmbătă plec în week-end la Ostia. Atunci se va întâmpla. Aş avea nevoie de protecţie.

Mario di Santini ridică din sprâncene.

— Trebuie să-mi spuneţi mai multe. Aţi luat legătura cu membrii Brigăzilor Roşii? Nu pot să vă ajut fără să raportez unei autorităţi de la nivel superior. Sunteţi obligat să dezvăluiţi toate contactele pe care le aveţi cu Brigăzile Roşii.

— De la Villa Torlonia nu am mai avut nici un contact, spuse Malko, dar am informatori. Sunt nouăzeci la sută sigur că avansez. Dacă nu se întâmplă nimic, oamenii dumneavoastră vor fi bucuroşi să facă o plimbare la malul mării. Firește, dacă dumneavoastră credeţi că nu vor putea acţiona, voi anula plecarea în week-end. Dar ar fi păcat. Cred că avem de-a face tot cu aceiaşi oameni care l-au asasinat pe Stefano Ruggieri şi care au încercat să mă suprime la Villa Torlonia. Nu vreau să mă duc singur la măcel. În plus, aţi putea să-i prindeţi pe oamenii pe care îi căutaţi de atâta timp...

Mario di Santini se gândi câteva clipe.

— Bine, admise el, îmi asum eu răspunderea şi vă fac rost de o maşină de protecţie şi patru dintre cei mai buni oameni ai mei. Vor fi în legătură permanentă cu un post de control mobil care va bloca toate drumurile dacă va fi nevoie. Dacă ne ajutaţi să-l capturăm pe Tullio, guvernul italian vă va fi recunoscător.

— Ajung doar patru oameni?

— Bineînţeles! Sunt specialişti. De sâmbătă dimineaţa, vor fi în alertă. Plecaţi de la *Excelsior?*

— Da, vă voi anunţa numărul şi tipul maşinii pe care o voi conduce.

— *Benissimo*, admise chestorul puţin mai liniştit.

Parcă uitase deja de moartea ziaristului, dar ochii aveau expresia unui câine bătut. Malko ţinu să-l asigure spunând din cadrul uşii:

— Vă promit că vă voi povesti totul după aceea.

Mario di Santini clătină din cap.

— Sper... Altfel, o să am necazuri mari.

În timp ce cobora cu liftul, Malko îşi spuse că va fi cu Ornella în maşină şi va fi obligată să-i mărturisească. El nu avea nici un drept să-i asculte mărturia, însă Mario di Santini va

da lovitura... Își asumase un risc enorm când nu pomenise nimic despre ascunzătoarea din Via Torre Argentina. Dacă ar fi fost sigur că îl găsește acolo pe Horst Fulda, nu ar fi stat nici o secundă pe gânduri. Însă, dacă Maria Ave era arestată, nu-i mai rămânea nici un fir care să-l conducă la teroristul german. Războiul dintre guvernul italian și Brigăzile Roșii nu era războiul *lui*. Venise la Roma pentru capul lui Horst Fulda.

Înainte de a se urca în mașină, se duse să dea un telefon din cabina aflată în fața barului *Viminale*. Se auzi vocea lui Sergio care răspunse imediat.

— Am nevoie de dumneavoastră, îi spuse Malko.

Căpitanul carabinierilor nu stătu pe gânduri nici o clipă.

— Vă trimit o mașină în același loc ca ieri peste o oră.

Malko avea totuși nevoie de câteva măsuri de prevedere înainte de a se arunca în gura lupului... Sergio putea să-și asume răspunderea. Cel puțin, așa spera...

* * *

Cerul era extrem de senin, deși era frig. Când deschise fereastra apartamentului, Malko fu mângâiat de o rază de soare aproape primăvăratic. Era puțin nervos. Peste două ore, avea să obțină răspunsuri la multe întrebări. Telefonul începu să sune și ridică receptorul. Ornella vorbea și mai repede ca de obicei.

— *Amore mio*, este îngrozitor, începu ea. Am rămas în pană cu Ferrari, nu reușesc să-l pornesc. Ce facem?

Părea atât de îngrijorată, încât lui Malko îi venea să râdă.

— Știai că sunt mii de oameni care merg și cu alte mașini în afară de Ferrari? S-a nimerit cum nu se poate mai bine, căci centrul de închirieri „Avis" mi-a dat una superbă, un Fiat 2 500, alb imaculat ca o fragedă mireasă. Sper că îmi vei face onoarea să te urci lângă mine.

Ornella păru ușurată.

— Bine. vin să te iau de la hotel peste un sfert de oră...

Treburile se aranjaseră. Malko luă o geantă de voiaj în care îndesă câteva lucruri și pistolul extraplat, apoi coborî. Ziua nu începea prea bine. Telefonase la Liezen și aflase că Elko avea

febră, iar prețul lemnăriei se dublase în ultimele cincisprezece zile...

Știu că Ornella ajunsese chiar înainte de a o vedea. Privirile tuturor bărbaților prezenți se întoarseră către ușă. Viața se oprise în loc în holul de la *Excelsior*.

Ornella intră ca o prințesă pe ușa turnantă, iar Malko rămase pironit locului. Avea haina de vizon pe braț și purta un pantalon mulat din lastex care îi venea ca o mănușă. Ți se tăia respirația. Singura pată neagră pe fondul roșu era părul strâns în coc. Alergă spre Malko și îl îmbrățișă fără pudoare, cambrându-și în mod voit mijlocul scoțând în evidență fesele și așa destul de bombate. Ornella îl luă pe Malko de braț.

— Iubitule, o să petrecem un week-end de vis.

Aceasta era și părerea întregului personal din hotel, dacă se ghidau după expresia de pe chipurile lor. Fiatul alb aștepta în fața ușii, sub copertină. Malko îi deschise portiera Ornellei care se aruncă pe scaun cu gesturi de bărbat. Băiatul care parca mașinile nu putea să-și ia ochii de la pieptul nemaipomenit mulat în țesătura roșie. Dantela decoltată în „V" lăsa să se vadă destul ca să-l împingă și pe cel mai cumsecade bărbat în brațele păcatului.

Portiera se trânti ca ușa unui seif. Malko se urcă la volan și se angajă pe Via Bissolati, conducând cu viteză redusă ca să le lase timp celor care îl supravegheau să-l ajungă din urmă. Îi zări imediat, într-o Alfa 2 000 imensă de culoare albastră, cu geamuri fumurii și cu o antenă scurtă care ieșea din portbagaj. Se liniștise. Italienii nu erau chiar așa de răi. Conducea atent, cu simțurile încordate la maximum. Ornella vorbea întruna ca și cum ar fi vrut să-l înnebunească de cap: Deschise radioul și schimbă posturile de mai multe ori.

Malko nu reușea să-și ascundă tensiunea în timp ce rula încet către sud-vest. La fiecare intersecție, inspecta cu atenție împrejurimile. Era sigur că atentatul se va produce în momentul în care va reduce viteza la semafor sau la vreo intersecție. Mergeau pe lângă Colosseum și se pierdură pe străduțele din apropierea Tibrului, apoi o luară direct pe chei. Ornella se aplecă la urechea lui.

— Ia-o la stânga, drumul este mai frumos, vreau să-ți arăt Piramida lui Caius Cestius.

Malko admiră piramida. Dar nu se compara cu cea a lui Cheops... Ajunseseră la pasajul pe sub calea ferată ce întretăia Via Ostiense. Inima începu să-i bată cu putere. Numărătoarea inversă începuse. Refăcea traseul Mariei Ave, brigadista. Se așeză bine în scaun, aruncă o privire în oglinda retrovizoare să vadă dacă mașina albastră mai era în urma lui.

Încetini și intră în pasajul subteran. În partea cealaltă, marele bulevard era pustiu. Se pregătea să accelereze, când un camion apăru brusc de pe străduța din dreapta. Încetini în mod automat ca să-l lasă să treacă. Însă, în loc să traverseze bulevardul, camionul — o semiremorcă cu remorcă — se opri brusc și blocă în întregime Via Ostiense.

Un val de adrenalină invadă arterele lui Malko. Asta era! Abia atunci își dădu seama că se afla în dreptul clădirii unde venise Maria la agentul imobiliar. Ridică privirea și zări o fracțiune de secundă o umbră la o fereastră de la primul etaj. Strivi frâna cu piciorul și bara de protecție din față se opri la mai puțin de un metru de camion. Se uită la Ornella. Aceasta era trasă la față și, în loc să se mire, nu scoase o vorbă.

Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Alfa albastră opri cu un scrâșnet de frâne la câțiva centimetri de bara din spate. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Rămăsese blocat între camion și mașina de poliție.

În spatele lor apăru brusc un alt vehicul. Era o mașină bej care se opri în stânga vehiculului Alfa al polițiștilor. Din ea coborâră în grabă trei bărbați. Malko zări lucirea întunecată a câtorva arme. În aceeași clipă, privirea lui Malko se opri undeva în dreapta. Lângă trotuar, era parcată o mașină acoperită cu o prelată, frecvent întâlnite pe străzile Romei. Deodată, prelata fu dată la o parte și din vehicul țâșniră două siluete. Horst Fulda și Inge Klein! Amândoi erau înarmați cu pistoale-mitralieră Skorpio. În mod curios, nu-i dădură nici o atenție mașinii lui Malko și alergară direct la Alfa în care se aflau polițiștii. Șoferul avu timp să deschidă portiera cu umărul și să coboare cu pistolul în mână.

Dar se clătină numaidecât ciuruit de rafalele pistoalelor-mitralieră trase de aproape. Ornella urlă ca o demență.

— Nu! Nu!

Cei cinci membri ai comandoului mitraliau metodic maşina de poliţie în geamuri şi îi portiere. Poliţistul împuşcat se prăbuşi la pământ. Ceilalţi, luaţi prin surprindere, rămaseră pironiţi pe scaune de gloanţele teroriştilor nemaiapucând să coboare din vehiculul cu toate geamurile opacizate. Se lăsă brusc liniştea, tulburată doar de sunetul metalic al încărcătoarelor goale care cădeau pe sol. Fiecare terorist avea câte o traistă pusă de-a curmezişul pe piept în care avea muniţia de schimb. În câteva secunde, cei patru poliţişti fuseseră scoşi din luptă.

Malko îl văzu pe Horst Fulda alergând spre maşina lui. Simţind un nod în gât, acţionă închiderea automată a geamurilor şi a portierelor şi porni în marşarier încercând să scape. Oamenii începură să apară pe la ferestre şi pe la porţi, dar în acest cartier liniştit, nu existau gură-cască pentru că strada era mărginită de depozitele uzinelor. Partea din spate a Fiatului lovi cu putere şasiul maşinii de poliţie, împingând-o înapoi. Dar nu era de ajuns... Horst Fulda ajunse în dreptul portierei din stânga, unde era Malko, şi îndreptă pistolul-mitralieră spre el prin geam. Inge Klein se proţăpi lângă capotă, ţintind parbruzul.

Cu un strigăt de groază, Ornella se culcă pe podeaua maşinii. Salvele trosniră efectiv înăbuşite de geamurile groase. Cei doi nemţi îl ocheau pe Malko.

* * *

Proiectilele loviră geamurile în tir grupat. Cu toate astea, nu se petrecu nimic important. Câteva puncte opace apărură în locurile atinse de gloanţe. Parbrizul deveni parţial opac. Cele două încărcătoare ale armei Skorpio se goliră fără ca nici un glonţ să treacă prin geamurile speciale. Ornella se ridică în scurtul moment de linişte, trase siguranţa portierei din partea ei şi se aruncă afară înainte ca Malko s-o poată împiedica. Avu doar răgazul să se întindă pe banchetă ca să închidă repede uşa şi s-o blocheze. Ceilalţi trei ucigaşi le veneau în ajutor. Focurile de armă se auziră iar din toate părţile. Ornella alerga gesticulând către ucigaşi. Unul dintre ei trase o rafală. Tânăra se clătină, bătu aerul cu braţele şi se prăbuşi în mijlocul şoselei.

Malko îl văzu pe Horst Fulda strâmbându-se de furie și de stupefacție. Tânărul neamț îndreptă din nou arma și începu să tragă în geam de la câțiva centimetri. Malko văzu flăcările țâșnind din armă și simți loviturile care zguduiră geamul securit, însă acesta rezistă din cauza grosimii de cinci centimetri. Asurzit și zguduit, Malko trecu iar în marșarier, lovind Alfa. De data asta, avu destul spațiu ca să jasă, iar Fiatul porni înainte, evitând camionul oprit. În spatele lui se auziră focuri de armă și îl văzu pe Horst Fulda scoțând cuiul unei grenade și aruncând-o spre el. Plecase la timp. În oglinda retrovizoare zări două corpuri întinse pe șosea și pe teroriștii care se urcau în grabă în mașină. Toată tevatura nu durase mai mult de două minute. Fiatul blindat procurat de Sergio îi salvase viața. Și tot „vulpoii" se ocupaseră și de Ferrari. Sosise clipa să-i vâneze. Nebun de furie, luă din geantă pistolul extraplat. Trebuia doar să ridice piedica și să-l folosească. Întoarse volanul și se îndreptă spre locul atentatului. Mașina bej cu cei patru teroriști plecase deja. O luă pe sub nasul lui la stânga, pe o străduță, apoi la dreapta. Malko strânse din dinți străduindu-se să nu-l piardă. Oare ce făceau polițiștii? Cu siguranță că auziseră focurile de armă prin stația radio din Alfa.

Fu nevoit să pună o frână bruscă pentru că o furgonetă apăru în spatele fugarilor și blocă drumul, urcându-se cu două roți pe trotuar. Teroriștii opriseră câteva secunde ca să-i permită șoferului furgonetei să coboare pe ușa laterală, în afara bătăii armei lui Malko, și să se urce în mașina lor. Malko se dădu jos, ochi vehiculul care pornise și goli tot încărcătorul. Mașina bej luă un viraj și dispăru din câmpul lui vizual. Îi venea să plângă. Era un eșec total! Se urcă la volanul Fiatului și căută un telefon public. Cel puțin voia să intercepteze comandoul care semăna moartea. Furia îl sufoca. Și de această dată confruntarea cu Fulda fusese în dezavantajul lui. Firește că scăpase cu viață, dar scăpase și teroristul. Fusese un soi de meci nul și sângeros.

Trist, hurducat și țiuindu-i urechile, viră la stânga și ajunse pe un drum înfundat. Dădu înapoi și ajunse pe malul Tibrului, unde zări o cabină telefonică. Formă 113, numărul de la poliție, anunță atentatul, dădu semnalmentele mașinii bej și închise. Trecu podul Industriei și ajunse pe Via Ostiense, dar în capătul

celălalt. Șoseaua era blocată de o mașină de carabinieri cu girofarul în funcțiune. Un polițist îi făcu semn lui Malko să oprească. Când îi văzură parbrizul crăpat de gloanțe, alergară și alții spre el. Malko ieși ușurel din Fiat, căci toți păreau foarte nervoși. Grupuri de gură-cască începură să se adune. Malko le explică într-o italiană stricată că fusese victima unui atentat și le spuse numele lui Mario di Santini în timp ce le arăta legitimația de la Sergio. Se apropiau ambulanțele precedate de un sunet ciudat.

Se întoarse la locul masacrului. Camionul era lăsat de-a curmezișul șoselei Ostiense, iar polițiștii îi rețineau pe oamenii care căscau gura pe acolo. Peste tot erau zeci de cartușe goale, iar în locul unde explodase grenada rămăsese o imensă pată neagră. Pe hainele roșii ale Ornellei nu se vedea sânge. Tânăra zăcea pe o parte, cu trăsăturile liniștite. Un carabinier aruncă un cearceaf peste ea, împrumutat de la o bătrânică.

Polițistul care zăcea pe spate strângea în mână pistolul din dotare. Glonțul îi intrase la baza nasului, iar altele aproape în tot corpul. Avea ochii deschiși și un soi de mustață ciudată într-un colț al gurii. Prin cămașa întredeschisă se vedea părul de pe piept. În Alfa era un adevărat măcel. Fuseseră trase pe puțin o sută de gloanțe. Cei doi polițiști din spate erau una cu scaunele. Cel din față, al cărui cap se sprijinea de mâner, avea fața terciuită, iar un ochi îi spânzura afară din orbită. Pe jos erau două mitraliere și nici unul nu avea vestă antiglonț. Radioul de la bord continua să furnizeze informații. Pe fețele triste și dure ale carabinierilor se citea deznădejdea amestecată cu furia.

Venise lume din toate părțile, în afară de jurnaliști și de cameramani. Flash-urile nu mai conteneau. Polițiștii pe motocicletă se împrăștiară peste tot. În zadar. Un Fiat negru opri lângă Malko din care coborî Mario di Santini, alb ca varul la față. Se uită la mașina polițiștilor, apoi la Malko și bâigui:

— Nu ați pățit nimic? Cum...

— Carabinierii mi-au dat o mașină blindată, îi explică Malko. Altfel, aș fi și eu mort ca și oamenii dumneavoastră. Dacă ar fi avut și ei una, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta. Teroriștii au avut arme automate. A fost Horst Fulda împreună cu femeia. Ei au tras în mine.

Mario di Santini se proțăpise lângă Alfa albastră. Malko văzu cum își înghite lacrimile. Sângele curgea încă din cadavrele împușcate de aproape. Treptat, treptat sosiră și alți oficiali. Zăpăceala atinsese apogeul. Ziariștii încercau în zadar să se apropie de Malko. I se învârtea capul. Infirmierii așezară cadavrul Ornellei pe o targă, apoi fotografii începură să fotografieze interiorul mașinii albastre. După aceea, cadavrele fură ridicate. Malko se apropie de chestor.

— Membrii Brigăzilor Roșii au închiriat un apartament în această clădire, zise el, aici au pregătit atentatul. Locuiau la etajul întâi.

Un grup de carabinieri se repezi într-acolo. Când intră și Malko, cele două cămăruțe nemobilate ale apartamentului erau pline de oameni în uniformă. Un singur scaun era lângă fereastră, resturi de mâncare, sticle goale și o saltea întinsă direct pe podea. O aduseră pe portăreasă care, plângând, o descrise pe locatară.

— Cunosc persoana care a închiriat apartamentul, spuse Malko. O cheamă Maria Ave Doraventi și locuiește în Valmontone. A fost deja depistată în urmă cu șapte ani. Are o ascunzătoare la Roma, unde poate că se mai află acum.

Mario di Santini îl fixă, făcând ochii mari de mirare.

— De ce nu ne-ați spus mai devreme? I-am fi cercetat ascunzătoarea și nu ar mai fi existat atentatul.

— Am crezut că îmi va ajunge protecția dumneavoastră, mărturisi Malko. Cu polițiștii pe care mi i-ați dat și cu mașina blindată, credeam că îi voi prinde pe loc. După aceea, îi arestam. Vă informez că și Ornella era amestecată. Nu înțeleg de ce au ucis-o.

Mario di Santini bătea din picior de nervi.

— Este o nebunie! izbucni el. Ați știut dinainte și nu ați spus nimic poliției? Este foarte grav. *Gravissimo!*

— V-am spus despre atentat, zise Malko. Aceste informații le-am obținut din Germania. Ar fi trebuit să le dețineți și dumneavoastră. În loc să discutăm, ar fi mai bine să ne ducem în Via Torre Argentina. Poate îi mai găsim acolo.

* * *

Toți vecinii erau la ferestre, strada gemea de gură-cască, carabinierii cercetaseră micul imobil, dar ajunseseră prea

târziu. Apartamentul brigadiștilor, închiriat de Maria Ave pe numele de Maria Domenica, era situat la etajul al doilea. Sub pat, găsiseră un pistol-mitralieră Beretta, mai multe încărcătoare, teancuri de manifeste și câteva acte pe care specialiștii din DIGOS le-au luat la cercetat. În decursul lunilor precedente, poliția descoperise zeci de apartamente închiriate sub nume false, fără urme, plătite cu bani gheață de „vivandieri" ca Maria Ave...

Au fost arătate fotografiile membrilor celor mai cunoscuți ai Brigăzilor Roșii și s-a descoperit că s-au plimbat liniștiți săptămâni întregi pe lângă o cazarmă de carabinieri. După ce ieșiră din clădire, negru de supărare, Mario di Santini îl trase pe Malko într-o parte.

— Este foarte grav ce se întâmplă, zise el. Patru oameni de-ai mei au fost uciși cu sălbăticie. Am fost convocat de ministru. Cum să-i spun că dumneavoastră cunoșteați ascunzătorile și nu ne-ați pomenit de ele?

— Cum îi veți explica faptul că nu l-ați găsit încă pe judecătorul D'Urso? îl înfruntă Malko. Este adevărat că am greșit și că ar fi trebuit să vă anunț, dar am crezut că măsurile de prevedere pe care le-am luat erau suficiente. Și voiam să-l încolțesc pe Horst Fulda.

— Brigăzile Roșii au doi ucigași periculoși, observă cu amărăciune polițistul. Neamțul și Tullio.

Se urcară amândoi într-o mașină de poliție. Mario di Santini chemă prin radio Ministerul de Interne, ascultă, apoi puse microfonul la loc descurajat.

— Au fost acasă la părinții Mariei Ave care nu știau absolut nimic. Au crezut că lucrează la Roma, căci aducea bani în fiecare lună. Nu prea sunt șanse să se întoarcă diseară acasă.

— Da, admise Malko, sunt sigur că știe toate ascunzătorile și că face legătura între grupurile cele mai periculoase. Că veni vorba, dumneavoastră ați „înălbit-o" pe Ornella Antonioni?

— Da, recunoscu italianul.

— O cunoștea pe Maria Ave și a participat la atentat, spuse Malko. Cum se face că nu aveți nici o informație despre ea?

Mario di Santini făcu un gest de neputință.

— Nu a fost niciodată o militantă activă, ci doar un „submarin" al Brigăzilor Roșii. Sunt cu zecile. Simpatizanți din umbră care, într-o bună zi, trec la acțiuni directe. Nu putem să-i

descoperim decât când este deja prea târziu. I-am percheziționat locuința. Este incredibil. O fată cu părinți miliardari... A avut primul Ferrari la douăzeci și unu de ani.

— Poate că tocmai de aceea, observă Malko.

Era epuizat de oboseală și de stres. Voia să facă o baie și să se gândească în voie. În următoarele zile, nu prea avea ce să facă. Ascunzătoarea din Via Torro Argentina fusese închiriată special pentru această operațiune.

— Poate că voi fi obligat să vă acuz, zise sfios italianul. Vom avea o campanie de presă îngrozitoare. Ați deținut informații vitale pentru siguranța statului. Este un dezastru.

* * *

Apa călduță clipocea ușor în cadă. Malko încuiase de două ori ușa apartamentului și își pusese la îndemână, pe marginea căzii, pistolul extraplat. Trebuia să-i ia în serios pe membrii Brigăilor Roșii. Dacă nu ar fi avut mașina blindată a carabinierilor, acum ar fi la Morga din Roma. Două tone de blindaj. Numai parbrizul și un geam lateral trebuiau schimbate.

Ajunsese la capătul călătoriei. Maria Ave și prietenii ei dispăruseră fără urmă. Nici poliția nu îi putea găsi. Malko trebuia să plece din Roma înainte să aibă necazuri mai mari. Statutul său de agent nu-i mai folosea la nimic. Nu va avea de două ori norocul să-l găsească pe terorist. Fără strălucitoarea Ornella, viața de aici va fi pustie. Oare ce o mânase pe tânăra miliardară să ajute Brigăzile Roșii? Idealul? Emoțiile? Luase misterul cu ea în mormânt.

Închise ochii, revăzând în minte atentatul și căutând o cale. Judecând după modul în care cei doi teroriști au împroșcat Fiatul cu gloanțe, Ornella avea toate șansele să fie atinsă sau chiar omorâtă. Pistolul-mitralieră Skorpio nu este o armă selectivă. În plus, îl revedea clar pe unul dintre brigadiști îndreptând arma către tânără și împușcând-o. Oare ce pericol reprezenta pentru ei? Doar era una de-a lor. Că participase și ea la atentat, era un fapt de netăgăduit. Ea aranjase acest „week-end". În afară de cazul că îi ascunseseră adevărul, pretinzând că voiau doar să-l răpească pe Malko. Acest lucru ar explica reacția ei în fața rafalelor neamțului. Fusese cuprinsă de panică și fugise. Îi pierduse sângele rece...

Cu toate astea, avuseseră încredere în ea. După faptele petrecute la Villa Torlonia, ea nu suflase o vorbă... În concluzie, au omorât-o în mod voit. Şi dintr-un singur motiv: ca să nu vorbească. Lăsă duşul să-l stropească pe faţă, în timp ce îşi sfărâma creierii gândindu-se. Cine se temea de Ornella? Imediat îi veni un nume în minte: chestorul Mario di Santini, omul care garantase pentru ea... Chiar dacă serviciile lui avuseseră o hibă, ce mai risca? Şe întâmpla zilnic în Italia. Bănuiala că adjunctul din DIGOS, un înalt funcţionar cu trecutul fără pată, are legături cu Brigăzile Roşii i se părea imposibilă. Cu toate astea, această idee îl obseda. Recapitulă toate ciudăţeniile din timpul anchetei duse de DIGOS.

La început îl frapase această întârziere în găsirea Mariei Rossi, deşi CIA deţinea dosarul ei. În al doilea rând, faptul că o disculpase pe Ornella. Chiar şi asasinarea lui Stefano i se părea suspectă în clipa de faţă. De ce nu îl protejase pe ziarist?

Mai era şi faptul surprinzător că cei patru poliţişti care îl escortau nu purtau veste antiglonţ. Şi nici un dispozitiv de poliţie nu fusese anunţat pentru o intervenţie rapidă, cum ar fi fost normal... Evident, totul se putea explica prin neglijenţă. Îşi aminti brusc un amănunt, în momentul în care trecea în revistă tot ce aflase despre chestorul din DIGOS. Era un lucru neînsemnat, dar care putea să aibă o importanţă covârşitoare. Totul avea o explicaţie. Malko sări din cadă şi începu să se şteargă în viteză. Trebuia urgent să verifice un lucru. Dacă avea dreptate, câştiga un avantaj. Şi încă unul hotărâtor.

Capitolul XIII

Malko citi de trei ori telexul pe care i-l dăduse şeful centralei. Încă nu era absolut sigur, însă existau nouăzeci şi nouă la sută şnase să fi avut dreptate. Acest lucru îl făcea să fie deopotrivă şi mândru şi trist. Cu atât mai mult cu cât această informaţie se potrivea cu altă piesă de la jocul de puzzle pe care o avea în buzunar, obţinută cu ajutorul serviciilor lui Şergio. De la masacrul de pe Via Ostiense se scurseseră două zile, iar locuitorii Romei erau încă afectaţi. Se uită la interlocutorul său.

— Există vreo şansă de eroare, de omonimie?

— Nici una, afirmă James Gardener. Am verificat cu ajutorul serviciilor de la Imigrări. Chiar am avut timp să trimitem pe cineva la faţa locului. Păstraţi telexul?

— Îl păstrez, spuse Malko.

Sosise chiar în dimineaţa aceea, prin intermediul biroului de coduri al Companiei, prin urmare, italienii nu îl interceptaseră. Americanul îl fixa pe Malko gânditor. Importanţa articolelor de pe prima pagină a ziarelor devenea din ce în ce mai neinteresantă. Brigăile Roşii revendicaseră atentatul printr-un comunicat prin care explicau că au vrut să-l elimine pe unul dintre agenţii care i-au reprimat cu ferocitate pe camarazii lor nemţi. Au dat descrierea lui Malko, agent al BKA, al CIA şi al carabinierilor, dar nu menţionaseră decât iniţialele. Cu o prudenţă demnă de toată lauda, conducerea hotelului *Excelsior* îl înregistrase imediat sub un nume fals şi i-au dat să înţeleagă în modul cel mai discret cu putinţă că, dacă dorea să plece din hotel, le-ar face mare plăcere să-l conducă cu un Rolls până la aeroportul Fiumicino...

Nu aveau nici un chef să li se pună o bombă în lift... Primise o convocare la Ministerul de Justiţie, dar nu se dusese.

Bineînțeles că nici unul dintre vinovați nu fusese reținut, în ciuda nenumăratelor razii și percheziții făcute de carabinieri. Maria Ave nu apăruse la locuința ei, în ciuda apelurilor disperate pe care le făcuseră părinții ei la televiziune. Cercetarea ascunzătorilor nu adusese nimic nou în afară de arme și de manifeste. Brigadiștii se evaporaseră în eter. Mirosiseră ei ceva și își găsiseră altă vizuină, deși tot orașul și împrejurimile fuseseră trecute prin ciur și prin dârmon de forțele de ordine.

— Țineți-mă la curent, zise americanul. Această chestiune ne interesează în cel mai înalt grad. Pentru moment, nu le voi spune nimic omologilor mei.

— Vă promit, spuse Malko.

Se întoarse pe jos la hotel. La recepție îl aștepta un mesaj. Domnul di Santini îl căutase la telefon: Malko îl sună pe chestor care îi ceru să treacă pe la el pe la birou. Ministrul de justiție voia să elibereze un mandat de arestare pe numele lui și voia să discute cu el această problemă spinoasă.

— Foarte bine, zise Malko, ne întâlnim la *Osteria del Papa Giovanni*, în apropierea Senatului. Acolo vom sta de vorbă în liniște.

* * *

Cartofii prăjiți erau prea arși, iar vinul nu prea tare. În jurul lor, senatorii cu burțile mari puneau la cale combinațiile cele mai năstrușnice salutându-se de la o masă la alta. Erau foarte puține femei. Localul nu era chiar atât de discret. Mario di Santini nu prea avea poftă de mâncare. Nu primise felicitări în urma acelui masacru. Chiar în acea dimineață asistase la înmormântarea celor patru polițiști asasinați și se vedea cât de colo că nu își revenise încă. Malko ascultase rezumatul intrigilor dintre polițiști care aruncau vina unii pe alții. Firește că, dacă ar fi existat niște fișiere, Maria Ave ar fi fost după gratii de multă vreme. Malko își termină băutura și întrebă cu voce egală:

— Ați primit vești de la fiul dumneavoastră?

Mario di Santini înălță privirea și ridică din sprâncene.

— De la fiul meu? (Un zâmbet îi lumină fața numaidecât.) Oh, da, firește, îmi scrie din două în două săptămâni. Din când

în când mai vorbim la telefon, dar costă foarte mult. Eu sunt doar un funcționar... nu-i așa?

Malko dădu din cap cu compasiune.

— Da, înțeleg. Apropo, domnule di Santini, în ultimele zile, am căpătat o convingere.

— Care?

— Brigadiștii care au organizat tentativele de omor împotriva mea au fost informați de cineva care îi protejează, o persoană în afara oricărei bănuieli...

Polițistul îl aprobă.

— Bineînțeles că da! Ornella Antonioni.

— Nu, îl contrazise Malko, este cineva de mai sus care o protejează și pe ea.

— Cine poate fi?

Malko se uită fix în ochii lui.

— Dumneavoastră, domnule di Santini.

Italianul rămase nemișcat o fracțiune de secundă, apoi izbucni într-un râs ușor forțat.

— Vă arde de glumă!

— Absolut deloc, răspunse Malko. Și o știți prea bine. Sunt sigur de afirmațiile mele. Dumneavoastră sunteți unul dintre informatorii Brigăzilor Roșii. Știați că va avea loc acest atentat și că Ornella lucrează pentru ei. O lucire de furie străbătu ochii negri ai italianului.

— Domnule, începu el pe un ton sec, nu aveți dreptul să-mi aduceți asemenea acuzații. Ocup funcții extrem de importante și nimeni nu mi-a pus vreodată la îndoială cinstea.

— Dar nici eu n-o pun la îndoială, îl asigură Malko. Spun doar că informați Brigăzile Roșii dintr-un motiv pe care îl ghicesc și care nu are nimic dezonorant în el. Mi-ați spus că băiatul dumneavoastră își face studiile în Statele Unite. Mi-ați arătat și o fotografie, nu-i așa?

— Da, de ce mă întrebați?

— Nu ar fi trebuit să-mi arătați acea fotografie, spuse Malko rar și calculat. Există acolo un amănunt pe care nu l-ați observat. În spatele celor cinci persoane era un calendar din 1979, nu din 1980. De anul trecut... Atunci a fost făcută această fotografie.

Văzu în privirea chestorului că se fâstâcea, dar își recăpătă imediat sângele rece și îl contrazise cu un râs nervos:

— Am primit fotografia în urmă cu câteva zile, nu credeam că este atât de veche.

Malko scoase din buzunar telexul de la Langley.

— Domnule di Santini, uitați că fac parte din Central Intelligence Agency... Dispunem și noi de unele mijloace de informare. Am verificat. Fiul dumneavoastră nu se mai află la Berkeley. Nu a venit în septembrie în vacanță și nu mai este în Statele Unite, după informațiile primite de la serviciul Imigrări. De ce susțineți în continuare că se află acolo?

Cât timp rumegă vestea proastă, Mario di Santini rămase tăcut, apoi își înfruntă adversarul cu oarecare agresivitate.

— Sunt treburile mele și nu vă privește unde se află fiul meu. Nu are nici o legătură cu restul.

— Ba are, domnule di Santini, pentru că eu am o teorie. Eu cred că Brigăzile Roșii v-au răpit fiul, iar acum vă șantajează. Asta ar fi explicația de ce un funcționar cinstit și integru ca dumneavoastră trădează administrația și își asumă niște responsabilități imense.

De data asta, di Santini rămase nemișcat și spuse cu o voce pe care și-o controlă perfect:

— Domnule Linge, este o supoziție ridicolă. Fiul meu este liber, iar eu nu lucrez cu Brigăzile Roșii. Ceea ce vreți să insinuați este de-a dreptul monstruos și stupid. Toată lumea știe că Brigăzile Roșii revendică mereu răpirile și își fac multă publicitate înainte de a-i elibera pe ostatici. Superiorii mei au deplină încredere în mine și, credeți-mă, se tem și ei de această organizație. Firește, în cazul Ornellei Antonioni, serviciile noastre nu au acționat cu eficiența obișnuită, dar se mai întâmplă. Scoateți-vă din cap această idee și să încercăm să pornim din nou cu dreptul. Cât despre fotografie, nu știu când a fost făcută, dar vă garantez că fiul meu este bine mersi în Statele Unite.

Italianul fusese atât de convingător, încât Malko se simți descumpănit. La urma urmei, povestea cu fotografia nu era decât un indiciu. Dar mai exista acel telex trimis de CIA. Aceasta era o dovadă a minciunii lui Mario di Santini. Malko nu se arătă tulburat.

— Domnule di Santini, sunt sigur că am dreptate. Voi comunica bănuiala mea ministrului de interne prin intermediul Serviciilor Secrete americane din Roma, împreună cu dovada că fiul dumneavoastră nu se află în SUA. Va trebui să explicați acest lucru superiorilor dumneavoastră. În plus, am reușit să recuperez instrucțiunile scrise pe care le-ați dat celor patru polițiști însărcinați cu protecția mea. Ați pomenit acolo de o misiune de *rutină*. Or, știați foarte bine că avea să se producă un atentat. I-ați trimis la masacru cu bună știință pentru că doreați ca acest atentat să reușească. Vă salut.

Se ridică, lăsă pe masă douăzeci de mii de lire și străbătu restaurantul către ieșire. În momentul în care se apropia de ușă, se întoarse. *Dottore* di Santini rămăsese împietrit pe scaun. Se pregătea să pornească motorul, când italianul apăru în mijlocul străzii și alergă spre el. Deschise portiera și se instală pe scaun uitându-se la Malko cu o privire răvășită.

— *Signor*, începu el cu voce pierdută, vă implor, nu spuneți nimic, altminteri, îl vor omorî.

* * *

Malko simți imediat o imensă ușurare, dar și o nesfârșită milă pentru bărbatul de lângă el. Aflase absolut tot despre trecutul lui. Fiul unui general de carabinieri, cu numeroși magistrați în familie, cu simțul înaltei moralități, cu stare, îndeplinea profilul ideal al unui înalt funcționar. Iar teroriștii tocmai pe el reușiseră să-l șantajeze! Avea de ce să te treacă fiorii pe șira spinării. Acest lucru explica în parte uimitoarele succese obținute de teroriști. Demară. Mario di Santini se uita cu nervozitate în spate și zise cu vocea încordată:

— Trebuie să fim foarte prudenți, căci sunt peste tot și știu că mă supraveghează. Dacă ne văd împreună, vor bănui ceva și apoi...

Se întorsese lumea cu susul în jos! Omul de lângă el era numărul doi în forțele de ordine din Roma, dar reacționa ca un terorist hărțuit. Malko îi zâmbi încurajator și acceleră.

— Domnule di Santini, nu am avut niciodată intenția să vă pârăsc superiorilor dumneavoastră. Vă sunt prieten. Ne luptăm amândoi cu aceiași oameni, dar aveam neapărată nevoie de

încrederea dumneavoastră. Ancheta m-a convins că ați fost amestecat în diferite atentate și am eliminat toate motivele banale, ca de exemplu banii, politica, corupția. Mi-au rămase doar rațiunile nobile. Vă înțeleg perfect pentru că am cunoscut mai demult un om aflat exact în situația dumneavoastră. La fel de integru și ocupând un post și mai important decât al dumneavoastră. Eu l-am ajutat, dar din nefericire, s-a sinucis. Nu a reușit să iasă din dilema pe care i-o impuseseră serviciile sovietice.

— Și eu m-am gândit la sinucidere, mărturisi Mario di Santini, dar o am pe soția mea. Și-așa suportă greu situația asta! Când m-am întors acasă, după ce am văzut fotografiile cadavrelor celor patru oameni ai mei, am vrut să mă omor, dar ea m-a împiedicat...

— Ați știut că va avea loc un atentat, nu-i așa?

— Da, răspunse el dintr-o suflare. Însă ei m-au mințit. Mi-au jurat că nu vor omorî pe nimeni și că voiau doar să vă răpească. Am fost slab și i-am crezut.

Se învârteau în jurul Colosseumului. Deodată, Mario di Santini luă o hotărâre.

— Să mergem la mine, zise el. Vom intra prin altă parte. Mă doare-n cot, nu mai pot să trăiesc așa.

Îl dirijă pe Malko pe aleile liniștite din Parioli, apoi intrară în garajul subteran al unui grup de clădiri rezidențiale. Merseră pe mai multe culoare, până ajunseră la liftul care îi lăsă pe un palier îngust. Mario di Santini descuie ușa cu cheia. O femeie superbă apăru imediat în antreu. Avea un chip frumos și senzual, un piept acoperit cu dantele, ciorapi negri care îi strângeau pulpele bine făcute și, deși era plinuță, avea un mijloc subțire. Mario di Santini se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Nu te teme, Virna, i-am spus tot acestui domn. Este agentul americanilor. Ne va ajuta să-l găsim pe Beppe al nostru.

Femeia se smulse din brațele soțului și alergă la Malko cu ochii înotând în lacrimi.

— Oh, domnule, când îl vom găsi? întrebă ea hohotind.

Ochii ei negri umbriți de gene lungi îl fixau cu tristețe pe Malko. Părul ușor platinat îi dădea un aer cam de prost gust, însă îi scotea în evidență farmecul. Nu era deloc genul de

casnică pe care Malko se aşteptase să o găsească în casa unui funcţionar.

— Ar fi prea devreme, zise el cu prudenţă.

Mario di Santini o luă de braţ şi îi spuse cu blândeţe:

— Aşteaptă-ne în salon, îi explic domnului Linge toată povestea noastră.

Îl pofti pe Malko într-un mic birou cu pereţii acoperiţi cu plută, în care se aflau o bibliotecă şi un minibar. Fotoliile din piele şi lumina blândă făceau o atmosferă plăcută.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi, îi ceru Malko. Numai după aceea vom putea pune la punct un plan de contraatac.

Chestorul fu de acord. Se duse să ia din bar o sticlă de Gaston de Lagrange şi îşi turnă într-un pahar. Se vedea că avea nevoie. Malko se mulţumi cu un Pepsi.

— *Bene. bene*, iată ce s-a întâmplat. Era prin septembrie. Fiul meu se pregătea să se întoarcă în Statele Unite ca să-şi continue studiile. L-aţi văzut în fotografie, este un băiat frumos... Ieşea mereu cu fete încântătoare. Într-o zi, mi-a spus că a întâlnit una la restaurantul studenţilor, *L'Eau Vive*, şi că s-a îndrăgostit. Aşa cum se întâmplă de obicei la douăzeci de ani. A vrut să mi-o prezinte. Am luat masa toţi trei. Într-adevăr, era fermecătoare. Avea ochi albaştri, păr lung şi castaniu, cam micuţă, dar bine făcută. M-am bucurat pentru Beppe al meu. Mi-a spus că îşi vor petrece week-end-ul la Ostia... A venit să-l ia de acasă într-o sâmbătă dimineaţă. (Vocea i se frânse.) De atunci, nu l-am mai văzut, domnule. Luni dimineaţă, am primit un telefon. O voce necunoscută mă informa că voi găsi ceva în tomberonul de gunoi de la colţul străzii. Nu mi-a picat fisa imediat. Din cauza funcţiei, brigadiştii încercaseră deja să mă intimideze. Ca să mă deplasez, aveam dreptul la o maşină blindată. Am răscolit prin pubelă cu mare grijă. Am găsit un pachetel mult prea uşor ca să conţină o bombă. L-am adus acasă şi l-am deschis... Iată ce era înăuntru.

Se ridică şi deschise un mic frigider din care scoase un borcan pe care îl puse pe măsuţa joasă în faţa lui Malko. Acesta zări un obiect maroniu care plutea într-un lichid incolor.

— Ce-i asta?

— Urechea dreaptă a lui Beppe al meu, spuse Mario di Santini cu voce pierită. Împuţiţii ăia mi-au mutilat băiatul! Când

am primit-o, mai sângera încă. Era și o scrisoare semnată Columna Romană a Brigăzilor Roșii prin care eram informat că îmi răpiseră fiul și că, pentru moment, nu pățea nimic. Nu aveau intenția să-l omoare dacă mă comportam cum trebuie și că voi primi instrucțiuni cât mai curând.

— De ce i-au tăiat urechea? îl întrebă Malko.

— Ca să mă avertizeze că, dacă voi scoate un cuvânt, îmi vor trimite ochii. Această răpire trebuia să rămână secretă. La sfârșit, erau câteva cuvinte de la Beppe care îmi spunea că trăia și să fac ceea ce îmi spun ei dacă voiam să nu-l omoare... Dacă ați ști cum m-am dus la birou în primele zile... Mai întâi, am ascuns totul soției mele, dar după aceea, a trebuit să-i spun. A fost înfiorător. Voia să-l anunț pe generalul de la Chiesa. Dar i-am spus că nici el nu poate face nimic... Am păstrat secretul. La birou, era mai ușor, căci am spus că mi-am trimis băiatul la studii în America mai devreme fiindcă se îndrăgostise de o fată cu care eu nu eram de acord... Prietenii mei și ai lui au înghițit gălușca. L-am rugat pe un prieten american să-mi trimită din când în când scrisori ca să nu îl alertez pe portar. Am pus fotografia aia veche pe birou, ca și cum abia o primisem...

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nimic. Timp de o lună, nu mi-au cerut nimic. Mă sunau o dată pe săptămână ca să-mi spună că Beppe al meu era bine și că, dacă vorbeam, era un om mort. O dată la cincisprezece zile, primeam câteva cuvinte de la el în diferite pubele. Îmi spunea că rana de la ureche s-a vindecat. Aproape că mă obișnuisem. Însă nevastă-mea lua somnifere ca să doarmă... Într-o zi, mi-au dat întâlnire la Villa Torlonia unde am văzut un bărbat pe care nu îl cunoșteam. Era un tânăr care mi-a pus întrebări precise în legătură cu judecătorul D'Urso. Despre obiceiurile lui, despre funcții etc. Mi-a dat trei zile ca să mă informez și să-i las răspunsul într-o pubelă dintr-un loc ce urma să mi-l comunice. În caz contrar, fiul meu murea. Voiau să se folosească un timp de mine, apoi îl eliberau pe Beppe.

— Ați ascultat ordinele? întrebă Malko.

— Da. După cincisprezece zile, au început din nou asaltul. Trebuia să recuperez un dosar aflat la judecătorul de instrucție, cu numele persoanelor care aveau să fie inculpate... Am reușit să pun mâna pe el și le-am dat numele cerute. Trei dintre cei

mai de temut teroriști au reușit să scape. Unul dintre ei era fiul unui conducător al Democrației Creștine. S-a crezut că taicăsău l-a anunțat... Asta l-a mânjit, bineînțeles... Mi-era din ce în ce mai rușine. Însă ei au fost mai puternici. Când eram gata să mărturisesc și să sacrific viața bietului Beppe, mi-au spus să mă duc într-o seară la Villa Borghese, la capătul unei alei. Acolo era o cabină telefonică, iar aparatul a început să sune. Era Beppe al meu. Mi-a spus că era bine, că trebuia să fiu tare și că în curând îi vor da drumul... După asta, nu am mai putut să-l condamn la moarte. În acea seară m-am gândit serios să-mi trag un glonț în cap fără să spun nimănui nimic. Dacă muream, erau obligați să-i dea drumul... Nu mai eram de folos. Soția mea m-a convins să mai aștept puțin... Sunt laș și am fost de acord. Atunci, ați sosit dumneavoastră la Roma. S-au folosit iarăși de mine. De data asta mi-au promis că era ultimul serviciu pe care mi-l cereau. Că sunteți un criminal fascist condamnat de un Tribunal al Poporului și că trebuie să-i ajut să vă lichidez. Așa îmi voi răscumpăra „crimele" comise de când lucrez în DIGOS.

Din ce în ce mai bine. Malko se gândi imediat la ceva.

— Fata care l-a agățat pe fiul dumneavoastră a fost Maria Ave Doraventi?

— Da.

Latul se închidea. Malko înregistră tot ce îi spusese polițistul italian. Sistemul Brigăzilor Roșii era diabolic. Foarte puțini oameni ar fi rezistat în astfel de situații. Nu toți aveau curajul lui Foster Hillman care preferase să se sinucidă decât să-și trădeze șefii. Doamna di Santini vârî capul prin deschizătura ușii.

— Acum pot să vin?

— Dacă vrei, spuse soțul ei, încă nu am terminat.

I se adresă lui Malko:

— Eu am trimis-o pe Ornella în calea dumneavoastră. Au prevăzut că îmi veți cere informații. Nu mai primisem vești de la Maria Ave de când mi-au răpit fiul. După descrierea dumneavoastră, mi-am dat seama că va trece din nou la asalt. Este foarte periculoasă fiindcă este inteligentă, îi place să riște și este amanta lui Tullio, ucigașul. Este frumoasă și atrăgătoare...

— Știu, zise Malko. Încă nu a încercat farmecele și pe mine, dar ar fi mers. Acum, este cam târziu. Ați primit vreo veste de la ei de la atentatul de ieri?

Mario di Santini clătină din cap.

— Nu, dar nu vor întârzia. Vor încerca altceva...

Malko se gândea.

— De exemplu, dacă aș pleca în Austria, ar exista vreo șansă să-și țină promisiunea și să-l elibereze pe fiul dumneavoastră?

Italianul surâse cu tristețe.

— Domnule, nu-i cunoașteți. Poate că îl vor elibera. Dar, dacă voi dezvălui presei tot ce am făcut pentru ei, aș fi un om mort, terminat. Ar spune că am colaborat cu ei, că m-au plătit... Nu îmi va rămâne decât să-mi dau demisia. Viața mea s-ar sfârși.

Cu siguranță avea dreptate. Malko privi urechea care plutea în serul fiziologic. Cauza lui se împletea cu cea a italianului. Ar fi fost gata să renunțe să se răzbune pe Horst Fulda dacă acest lucru ar fi salvat viața fiului lui Mario di Santini.

— Domnule di Santini, începu el, nu avem timp să plângem. Întrevăd o singură rezolvare a problemei dumneavoastră. Să-l eliberăm pe Beppe și să avem grijă ca aceia care l-au răpit să nu se laude niciodată cu fapta lor.

Di Santini ridică spre el o privire întrebătoare.

— Ce vreți să spuneți?

— Că trebuie să acționăm cu aceeași brutalitate ca și ei, zise Malko. Dumnezeu a spus că „acela care folosește spada, de spadă va fi răpus". Să moară toți dușmanii! Ai dumneavoastră și ai mei.

Capitolul XIV

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Mario di Santini cu voce tremurătoare.

— Că trebuie să le întindem o cursă celor care v-au răpit fiul, să-l recuperăm și să-i omorâm pe teroriști. Suntem în război. Ori ei, ori dumneavoastră.

— Are dreptate, interveni soția lui. Sunt niște monștri, niște fiare sălbatice. Merită să moară.

Mario di Santini își trecu mâinile peste față, incapabil să ia o hotărâre.

— Dar... Cine o va face? Și dacă nu reușește, or să-l omoare pe Beppe!

— Dacă va exista cel mai mic risc, vom renunța, spuse Malko. Dar trebuie să fiți tare, căci nu sunt singur, am aliați pe „vulpoii" generalului de la Chiesa. Fiatul alb blindat era al lor. Nu voi dezvălui secretul dumneavoastră, în schimb, le voi cere ajutorul. Doar le cunoașteți metodele...

În urmă cu cincisprezece zile, carabinierii împușcaseră patru teroriști chiar în vizuina lor din Genoa. Mario di Santini își recăpătă puțin sângele rece. Puse borcanul ce conținea urechea fiului său în frigider și se așeză lângă Malko.

— Cum procedăm? îl întrebă el. Nu știu unde să-i caut, că aș fi încercat s-o fac ceva mai devreme. Dar ei mă contactează.

— Cum?

— Mereu prin același sistem. Îmi telefonează și îmi lasă câteva cuvinte în pubela de lângă casa mea. Nu putem să o supraveghem douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și-ar da seama...

— Ați putea să vă puneți telefonul sub ascultare?

— Este periculos. Aş fi obligat să explic acest lucru celor din serviciile specializate şi s-ar putea să avem scurgeri. În acest caz...

Malko se gândea. După eşecul atentatului şi moartea Ornellei, nu îi mai rămăsese nici un fir. Chestorul oftă.

— Credeţi-mă, mă au la mână. S-au gândit la toate. Dacă cer ajutorul colegilor mei, nimic nu-l va mai putea salva pe Beppe. Îl vor omorî cum au mai procedat şi cu alţii...

Doamna di Santini asculta cu o strălucire în ochi, înmuindu-şi din când în când buzele într-un pahar ce conţinea un lichid albicios. Era din ce în ce mai nervoasă. Malko întrezări brusc soluţia la problema lui.

— Cred că vor lua din nou legătura cu dumneavoastră. Foarte curând.

— De ce credeţi asta?

— Din cauza mea. Prietenii lor germani îmi vor pielea cu orice preţ. Au o „comandă" de la libieni sau de la palestinieni. Brigăzile Roşii au nevoie de logistica lor. Prin urmare, vor începe atacul cât timp sunt la Roma. Ştiu că stau la pândă, că am o maşină blindată şi că îi cunosc pe unii dintre ei. Deci, îmi vor întinde o cursă. Singura persoană care poate să-i ajute sunteţi dumneavoastră...

— Aşa este, admise poliţistul.

— În consecinţă, suntem nevoiţi să aşteptăm. Se vor manifesta ei într-un fel sau altul. Dar până atunci, trebuie să ne facem un plan cu ajutorul prietenilor noştri „vulpoii".

Poliţistul se uită la ceas,

— Trebuie să mă duc la birou. Nu aş vrea să ieşim împreună. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să supravegheze casa. Vă deranjează dacă mai rămâneţi puţin?

— Deloc, răspunse Malko. Să nu le dăm apă la moară. Îndată ce veţi avea vreo veste, sunaţi-mă la hotel, dar să nu vă spuneţi numele.

Chestorul puse la loc sticla de Gaston de Lagrange şi ieşi. Malko privi uşa închizându-se în urma lui. Doamna di Santini goli al patrulea pahar cu lichid alburiu, cu ochii şi mai strălucitori şi cu pieptul palpitând sub dantelărie.

— Dumnezeu v-a trimis, spuse ea cu voce uşor cleioasă. Mario şi-a pierdut minţile. În fiecare dimineaţă, el vrea să se

sinucidă. Am încredere în dumneavoastră. Sunt sigură că mi-l veți aduce înapoi pe Beppe al meu. Avem nevoie de un om ca dumneavoastră, care nu se teme de bandiți...

— Mulțumesc, zise Malko, dar încă nimic nu este sigur.

Femeia se ridică în picioare.

— Vreți să vedeți fotografiile? Veniți cu mine.

O urmă în camera băiatului plină cu machete și cu postere cu femei goale. Se uită la fotografiile pe care doamna di Santini i le arătă. Era parfumată din belșug și pulpele lor se atinseră în încăperea mică. Ea se întoarse spre el și îl fixă cu o intensitate aproape patologică.

— O să-l salvați, nu-i așa?

Fără să aștepte răspunsul, ea se aruncă la pieptul lui, zguduită de hohote de plâns. Malko se simțea foarte stânjenit. Era o femeie apetisantă, nu o bunică. Încercă să o îndepărteze, dar se agăță și mai strâns de el.

— Of, nu mai pot, gemu ea. Vă rog să mă iertați, îmi este rău, trebuie să mă întind puțin. Ajutați-mă să ajung în dormitor.

Își petrecu brațul în jurul gâtului lui Malko și intrară într-o cameră cu pereții roz bombon, cu un imens pat plin cu pernuțe. Malko nu și-l închipuia pe adjunctul din DIGOS în acel pat. Doamna di Santini se rostogoli, iar fusta se ridică, lăsând să se vadă ciorapul prins cu o jartea roz și o porțiune din pulpa albă. Începu să-și descheie bluza.

— Mi-e cald, murmură ea, mă sufoc.

Cu un gest aparent involuntar, ridică brațul și îl cuprinse pe Malko de gât, în timp ce stătea aplecat deasupra ei. Îl atrase numaidecât spre ea cu o forță de neimaginat. Avea gura întredeschisă, iar dinții lor se loviră cu violență. Se întoarse într-o clipă și se lipi de el. Fusta largă se depărtă, dezvăluind marginea ciorapilor și jartierele roz și subțiri, în timp ce îl săruta până la sufocare. Ciorapii gri îi ajungeau până la rotunjimea feselor. Îl acaparase pe Malko precum o furtună roz. Își supse burta, pipăi între trupurile lor înlănțuite și, fără să-și scoată ultimul obstacol din nailon, îl ghidă în ea cu o mână sigură. Se pare că tristețea nu îi alterase poftele sexuale. Mișcă bazinul ca să se lipească mai tare de el și îi zgâria ceafa, ținând ochii închiși, în timp ce se ondula cu șoapte pline de încântare.

Apoi slobozi un sunet răguşit şi începu să tremure ca frunza, nedându-i drumul lui Malko. Plăcerea venise atât de repede, încât îl luase prin surprindere. Îl respinse cu privirea tulburé, se ridică din pat, îl apucă de mână şi îl târî în baie. Peretele din faţa căzii era acoperit în întregime cu o oglindă. Doamna di Santini se lăsă în genunchi pe mochetă, într-o poziţie fără echivoc.

— *Cosi*, murmură ea, *cosi*.

Malko reluă treaba de unde o lăsase. Ea îl strângea cu picioarele alunecoase din cauza ciorapilor de nailon, cu bazinul ridicat spre el şi trăgând cu coada ochiului în oglindă. Orgasmul lui Malko îi declanşă femeii un fel de simpatie... Se desprinse uşurel de el cu respiraţia şuierătoare. După ce se linişti în sfârşit, se ridică şi îl dădu afară pe Malko din baie fără un cuvânt.

Când ieşi, avea din nou ţinuta impecabilă, dar cu uşoare cearcăne sub ochi. Se aşeză pe marginea patului şi zise cu blândeţe:

— Am înnebunit de tot, sunt sigură că mă credeţi *una zozzona*... [1] Să fac dragoste cu un bărbat pe care nu-l cunosc, prieten cu soţul meu...

Malko o asigură că nici nu trecuse prin cap una ca asta. Doamna di Santini îi surâse umilită.

— De când s-a întâmplat nenorocirea, am început să beau anason sicilian de 78 de grade, îi explică ea. Este îngrozitor, îmi stârneşte cele mai rele instincte. Am chef să fac dragoste întruna. Nu s-a mai întâmplat de foarte multă vreme... Când l-au răpit pe Beppe, eram pe punctul de a ne despărţi. Nu am mai făcut dragoste de ani de zile. Mario are viaţa lui, iar eu pe a mea. Ne-am iubit mult şi mai este şi copilul. De când s-au întâmplat toate astea, este prima dată când sunt singură cu alt bărbat... Cu un bărbat care să-mi placă... Altfel, nu m-aş fi purtat ca o căţea.

Ea îi zâmbi stânjenită.

— Trebuie să-l salvaţi pe Beppe al meu. Mario a ajuns la capătul puterilor. Mă duc să aprind o lumânare la Fecioara Maria. Acum vă las să plecaţi. Să mai veniţi oricând doriţi...

---

1. O destrăbălată (n.a.)

Nici nu putea fi mai explicită. Malko se pomeni pe palier uşor ameţit. Fusese o zi pe care trebuia să o marcheze cu roşu în calendar. O informaţie capitală şi o femeie focoasă, dar nu era Dalila... Însă partea cea mai dificilă de abia acum începea. Trebuia să aştepte fără să ştie ce se va întâmpla, nici dacă îl mai ţineau nervii pe Mario di Santini.

* * *

Malko se uita distrat la televizor. Aşteptase trei zile închis în camera de la *Excelsior*. Ziarele nu mai pomeneau nimic despre masacrul de pe Via Ostiense. Nu mai ştia nici dacă ipoteza lui era justă şi dacă Horst Fulda se mai afla în Roma. Malko îşi ocupa ziua vizitând muzeele, plimbându-se pe Via Condotti şi răscolind arhivele Centralei locale în căutare de informaţii. Dar în zadar.

Poate că Horst Fulda era deja în Germania, dar el trebuia să aibă răgaz de cel puţin o săptămână. Nu primise nici o veste de la Mario di Santini, nici de la vulcanica sa nevastă.

Trebuia să aibă nervi de oţel. Malko se aştepta în continuare la un atac-surpriză din partea Brigăzilor Roşii. Nu lăsa nici o clipă pistolul extraplat şi păstrase Fiatul blindat căruia îi datora viaţa. Era un monstru de patru tone. Telefonul sună.

— Sunt Mario, am noutăţi, zise poliţistul. Treceţi diseară pe la mine.

* * *

Îi deschise chiar Mario di Santini, mai îngrijorat ca niciodată. Soţia acestuia îi aruncă lui Malko o privire arzătoare. Rochia din flanelă gri se mula pe trupul plinuţ, iar strângerea de mână atât de senzuală l-ar fi excitat chiar şi pe papă.

— M-au contactat, spuse di Santini. Azi-dimineaţă. Am căutat în pubelă şi am găsit câteva cuvinte. Am întâlnire mâine la o librărie de lângă restaurantul *Il Bolognese*, în Piazza di Popolo. La raionul „Istoria artei".

Trebuie să fie absolut siguri pe ei dacă îi dădeau întâlnire adjunctului din DIGOS în plin centru al Romei. Acesta parcă îi citi gândurile lui Malko şi spuse cu tristeţe:

— Știu că pot să aibă încredere în mine. Ce trebuie să fac?

— Să vă duceți, zise Malko.

— Veniți și dumneavoastră?

— Nu, este prea devreme. cu siguranță se așteaptă să fiți urmărit. Cred că și-au luat anumite măsuri de prevedere. Nu vreau să pun în pericol viața fiului dumneavoastră. Dacă este ceea ce cred eu, vor mai fi și alte contacte. Vreau să intervin o singură dată, dar să dau lovitura de grație... Ne vedem mâine aici, la aceeași oră.

— De ce nu rămâneți la cină? îl întrebă Virna di Santini. Este o masă simplă. Am pregătit niște „nervitti". [1]

Îi venea greu să o refuze. În timpul mesei, Mario di Santini, cu cearcăne mari și negre sub ochi, nu scoase o vorbă. Pe sub masă, Virna îi atinse piciorul lui Malko. Mario di Santini nu vru cafea și ceru permisiunea să se ducă la culcare. Voia să fie în formă pentru întâlnirea de mâine.

— Îți fac un ceai de mușețel, propuse Virna. Și dumneavoastră, dacă vreți.

Îndată ce închise ușa camerei, doamna di Santini se apropie de Malko și, fără o vorbă, îi înfundă limba fierbinte în gură.

Fiindcă el o respinse, îl luă de mână și îl târî la bucătărie. Închise ușa, se lipi de ea și își încolăci brațele în jurul gâtului. Acesta avu senzația că îmbrățișa un transformator. Se freca cu furie de el ca și cum ar fi vrut să iasă scântei. Apoi, femeia se opri gâfâind, cu unghiile înfipte în ceafa lui Malko și tremurând din tot corpul. După aceea, se desprinse de el.

Femeia asta știa ce voia. Malko își luă rapid bun-rămas fără să-și bea ceaiul de mușețel. Nu mai avea răbdare până mâine.

* * *

În librăria „Il Globo" erau zeci de mese pe care se găseau teancuri de cărți, în jurul cărora se învârteau cumpărătorii curioși, studenți și profesori. Mario di Santini se opri la raionul „Istoria artei", întrebându-se cine îl va aborda. O fată superbă se detașă din mulțime și veni spre el. Avea niște ghetuțe înalte roșii care îi acopereau în parte pantalonii din piele neagră, iar

1. *Măduvioară de porc cu ceapă.*

tricoul galben se mula pe un piept de vis, cu o taşcă pe umăr şi părul prins într-o coadă de cal asimetrică. Tânăra se opri lângă el şi începu să răsfoiască o carte groasă despre arta tantrică din India. Inima lui Mario di Santini începu să-i bată cu putere. Era Maria Ave Doraventi.

— Prefăceţi-vă că nu mă cunoaşteţi, îi şopti ea. Uitaţi-vă în continuare prin cărţi. Dacă intervine ceva, am o grenadă în taşcă. Iar Beppe nu va mai apuca seara. *Capito?*

— *Capito*, spuse italianul cu voce seacă. Nu am făcut nimic, am venit singur de la birou.

— Ştiu, te-am urmărit, zise ea cu cinism. Dar ţi-ar putea trece prin cap să pregăteşti un mic dispozitiv. Ar fi o prostie. Dacă eşti isteţ, îţi vei vedea fiul curând...

— Se simte bine? nu se putu abţine di Santini să întrebe.

— Foarte bine, răspunse fata cu un zâmbet răutăcios. Ai dreptul să vorbeşti cu el diseară. După instrucţiunile noastre...

Tăcură amândoi, cât trecu pe lângă ei un amator de artă. Di Santini nu îşi putea lua ochii de la figura încântătoare a brigadistei. Ai fi zis că este un manechin, o studentă, dar nu o teroristă. Atât de tânără, dar atât de periculoasă. Gura era bine conturată, dinţii de un alb strălucitor, ochii cenuşii, sclipind de inteligenţă.

Lui îi venea să o strângă de gât. Ea era cauza necazurilor pe care le avea şi a angoasei în care trăia de luni de zile. Ea spuse cu o voce devenită dintr-o dată dură:

— Controlează-te, poliţist împuţit! Altminteri nu îţi mai vezi fiul.

Mario di Santini înghiţi insulta.

— Ce vreţi? Nu mai pot. Într-o bună zi, colegii mei vor descoperi adevărul şi nu voi mai fi de nici un folos. Dacă îi faceţi vreun rău lui Beppe, vă voi căuta toată viaţa ca să vă omor.

Maria Ave zâmbi şi spuse cu voce foarte calmă:

— Haide, haide, este ultimul serviciu pe care ţi-l cerem. Dacă îl îndeplineşti bine, îţi jur pe urechea lui că îţi vei revedea fiul. S-a îngrăşat şi, în afară de ureche, se simte bine.

Mario di Santini se uita la fată cu ură. Era o teroristă care se gândea numai să distrugă şi să ucidă.

— Ce mai vreţi de la mine? o întrebă el resemnându-se.

Maria Ave îi zâmbi cu indulgență.

— Vezi, așa e mai bine. Știam eu că o să ne înțelegem. Este o treabă destul de ușoară.

— Treci la fapte!

— După cum ți-am mai spus, ne-am hotărât să-ți înapoiem fiul.

Mario di Santini se străduia să-și păstreze sângele rece. Se juca cu nervii lui ca să-l amețească mai bine.

— Atunci de ce nu i-ați dat drumul?

Maria Ave închise cartea brusc.

— Nu face pe prostul! Îți vom elibera fiul în schimbul unui serviciu.

— Ce serviciu?

— Este vorba despre agentul din BKA pe care l-am ratat din cauza ta. Nu ne-ai spus că avea o mașină blindată. Asta i-ar fi putut costa viața pe tovarășii noștri...

— Nu am știut, o contrazise polițistul. Nu i-am procurat-o eu. Am crezut că sunteți mai bine informați...

— Nu fi ironic, zise sec Maria Ave. Am misiunea să-ți fac o propunere din partea celor din „Direzione strategica". Îți dăm fiul în schimbul agentului din BKA.

— Ce faceți cu el? Îl omorâți?

— Nu, spuse ea, vrem doar să-l judecăm pentru crimele lui, să-l facem să vorbească, iar după aceea să-i dăm drumul, cum am făcut-o și cu alți prizonieri.

— Lui Aldo Moro nu i-ați dat drumul, obiectă polițistul.

— Asta e cu totul altceva. Ești de acord sau nu?

— Și dacă nu sunt?

— Nu-l mai vezi pe Beppe. Cel puțin, nu în viață.

Tăcură din nou. Liniștea era tulburată numai de foșnetul paginilor răsfoite. Mario di Santini era prins la mijloc între conștiință și iubirea pentru fiul lui... Simți cum fruntea i se acoperă cu broboane de sudoare. Știa că va accepta. Că era forțat să accepte...

— Asta mă va implica în mod obligatoriu, observă el.

— Ba deloc, îl contrazise terorista. Trebuie doar să-i dai o întâlnire de care să nu afle nimeni. În afara orelor de program. Este destul de ușor. Firește că nu te vei duce să-l iei de la hotel.

— Şi unde vreţi să-l duc?

— Eşti de acord?

El lăsă capul în pământ.

— Da, dar este ultima oară. Dacă nu-l îl eliberaţi pe Beppe după aceea, mă voi duce să-i spun totul procurorului general. Şi vă voi omorî pe toţi...

În vocea lui era atâta disperare, încât fata nu mai zâmbi.

— Bine, uite ce ai de făcut. Vrem şă-l duci într-un loc în care să aibă încredere. De exemplu, la tine acasă.

— La mine acasă?

— Da. Vom fi şi noi acolo. Ne vei da cheile. Vom veni înainte şi vom intra prin garajul subteran ca să nu ne vadă nimeni şi vom pleca tot pe acolo.

— Şi Beppe?

— Îl vom lua cu noi. Vom face schimbul în garaj. Astfel, nimeni nu îşi va da seama de nimic. Tu îţi recuperezi fiul, iar noi, persoana dorită. A doua zi, te poţi duce liniştit la birou ca să începi căutările agentului din BKA...

Mario di Santini căuta în minte hibele acestui plan diabolic de simplu. Era prea frumos. Era sigur că fata mintea. Teroriştii aveau un as în mânecă. Îi vor elibera fiul, dar mult mai târziu. Se confrunta iarăşi cu şantajul... Simţindu-i nehotărârea, Maria Ave zise cu voce spartă:

— Dacă nu accepţi, fiul tău va fi executat în seara asta. Îl păzeşte Tullio. Îl cunoşti. Nu e nici primul şi nici ultimul pe care îl omoară.

— Când vreţi? se auzi el întrebând cu voce gâtuită.

— Poimâine seară. Vom fi la tine pe la şase şi jumătate. Vei primi instrucţiuni cu privire la chei. Eu plec. Mai rămâi aici cinci minute. Eşti urmărit.

Ea se îndepărtă fără să se uite în urmă şi ieşi în Piazza di Popolo. Mario di Santini încerca cu disperare să se arate interesat de cărţile din faţa lui, dar mintea era bântuită de ură şi de teamă. Îi veni o idee. Oare să le facă jocul teroriştilor? Ar fi mult prea simplu.

Capitolul XV

Maria Ave se sui pe bicicletă şi se îndepărtă pedalând fără grabă pe Via del Babuino. Exista un lucru pe care specialiştii în lupta antiteroristă nu l-ar face niciodată, adică nu vor opri un biciclist...

O ajunse din urmă o maşină, iar ea trecu automat pe dreapta. Însă maşina nu o depăşi. Era o superbă Lamborghini de culoare roşie-sânge, plată ca o ploşniţă, iar motorul făcea un zgomot de vis. Se gândi că trebuie să fi costat în jur de o sută de milioane de lire. Lamborghini o depăşi, apoi o luă încetişor spre dreapta, obligând-o pe Maria să meargă pe lângă trotuar. Fu nevoită să pună piciorul pe asfalt. Atunci şoferul coborî din maşină. Avea vreo cincizeci de ani, figura tipică a unui roman, cămaşă roz cu guler mare şi un costum pepit. Făcu o plecăciune în faţa tinerei, zâmbind cu gura până la urechi.

—*Signorina*, sunteţi prea frumoasă ca să mergeţi pe bicicletă. O să răciţi. Permiteţi-mi să vă duc eu cu maşina.

Maria îl studie pe cel care o agăţase cu o privire de gheaţă. Observă tâmplele încărunţite şi figura frumoasă de patriarh, cu trăsături puţin cam obosite. Poate că în altă împrejurare, chiar i-ar fi plăcut. Îi plăceau mai mult bărbaţii mai în vârstă. Însă trebuia să fie extrem de prevăzătoare. Se urcă pe trotuar cu bicicleta şi depăşi Lamborghini, apoi pedală. După treizeci de metri, maşina o ajunse iarăşi din urmă şi avu loc aproape acelaşi dialog. Agasată, Maria îi spuse până la urmă că nu vorbea cu necunoscuţii şi că se ducea să se întâlnească cu logodnicul ei.

Bărbatul reacţionă ca şi cum fata i-ar fi spus că este o nimfomană în căutare de bărbaţi. Maria îşi spuse că nu va reuşi să scape de el astfel. În apropiere, era o staţie de

autobuz care mergea în direcția dorită de ea. Ea legă bicicleta de un pilon și se urcă în primul autobuz care sosi. Se va întoarce mai târziu după bicicletă.

În autobuz, stătu cuminte ca să nu fie observată. Acestea erau riscurile inerente pentru cei în afara legii, care foloseau mijloacele de transport în comun, fiindcă nu aveau bani de taxi. Ca o măsură de prevedere, ea coborî cu o sută de metri înainte de destinație și se grăbi. Rămăsese stabilit că, dacă nu ajungea la șase fix, Tullio îl va executa pe Beppe și pleca din ascunzătoare ca să-și caute alta. Asta ar însemna că Maria Ave fusese urmărită. Își riscau cu toții libertatea și chiar viața și nici unul nu putea să dea înapoi.

Se auzi zgomotul catifelat al unui motor. Maria întoarse capul. Lamborghini roșu mergea în urma ei. Vehiculul o depăși, se opri lângă trotuar, iar șoferul coborî cu un mic buchet de flori în mână. „Tâmpitul, parcă nu sunt destule târfe în Roma", gândi Maria. Bărbatul înaintă spre ea cu un zâmbet seducător și îi întinse florile.

— *Signorina*, vreau cu tot dinadinsul să mă iertați pentru cutezanța mea, dar sunteți atât de frumoasă.

Maria luă florile și, protăpită bine pe picioare, le aruncă în apă cu un gest rapid.

— Ia mai lasați-mă în pace! se răsti ea, că acum chem carabinierii!

Cel care o acostase îi zâmbi și mai larg. Nu era deloc descurajat.

— *Signorina*, unchiul meu a fost general de carabinieri. Nu-i alungă pe oamenii cumsecade, în schimb pe teroriști... Nu fiți așa de rea, vreau doar să bem un pahar împreună...

— Nici nu poate fi vorba! izbucni Maria Ave luând-o la goană.

Cel care o acostase se sui în mașina care mergea încet pe lângă trotuar ca o imensă insectă roșie. Cu cât îi admira mai tare mersul legănat, cu atât bărbatul devenea mai insistent. Nu întâlnea la tot pasul o fată atât de atrăgătoare.

Cartierul era liniștit, iar traficul nu îl deranja. Maria simți că înnebunește. Nu se aflase în viața ei în fața unui asemenea personaj galant. Dacă ar fi avut timp, nu i-ar fi păsat. S-ar fi întors și ar fi luat alt autobuz, însă minutele ei erau numărate.

Se opri în loc, se întoarse şi se proţăpi în faţa şoferului care coborî imediat din maşină.

— Până unde o să mă urmăriţi?

— Până acasă, zise liniştit bărbatul elegant. Nu am mai întâlnit o fată atât de apetisantă ca tine. Dar nici atât de rea. Vreau să ştiu unde locuiţi ca să vă revăd.

Se afla în mare încurcătură. Era doar la o sută de metri de ascunzătoare. Cum să urce cu un tip pe urmele ei? Era extrem de periculos, mai cu seamă că începuse să-i pună întrebări. Calculă că mai avea o jumătate de oră. Trebuia să se gândească.

— Ascultaţi-mă, începu ea, logodnicul meu este foarte gelos. Vreau să ne întâlnim, dar altă dată. De exemplu mâine la ora şase, la *Café de Paris*. Sunteţi de acord?

Bărbatul îi zâmbi.

— Sunt de acord. Urcaţi, vreau să vă conduc.

— Am ajuns. Pe mâine.

Ea îi întoarse spatele, făcu trei paşi şi intră în primul imobil, apoi se duse până în capătul culoarului. Rămase acolo cinci minute. Când ieşi, văzu că Lamborghini dispăruse.

Străbătu grăbită un parc de joacă pentru copii, apăsă pe tasta unui interfon pe Via Seventano la numărul 1, exact în momentul în care auzi o voce în spatele ei:

— Nu-i frumos să-mi torni gogoşi! Mâine nu o să vii.

Maria Ave se întoarse brusc şi dădu nas în nas cu figura zâmbitoare a şoferului maşinii roşii. Era neobosit. Îşi lăsase undeva Lamborghini şi o urmări pe jos, mirându-se de manevra ei. Cuprinsă de groază, Maria se dădu înapoi ca el să nu audă vocea lui Tullio. Tipul ăsta era extrem de periculos. Ori voia într-adevăr să o agaţe, ori era un „figurant" trimis de carabinieri. În ambele cazuri, trebuia neapărat să scape de el.

Dar se ţinea ca scaiul de ea. Îşi calcula în minte mai multe variante. Dacă intra şi îi trântea uşa în nas, era în stare să cicălească portarul până afla unde se ducea, ceea ce ar fi însemnat o catastrofă. Dacă ar accepta să bea un pahar cu el, ar fi şi mai rău. Nu putea să plece acum când aflase adresa. Or, această ascunzătoare era cea mai sigură şi cea mai importantă. Nu trebuia să se dea de gol.

—*Signorina*, insistă bărbatul, iertați-mi, vă rog, încăpățânarea, dar sunteți atât de frumoasă...

Ochii cenușii ai Mariei îl priveau atât de fix, încât el crezu că o interesa cu adevărat. Ea se întoarse și plecă de lângă ușă. El o urmă, iar tânăra se postă în fața lui.

— V-am spus că sunt logodită, dacă ne vede...

— Ei bine, să mergem în altă parte...

Îi venea să cedeze pe loc de lehamite ce îi era.

—*Va bene*. Unde este mașina?

Bărbatul abia se abținea, tremurând de dorința de a o atinge în sfârșit. Nu își lua ochii de la decolteul tinerei.

— Mă duc să o aduc...

— Nu, zise ea, merg cu dumneavoastră. Nu vreau să ne vadă împreună. Luați-o înainte.

— *Bene, benissimo*, acceptă el.

Abia se ținu după el, atât de sprinten mergea. Lamborghini staționa la colțul străzii Ravenna. El îi deschise portiera. Mirosul de piele nouă o tintui locului câteva clipe. Porni încet și puse o casetă cu muzică lentă, cu ochii strălucind de dorință...

—*Dove andiamo, Signorina?*

— Știți unde este Villa Adana? Pe Via Salaria? Sunt niște localuri liniștite acolo, unde putem discuta în voie... Nu vreau să mă duc într-un loc public cu un necunoscut.

— Perfect, spuse șoferul mașinii roșii.

Ce poate fi mai frumos decât să te plimbi cu o fată superbă pe aleile întunecate ale unui parc? El o luă grăbit către nord, încrezător că muzica va destinde atmosfera. Când ajunseră la cel de-al treilea semafor, sub pretextul că vrea să-și aprindă o țigară, atinse plasticul moale și fin care se mula pe coapsele Mariei ca o mănușă. Întârzie cu mâna pe pulpele ei. Tânăra nu se mișcă. Se gândea, ținând capul drept, mâinile pe sac și lipită de scaun. După cinci minute, pătrunseră pe aleile parcului. Din cauză că era frig, aproape că nu era nimeni. Șoferul merse vreo sută de metri, apoi opri pe malul unui mic lac. Se întunecase. Opri motorul și oftă ușurat.

— *Ecco!* Sunt fericit că ați acceptat să veniți cu mine. Sunteți superbă... Ochii... gura...

În timp ce vorbea o cuprinse de umeri și o trase către el. Prin deschizătura bluzei, zări profilul unui sân rotund, ferm și

obraznic. Când încercă să o sărute, Maria Ave întoarse capul. Se luptară astfel câteva clipe. El îi şoptea cuvinte siropoase la ureche, mângâindu-i pieptul, frământându-i pulpele, din ce în ce mai excitat. Însă, din păcate, pantalonul mult prea strâmt îl priva de momentele cele mai plăcute. Gura aceasta închisă începuse să-l enerveze...

Deodată, când întoarse cu forţa capul Mariei spre el, ea îi oferi gura fragedă într-un sărut stângaci, dar plin de pasiune. El nu mai rezista. Apucă mâna stângă a partenerei şi o aşeză lângă încheietura piciorului. Prezenţa tinerei îl adusese în asemenea hal, încât simţea furnicături plăcute în pântece.

Avu totuşi răgazul să simtă ceva tare şi rece în coaste şi se întrebă cum reuşise Maria să-i tragă un pumn în timp ce o îmbrăţişa. A doua lovitură, aplicată mai sus, fu tot atât de puternică. Se simţi amorţit şi asurzit de cele două împuşcături. Durerea îl cuprinse subit şi deschise gura să ţipe, însă hemoragia internă se declanşase deja.

Maria îl împinse cu violenţă şi, timp de o fracţiune de secundă, el zări un mic pistol automat negru — un Beretta de calibrul treizeci şi opt — cu amortizor, pe care tânăra îl ţinea îndreptat spre cap. Al treilea glonţ îl nimeri în plină figură şi pătrunse în obraz, străbătând creierul, apoi ieşi pe partea cealaltă. Şoferul maşinii roşii căzu pe spătarul scaunului şi rămase acolo.

Ucigaşa coborî imediat din Lamborghini şi o luă la fugă. Nu atinsese nimic în maşină, deci nu existau amprente. Oricum, era căutată pentru crimă, iar în Italia nu exista pedeapsa cu moartea...

Ajunse gâfâind în Via Salaria pe care o străbătu către sud, luând-o pe străduţele liniştite. Era epuizată, dar era prea periculos să ia un taxi. Era furioasă pe ea însăşi şi pe acel necunoscut care o obligase să-l omoare. Dar fusese singura soluţie. Tullio ar înnebuni dacă ar afla cât de nesăbuită fusese. Îşi dădu seama că îi tremurau mâinile şi că i se uscase gâtul. Se aştepta în fiecare clipă să audă sirena poliţiei, dar ajunse cu bine la destinaţie şi sună. Vocea rece a lui Tullio o făcu să leşine de bucurie.

— *Sono io!* zise ea.

Când urcă în lift, începu să plângă în hohote. Abia aştepta să termine odată cu agentul din BKA. După asta, vor pleca să se odihnească în Liban câteva săptămâni. Însă cei care le dădeau banii şi paşapoartele nu îi lăsau în pace decât după ce îl omorau pe inamicul lor. Acum, era o chestiune de zile.

Maria Ave coborî din lift şi sună de patru ori gâfâind şi abia reuşind să vorbească. Tullio apăru în pragul uşii. Tânărul se încordă imediat ce o văzu pe Maria.

— Ce ai păţit? Nu a vrut?

— Ba da, spuse ea.

— Bine. Este vreo problemă?

Nu îi plăcea ca, după masacrul din Via Ostiense, Maria să iasă prea mult în oraş. Avea o figură care ieşea prea repede în evidenţă...

— Da, am avut o problemă, dar cred că am rezolvat-o...

Îi povesti totul lui Tullio. Terorista îl observa cu atenţie. Era o micuţă ticăloasă, şi încă una foarte dură. După ce termină de povestit, el se ridică şi o strânse la piept, mângâindu-i fesele mulate în plasticul negru cu un soi de tandreţe perversă. Era prima dată când folosise arma.

— *Bravissimo!* o lăudă el. Ai acţionat foarte bine. Totul o să fie perfect.

Capitolul XVI

O tăcere grea şi tristă domnea în micul birou al lui Mario di Santini care încălzea în mâini un pahar cu „grappa", Virna, soţia sa, avea băutura ei siciliană, iar Malko un pahar cu Vichy. Situaţia era extrem de clară, după ce le povestise chestorul. Poimâine, un comando al Brigăzilor Roşii va debarca la Mario di Santini ca să-l aştepte pe Malko. Dacă acesta nu venea şau organiza un contraatac, fiul chestorului era executat.

Malko simţea privirea gravă a Virnei di Santini fixată asupra lui. Se jucase de-a ucenicul vrăjitor. Dacă făcea un pas greşit, Beppe di Santini murea. Dacă se ducea la întâlnire, aşa cum fusese prevăzut, el va fi cel executat. Pentru moment, orice altă soluţie era exclusă.

Singura portiţă de scăpare era să găsească locul în care îl ţineau pe Beppe înainte de întâlnire. Dar cum să facă? Maria Ave dispăruse în Roma. Prin urmare, rămânea o singură posibilitate: să răstoarne echilibrul terorii.

— Brigadiştii sunt puternici, începu Malko, pentru că sunt siguri pe ei şi sunt siguri că vă e teamă să vă apăraţi. Nu îşi imaginează că şi ei se găsesc în aceeaşi situaţie. Dacă punem mâna pe un membru al comandoului care va veni la dumneavoastră şi dacă acţionăm repede şi cu forţă, nu vor avea timp să reacţioneze.

— Dar cum să procedăm?

Vocea chestorului era aproape plângăreaţă.

— Există riscuri, observă Virna di Santini.

Se lăsă din nou tăcerea. Malko aproape că putea să citească în ochii celor doi soţi. Ieşirea din luptă era întotdeauna cu două tăişuri. Dacă planul lui Malko avea cea mai mică fisură, fiul lor murea. Oftă.

— Încercați să dormiți. Eu mă mai gândesc. Dar vă promit un lucru. Dacă nu găsesc o șmecherie ca să nu-i risc viața lui Beppe, voi veni aici. Singur și neînarmat. Noapte bună.

— Nu sunteți zdravăn, zise încetișor Virna. Or să vă...

— Asta-i problema mea, răspunse Malko.

Chestorul îl conduse și îi strânse îndelung mâna. Când cobora cu liftul, își zise cu amărăciune că el era acela în jurul căruia se închidea capcana.

* * *

Malko parcurse distrat articolele de pe prima pagină a publicației *Il Messagero* pe care o primi în apartament o dată cu micul dejun. Se pomenea de eterna anchetă în legătură cu răpirea judecătorului D'Urso. La pagina a treia, atenția îi fu atrasă de un articol pe șase coloane. Era o istorioară ciudată. Cu o seară înainte, o patrulă din *Sicurezza Pubblica* a găsit cadavrul unui industriaș din Roma, Gianni Viterbo, în mașina sa Lamborghini, pe o alee pustie din Villa Adana, ucis cu trei gloanțe. Probabil cu un pistol cu amortizor, căci un măturător care se afla în apropiere nu auzise absolut nimic. Mobilul crimei nu fusese furtul, iar industriașul avusese raporturi sexuale chiar înaintea morții.

Gianni Viterbo nu fusese niciodată amestecat în vreun scandal. Rămas văduv, ducea o viață liberă și nu făcea politică. *Il Messagero* încheia articolul cu posibilitatea traficului de arme. Malko lăsă ziarul, gânditor. Era ciudat. Nimeni nu omora degeaba. Se întâmplase ceva. Crima avusese loc în nordul orașului, unde Brigăzile Roșii aveau câteva ascunzători. Ce însemna această crimă? Se gândi tot timpul cât își luă micul dejun. Un singur om îl putea ajuta: Sergio.

* * *

Ca și noaptea trecută, Maria Ave nu reușea să adoarmă. Cele trei împușcături îi mai răsunau încă în urechi. Revăzu figura nedumerită a bărbatului pe care îl omorâse. Acum, după ce citise ziarele, îi aflase și numele.

Tullio adormise ca un prunc, cu arma cu țeava retezată la îndemână. Maria se ridică din pat, își puse un capot pe ea și ieși din cameră. Pe sub ușa salonului se vedea lumină. O deschise. Ochii întunecați ai lui Horst Fulda o fixau. Neamțul stătea pe o canapea în fața unei măsuțe joase și demonta un pistol-mitralieră Skorpio pe o pielicică de capră sălbatică. Îi surâse palid și o întrebă:

— Pe mine mă cauți?

Maria simți un nod în gât. Trecuse mult timp de când fusese a lui. Pe atunci, nu era decât o modestă „începătoare", fascinată de teroriștii din banda lui Baader. Se îndrăgostise de Horst Fulda și se iubiseră ca nebunii peste tot: Chiar și în casa părinților ei. Într-o bună zi, el dispăruse și nu mai știuse nimic de el. În mediul lor, era un fapt obișnuit.

— Nu, răspunse ea, nu pot să dorm.

Neamțul zâmbi. Era numai în jeanși, cu pieptul gol.

— Ai acționat bine aseară. Tipul ăla ar fi putut să ne facă necazuri. Meritai mai mult decât să te duci la cumpărături și să închiriezi case. Vino cu noi în Liban ca să urmezi un antrenament adevărat. La urma urmei, poți să faci și lucruri interesante.

Ea se așeză lângă el. Piesele armei o fascinau. Horst o trase cu blândețe spre el și își strecură mâna pe sub capot, cuprinzând sânul ferm pe care îl strânse ușurel.

— Întotdeauna ai avut piept frumos.

Tulburată, ea nu zise nimic. Horst Fulda îi desfăcu zâmbind cordonul. Maria își strânse capotul pe corp murmurând:

— Nu, Tullio doarme dincolo. Dacă se trezește...

— N-o să se trezească, o asigură neamțul în timp ce îi mângâia pântecele plat și tare.

Dădu la o parte marginile capotului dezvăluind astfel pieptul și se aplecă peste sâni. Era mângâierea căreia Maria Ave nu-i rezistase niciodată. Dansul limbii în jurul sfârcurilor parcă o electrocută pe șira spinării.

Se întinse pe nesimțite pe divan. Horst Fulda se ridică și stinse lumina. Se întoarse, își scoase jeanșii, iar Maria îi simți imediat membrul dur care își croia drum în ea. Orgasmul se declanșă în câteva secunde sub impulsurile ritmice care îi străpungeau pântecele, iar ea realiză că îl dorise de când se

întâlniseră. Ea se agăță de spinarea lui, uitând unde se afla. Horst Fulda aşteptă să treacă furtuna, apoi o întoarse uşurel pe burtă şi o posedă lent, până când se simți în întregime în ea. Atunci începu s-o posede cu toată puterea, icnind de plăcere ca un țapinar. Maria gemea şi ar fi vrut să nu se mai termine. Din păcate însă, neamțul explodă imediat, se retrase şi îi trase o palmă peste fund.

— Du-te la culcare, altminteri iubitul tău o să înceapă să-şi pună întrebări.

Se întoarse pe furiş în dormitorul „conjugal", cu pântecele înfierbântat. Tullio nu se trezise. Horst Fulda nu mai avea chef să-şi ungă arma. Îşi puse pantalonii şi se întoarse în cameră. Inge Klein nu dormea. El îl privi cu un aer impenetrabil.

— Te-ai regulat, spuse ea, v-am auzit. Cu mine n-o mai faci deloc.

Nu i-o spusese ca pe un reproş. Brusc, Horst Fulda se temu de calmul ei puțin cam ciudat. Vru să se întindă lângă ea, dar Inge îl respinse.

— M-am plictisit de tine, de viață şi de țara asta, zise ea.

Stinse lumina şi se întoarse pe partea cealaltă.

* * *

Vocea lui Sergio era plină de emoție. Nu trecuseră mai mult de şase ore de când îl sunase Malko. Şase ore de chin pentru italian. Numărătoarea inversă avea să înceteze în seara următoare.

— Aţi avut dreptate, zise acesta. *Sicurezza Pubblica* a reconstituit traseul lui Gianni Viterbo. A fost văzut în cartierul Villa Adana însoțit de o fată pe care o agățase, cu semnalmentele Mariei Ave Doraventi.

— Prin urmare, începu Malko, a fost o întâmplare. L-a omorât ca să scape de el, pentru că ascunzătoarea era în apropiere... Trebuie să facem o anchetă printre vecini şi să arătăm fotografia fetei. Este prea fumoasă ca să treacă neobservată... Dacă am găsi locul...

Îi revenea speranța. Avea la dispoziție douăzeci şi patru de ore ca să reuşească.

— Începem îndată, spuse Sergio. Dar suntem obligaţi să păstrăm discreţia. În caz contrar, riscăm să-i alertăm. Încă nu este decât o supoziţie.

— Pot'să vă însoţesc şi eu?

— Mâine dimineaţă, când vom mai descâlci puţin problema. Vom veni să vă luăm din locul obişnuit, la ora nouă.

* * *

Malko şi carabinierul în civil mergeau pe Via de la Villa Massimo cercetând cu atenţie împrejurimile. Toate informaţiile corespundeau. Maria Ave locuia în acest cartier. Problema era unde?

Portarii cooperau cu ei. Intrară la numărul 42 şi arătară fotografia. De data asta, se petrecu altfel. Matroana volubilă începu o poveste pasionantă. O văzuse pe fată în ziua crimei, ascunsă pe coridor. O luase drept o târfă şi se asigurase că a plecat. O luase pe Via Severano.

Încă un indiciu. Parcurseră încă o sută de metri. Un mic scuar era plin de dădace. Intrară. Şi de data asta câştigară potul cel mare. Două bone îşi amintiră perfect de Lamborghini de culoare roşie şi de fata cu cizmuliţe... *Molto sexy*... Malko privi clădirile de tip burghez dimprejur. Era un cartier scump, cu oameni liniştiţi. Cu toate astea, Brigăzile Roşii aveau aici una dintre ascunzători. Poliţistul băgă fotografia în buzunar şi clătină din cap.

— Am avea nevoie de vreo zece oameni ca s-o găsim fără să-i alertăm. Să atacăm toate clădirile din zonă în acelaşi timp.

— Să încercăm şi la magazine, propuse Malko.

Primul magazin era de fotocopii, ţinut de un bătrânel aproape surd. Acesta se uită cu atenţie la fotografia Mariei Ave, apoi zise:

— Ah da, este fata numărul unu de pe Via Severano. Vine des pentru fotocopii. A făcut ceva?

Malko şi poliţistul se priviră.

— Nu, nu, zise poliţistul. Dacă o vedeţi, să nu-i spuneţi nimic.

Ieşiră din magazin. Clădirea care le fusese arătată se afla la o sută de metri mai departe. Avea şase etaje, era dichisită, cu interfon la uşă, ca majoritatea caselor din cartier. Exista şi un

paznic, dar era periculos să-i pună întrebări. Malko și polițistul nu mai zăboviră deloc. Făcuseră un pas uriaș, însă ultima fază era și cea mai delicată. Cu un singur telefon, Sergio putea să ordone încercuirea clădirii și percheziționarea tuturor apartamentelor. Numai că, dacă Brigăzile Roșii îl țineau aici pe Beppe, aveau tot timpul să-l ucidă. Înainte de a acționa, trebuiau să mai studieze problema.

— Să ne întoarcem la căpitanul Sergio, propuse Malko.

Se uită la ceas și constată că era unsprezece și douăzeci și cinci. Mai aveau la dispoziție o jumătate de zi.

* * *

Conferința se ținea în subsolul din beton într-o cazarmă de carabinieri aflată pe Via Tiburtina. Malko sosise într-o furgonetă condusă de unul dintre „vulpoii singuratici" ai generalului de la Chiesa. În afară de imensa hartă a Romei agățată pe perete și un grafic al subversivilor arestați de general, încăperea era absolut goală. Bărbatul din prezidiu, pe care Malko îl știa pe numele de Sergio, îi arătă o serie de fotografii luate cu teleobiectivul în urmă cu două ore. În toate era Maria Ave, îmbrăcată în pantaloni și însoțită de două persoane care îl făcură să-i tresalte inima în piept. Horst Fulda și Inge Klein.

— Ați făcut o treabă bună, spuse Sergio. Când au fost făcute fotografiile, ieșeau din casa de pe Via Severano de la numărul unu.

— Nu v-au reperat? întrebă Malko, gândindu-se la Beppe.

Carabinierul îi zâmbi cu răceală.

— Să n-aveți teamă. Am făcut fotografiile dintr-o furgonetă de florărie. Suntem siguri că acolo este o ascunzătoare a Brigăzilor Roșii. Dar nu știm etajul. Pe palier este doar câte un apartament. Am eliminat deja patru din șase unde sunt copii sau altceva. Rămân etajele patru și șase.

— De ce?

— La patru locuiește un profesor cu soția care primesc foarte puține vizite. Simpatizează puțin cu stânga. Firește, asta nu înseamnă nimic... Însă la șase, este o femeie paralizată de care se ocupă nepotul ei, Antonio Capri, student la Facultatea de Litere. Am făcut o verificare rapidă, dar nu am găsit nimic în

legătură cu el. Nici acolo nu vine nimeni, iar apartamentul este destul de mare ca să primească oaspeți...

— Credeți că Beppe di Santini se află acolo?

— Este o posibilitate. Dar în acest caz, nu este singur. I-am văzut ieșind pe cei doi nemți și pe Maria Ave, deci mai rămân cel puțin Tullio și Antonio Capri.

— Cum să facem ca să-i atacăm?

Carabinierul clătină din cap.

— Aici este treaba delicată. Nu putem să apărem cu un mandat de percheziție. Ar ucide imediat ostaticul. Iar trucurile obișnuite, taxele, preotul, poștașul nu mai merg. În cel mai bun caz, vom putea să intrăm în hol și atât. M-am gândit totuși la ceva. O scurgere de gaze. Am și uniforme. Vom deschide un robinet de la parter, iar locatarii vor simți mirosul. După aceea, vom începe „verificarea" de sus în jos.

— Nu ne vor lăsa să intrăm în tot apartamentul, observă Malko. Ar fi mai bine să cerem evacuarea clădirii.

Sergio îi adresă un zâmbet până la urechi.

— N-avem ce face. *Într-adevăr*, va trebui să evacuăm clădirea. Suntem nevoiți să ne cronometrăm întâlnirea ținând cont de capcana pe care v-o întind. Ne rămân aproximativ două ore. Să fim extrem de prudenți. Dacă simt ceva, pot deveni foarte periculoși. Iată ce vom face...

Capitolul XVII

Camioneta companiei SIG [1] staționa în capul străzii Via Severano de aproximativ o oră. Doi „vulpoi" deghizați în lucrători la gaze ascultau cu mare atenție canalele de pe stradă. După nemți, nimeni nu mai ieșise din clădire.

Malko sosise cu un vehicul obișnuit și făcea parte din al doilea val. Mai avea la dispoziție mai mult de o oră ca să-l salveze pe Beppe di Santini. Își cercetă uniforma. Vesta antiglonț de abia se zărea pe sub redingota cu mulți nasturi. Avea fiecare arma lui. Malko, pistolul extraplat, iar italianul, un pistol de calibrul 38 cu țeava scurtă. În plus, Malko mai avea un mic pistol automat Mauser fixat pe gamba dreaptă cu o bandă lată de scotch. Unul dintre lucrători se întoarse, se urcă în camionetă și zise:

— Gata, acum miroase în toată clădirea! Am lăsat deschisă o butelie în hol, dar nu este nici un pericol.

Malko și Sergio coborâră din furgonetă. Se duseră să bată la ghereta portăresei.

— *Signora*, începu Sergio, trebuie să evacuăm clădirea. Sunt scurgeri de gaze și nu le putem detecta...

Portăreasa ridică mâinile la cer, însă lucrătorul era neînduplecat.

— Începem de sus, zise el. Veniți cu noi ca să anunțați locatarii.

— La șase, stă doamna Mafaldi care este paralizată... Cum procedăm cu ea?

— Chemăm pompierii, spuse Sergio.

---

1. Societa Italiana del Gas (n.a.)

Când ajunse în hol, portăreasa se strâmbă.

— *Che puzza!*[1]

Bătrânul ascensor din lemn scârțâia cu tristețe și urca precum melcul. Palierul de la etajul șase era ornat cu o plantă minunată. Malko coborî un etaj, chipurile ca să-i anunțe pe locatarii de la cinci. Nu avea chef să dea nas în nas cu Tullio. Sergio apăsă pe butonul soneriei de la etajul șase. Sună de zece ori. Portăreasa clătină din cap.

— Dacă nepotul nu este acasă, ea nu poate să deschidă.

— Nu mai e nimeni altcineva?

— Ba da, mai vine câteodată logodnica nepotului cu niște prieteni de-ai lor, dar a plecat adineauri.

— Dumneavoastră aveți cheia?

— Da, dar...

— Aduceți-o. Este o problemă de securitate... Clădirea poate oricând să sară în aer...

În momentul în care portăreasa se îndrepta spre ascensor, se auzi zgiomotul unei încuietori, iar în crăpătura ușii apăru un cap. Era un tânăr ciufulit, cu ochelari, care întrebă pe un ton ursuz:

— *Ma que passa?*

Sergio duse mâna la caschetă.

— *Signor*, după cum simțiți și dumneavoastră, în clădire există o scurgere importantă de gaze. Trebuie să evacuăm toți locatarii. Trebuie să sosească și pompierii. Doriți să vă ajutăm?

Văzând privirea serioasă a carabinierului, chipul tânărului păru că se descompune. Se bâlbâi:

— Dar mătușa mea nu a mai ieșit de douăzeci de ani!

— Avem ordin de la *Sicurezza Pubblica*, zise Sergio. Toată lumea trebuie să iasă.

— Bine, bine, admise tânărul repede. O voi anunța. Puteți să reveniți peste câteva minute?

Sergio păru că ezită și se uită la ceas.

— Bine, însă tot imobilul trebuie evacuat într-o jumătate de oră. Locatarii se vor aduna la restaurantul *Al Foggio* cât timp examinăm conductele. *Arrivederci...*

Coborî pe scări și îl găsi pe Malko la etajul cinci.

---

1. Ce putoare! (n.a.)

— Nu cred că bănuiesc nimic, spuse carabinierul. Dar vor intra în panică și vor face prostii.

Malko nu răspunse. Jucau ruleta rusească cu viața bietului ostatic, dacă acesta se găsea în apartament. Cine mai era cu el? Oare teroriștii care erau înăuntru aveau legătură cu comandoul însărcinat cu eliminarea lui Malko? Erau atâtea întrebări de o importanță capitală. Dar care, pentru moment, rămâneau fără răspuns.

* * *

Antonio, nepotul doamnei Mafaldi se duse iute în camera lui Tullio. Teroristul era după ușă, cu pistolul în mână. Sonería îl smulsese dintr-un vis plăcut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu brutalitate.

Antonio simți deodată că are o bănuială în privința lui. Știa că este un ucigaș și simți cum i se înmoaie genunchii.

— Sunt cei de la gaze, anunță el. Este o scurgere. Trebuie să părăsim clădirea. Le-am spus să revină. Vor fi aici peste cinci minute. Ce facem?

Tullio adulmecă.

— De-aia pute în halul ăsta... Bine, noi nu avem nici o problemă. Dar pentru celălalt...

Lăsă fraza neterminată, apoi reluă:

— Cel mai bine ar fi să-l ascundem. Nu vor scotoci prin apartament. Camera este încuiată cu cheia. Dacă le spunem că nu este nimeni înăuntru, ne vor crede. Nu sunt polițiști. O evacuează pe bătrână. O să le placă.

— Foarte bine, zise Antonio.

Închise ușa, cu inima cât un purice. De s-ar termina totul cu bine. Nu fusese niciodată altceva decât un soldat de bază, căruia nu i se ceruse să participe la o acțiune violentă. Ajutorul acordat Brigăzilor Roșii îl făcea totuși pasibil de pedeapsa cu treizeci de ani de închisoare. Acum era prima dată când își dădea seama. Intră în camera mătușii care ațipise și spuse:

— *Zia*, avem o problemă cu gazele. Va trebui să părăsim clădirea pentru o oră sau două...

Bătrâna paralizată începu să plângă. Nu vedea pe nimeni, iar timpul și-l petrecea ascultând radioul sau uitându-se la

televizor, bârfele din cartier aflându-le de la menajeră, care venea de două ori pe zi să curețe camera, bucătăria și salonul. Și ea simțise mirosul de gaze, dar nu dăduse importanță.

— Nu mă mișc de aici, spuse ea cu hotărârea de care era în stare.

Antonio ridică brațele în sus. Problemele abia acum începeau.

* * *

Palierul de la cinci răsuna de strigătele și de urletele celor patru copii ai familiei evacuate, ca să dea și mai multă credibilitate operațiunii. Sergio apăsă pe butonul soneriei de la etajul șase. De data asta, ușa fu deschisă imediat. Nepotul părea mai relaxat.

— Până la urmă, am convins-o pe mătușă-mea, zise el. Ați putea să mă ajutați să o transport?

Sergio îl urmă în apartamentul care i se păru imens. Străbătură salonul plin de praf și intrară într-o încăpere ticsită cu tablouri și cu bibelouri. Bătrâna doamnă se încovoie în fotoliul așezat în mijlocul camerei și îi fulgeră cu privirea pe intruși. Sergio se apropie de ea, o luă în brațe și o ridică ca pe un fulg. Antonio venea în urma lui. Când ajunseră în hol, Sergio se întoarse către el.

— A mai rămas cineva?

— Doar un prieten.

— Spuneți-i să iasă.

Antonio deschise ușa și strigă:

— *Andiamo!*

Ușa se deschise și în prag apăru un tânăr înalt cu o figură palidă și romantică, cu un fular și privirea dură. Se uită la Antonio cu o expresie ciudată. Nepotul îi adresă un zâmbet puțin forțat.

— Să ne grăbim că o să sară în aer.

Tullio nu se clinti din loc.

— Amărâtule! zise el pe un ton disprețuitor. Ba tu o să sari. Am telefonat la SIG. Nu există nici un anunț. Sunt polițiști.

Dădu la o parte poalele paltonului, arătând arma pe care o îndreptă spre Sergio care o sprijinea pe bătrână de braț.

— Ei, tu nu ești copoi? întrebă el.

Sergio nu se pierdu cu firea.

— Ba da, răspunse el. Eu sunt căpitanul de carabinieri Maricone. Clădirea este încercuită. Ați face bine să vă predați.

Antonio se făcuse alb ca varul. Întâlni privirea crudă a lui Tullio care înaintă spre el și șuieră printre dinți:

— Ticălosule! Ne-ai vândut!

— Nu-i adevărat, urlă tânărul, Tullio, ai înnebunit!

— Tullio, predați-vă și aruncați arma, îl rugă Sergio. Vom ține seamă de asta.

— Care vasăzică așa, zise cu ironie Tullio, în loc de treizeci de ani, o să capăt douăzeci și opt! Dacă o lași pe bătrână, vă împușc pe amândoi.

Sergio nu se clinti. De la acea distanță, arma îi sfârteca pe amândoi. În spatele lui auzi un zgomot. Liftul urca. Ușa se deschise și apăru Maria Ave. Tânăra bagă numaidecât mâna în geantă și scoase pistolul Beretta cu amortizor cu care îl omorâse pe Gianni Viterbo. Părea înnebunită și gâfâia.

— Ce se întâmplă aici? De ce m-ai sunat?

Tullio îndreptă arma spre Sergio și zise cu ironie:

— Îți fac cunoștință cu căpitanul de carabinieri Maricone. Avem oaspeți. Pleacă cu Beppe. Dacă încearcă cineva să intre în cameră, îl omori. *Presto!*

Se întoarse către Sergio.

— Ați crezut că ne prindeți, nu-i așa? Rămâneți acolo până îmi reglez conturile cu ordinarul ăsta. Dacă vă mișcați, s-a terminat cu micuțul. Dacă o întindeți, se va întâmpla la fel.

Antonio se dădu înapoi și deschise ușa din spatele lui. Era palid. Tullio îl urmă și se opri în prag. Antonio se uita la armă îngrozit.

— Nu, Tullio, spuse încet. Nu.

— Nu-mi plac vorbăreții, zise Tullio.

Neștiind unde să se ascundă, Antonio se urcă într-un pat dintr-un colț al încăperii. Arma bubui îngrozitor, iar încărcătura de plumb găuri burta băiatului, și ieși pe partea cealaltă cu bucăți din coloana vertebrală. Tullio înaintă repede către victimă, lipi țeava de cap și mai trase o dată, spulberându-i jumătate din față și umplând peretele de creier... Împușcăturile îl împiedicară să-l audă pe Malko intrând în hol, atras de

sosirea Mariei. Când se întoarse, cei doi bărbați se pomeniră nas în nas. Tullio duse mâna la centură și smulse un P. 38 pe care îl îndreptă spre Malko.

Sergio se mișcă rapid și o aruncă pe bătrână în fața lui Tullio. Aceasta ateriză în brațele ucigașului în momentul în care apăsa pe trăgaci. Glonțul se înfipse în cornișă, iar Malko avu răgazul să se dezmeticească.

Bătrâna ateriză pe podea urlând, iar Tullio trase din nou. De data asta, îl nimeri pe Sergio în gât. Se clătină, încercă să scoată arma, apoi lăsă brațul moale și alunecă pe perete, cu sângele țâșnind ca un izvor din rană. Tullio mai trase o dată. Glonțul îl atinse pe Malko în piept. Din cauza șocului, făcu un pas înapoi cu respirația tăiată. Tullio mai trase un glonț care îl nimeri pe Malko la baza inimii. Avu senzația că pieptul îi explodase.

Un văl negru îi trecu deodată dinaintea ochilor. Înălță pistolul extraplat, dar nu avea putere în mână nici cât să apese pe trăgaci. Picioarele i se înmuiară, iar creierul nu mai fu irigat cu sânge.

Cu un rânjet feroce, Tullio se apropie ca să-i dea lovitura de grație.

* * *

Cu un efort de voință incredibil, Malko deschise ochii și mai mult ghici decât văzu silueta care stătea în picioare în fața lui. Amețeala lui nu dură decât câteva fracțiuni de secundă. Sergio agoniza cu ochii sticloși, cu arma căzută pe dalele negre și albe. Cu un gest reflex, Malko ridică pistolul și trase. Glonțul îl nimeri pe Tullio în partea stângă. Italianul se învârti pe loc trăgând, iar proiectilul său spulberă o aplice. Purta și el ca și Malko o vestă antiglonț. Își recăpătă echilibrul în momentul în care Malko trăgea a doua oară, atingându-l pe italian în burtă, exact sub vestă. Tullio trase un urlet răgușit și se încovoie.

Cu gura larg deschisă, cu privirea fixă, se străduia să respire, uitând de Malko. Acesta nu-i lăsă nici o șansă. Prinse arma cu ambele mâini și ochi capul. Tullio, care se răsucise, fu nimerit de glonț direct în ceafă și căzu secerat.

În timp ce Malko se ridica, Maria Ave apăru în prag, albă ca varul, cu Beretta în mână. Văzu cadavrul lui Tullio, țipă și se uită fix la Malko. Și acum avea figura rotundă a unei fetițe și buzele îi tremurau.

— Lăsați arma, spuse el. Nu vă facem nici un rău.

Însă, drept răspuns, Maria înaintă și ațintì arma asupra lui, țipând cu voce tremurătoare:

— Lăsați-mă să trec!

Avea degetul pe trăgaci. Malko ar fi putut s-o împuște, însă nu putea să tragă într-o femeie. Beretta era îndreptat spre piept și nu risca foarte mult. El făcu un pas înapoi. Maria străbătu micul hol ca un crab, mergând într-o parte, având un cerc albicios în jurul gurii, apoi ieși cu spatele și se îndreptă spre scări.

Malko o urmări cu privirea. Văzu că se îndreaptă spre ascensor, speriată de agitația care venea de la etajul cinci. El o lăsă în pace, apoi, când liftul porni, deschise grilajul, oprindu-l între etaje. Maria Ave era prizonieră. Malko intră în apartament și se aplecă peste Sergio. Carabinierul abia mai respira și pulsul era slab.

Pe scară se produse agitație. Soseau oamenii lui Sergio care purtau banderole pe braț ca să nu se omoare între ei. Se adunară în jurul șefului lor și bătrânicii care gemea pe jos.

Malko începu să cerceteze apartamentul. Parcurse rapid trei camere, apoi ajunse în cea de-a patra, foarte mică, unde zări un amănunt insolit. Pe podea era montat un cort. Lângă perete, era un teanc de cutii de conserve. Mirosul era îngrozitor. Se aplecă, dădu pânza la o parte și zări privirea fierbinte de febră a unui tânăr cu barbă, doar în slip. Acesta stătea întins pe un pat din fier de care era prins cu cătușe la mâini și la glezne. Era foarte slab, iar urechea dreaptă era acoperită de un pansament imens. Se uită la Malko cu o privire goală. Acesta se aplecă spre el.

— *Lei e Beppe di Santini?*

Tânărul mișcă buzele, apoi dădu din cap în semn că el era. Malko zări agățată într-un cui pe perete cheia de la cătușe. În câteva secunde, îl eliberă pe prizonier, însă acesta nu se mișcă. Când Malko vru să-l ajute să se ridice, tânărul opuse rezistență și țipă de durere. Era complet anchilozat. Malko se uită în jur. Trebuia să-l evacueze înainte de a sosi poliția oficială.

Smulse cortul și îl luă pe tânărul di Santini în brațe. Era îngrozitor de ușor. Malko îl duse în camera bătrânei doamne, îl puse pe pat, îl înfășură într-o cuvertură care îi ascundea fața și îl luă din nou în brațe. Nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme!

În hol era o activitate febrilă. Carabinierii îl înconjuraseră pe Sergio și pe bătrână. Unul dintre ei chema ajutoare prin telefon. Nimeni nu-i dădea atenție lui Malko și începu să coboare. Oamenii de la etajul cinci îi făcură loc să treacă, muți de groază. La etajul al treilea fu nevoit să se oprească să-și tragă sufletul. Deși Beppe era ușor ca fulgul, Malko fu fericit când ajunse la parter unde stăteau de pază ceilalți carabinieri. El le dădu ostaticul.

— Duceți-l repede la spital. Dar discret, zise el.

— Vom proceda ca și cum ar fi unul de-ai noștri, îi promise mareșalul carabinierilor în timp ce îl lua pe Beppe din brațele lui Malko.

Acesta își trase sufletul câteva clipe. În sfârșit, își ținuse promisiunea făcută doamnei di Santini. Fiul ei era bine, sănătos... Dar ce se întâmplase la chestor acasă? Unde era Horst Fulda? Se pregătea să se ducă să-l întrebe ceva pe un carabinier, când auzi un zgomot în spatele lui. Pornise ascensorul. Înțelese imediat ce se întâmplase. Neștiind de prezența Mariei în cabină, unul dintre carabinieri închisese ușa, deblocând astfel liftul. În spatele lui, ușa fu dată de perete. Înainte de a apuca să se întoarcă, Maria îi înfipsese cu violență țeava pistolului Beretta în gât.

— O să mă ajuți să ies de aici, *stronso!* Altfel, te omor.

Portăreasa ieșise din gheretă și se uită la ea stupefiată. Începu să urle ca o sirenă:

— *La Brigadista!*

Strângând buzele, Maria Ave se mișcă ușurel. Se auzi o bufnitură seacă, iar portăreasa tăcu brusc, uitându-se la gaura din burtă. Apoi slobozi un mormăit strangulat. Malko pusese deja mâna pe mânerul pistolului. Maria se întoarse și șuieră printre dinți cu Beretta îndreptat spre capul lui Malko:

— Las-o. Arunc-o!

Malko aruncă arma căreia terorista îi trase un șut, apoi îl împinse pe Malko cu țeava pistolului.

— Acum plecăm. Dacă prietenii tăi încearcă să mă aresteze, știi ce pățești.

Ieșiră în pasajul care ducea la poarta cu grilaj. Câțiva gură-cască priveau clădirea, atrași de împușcături. În depărtare, se auzea sirena unei mașini de poliție. Maria îi zise lui Malko:

— Ai mașină?

— Nu.

— Minți!

— Ba nu, spuse Malko.

— Bine, făcu terorista. Nu-i nimic.

Se uită în jur. În față, staționa un taxi care aștepta pe cineva. Îl împinse pe Malko și se apropie de șofer amenințându-l:

— Coboară și lasă cheile în contact!

Bărbatul, un tip masiv și mustăcios, o privi rânjind și zise:

— Crezi că poți să-mi furi taxiul, *puttana!*

— Faceți ce vă spune, i-o tăie repede Malko. Este periculoasă. Poate să vă omoare.

Tonul îl înspăimântă pe șofer și coborî din mașină. Maria îl împinse pe Malko la volan și se urcă în spate, apoi îi puse țeava armei caldă încă în ceafă.

— *Andiamo.* Să nu faci vreo prostie, să nu provoci accidente și să nu atragi atenția vreunui polițist pentru că te omor. Acum, pornește.

Malko se supuse, dar mintea i se învârtea. Nu se putea baza pe el însuși. Coborî încet bulevardul liniștit care ducea în Via Nomentana. Întâlniră o Alfa Romeo care mergea cu toată viteza și cu patru oameni la bord. În spate, Maria zise rânjind:

— Tâmpiții! Vor ajunge prea târziu.

Vocea îi tremură. Malko văzu în oglinda retrovizoare că își șterse o lacrimă. Însă îl amenința în continuare cu pistolul în ceafă.

— Unde mergem? o întrebă el.

Maria izbucni cu un scrâșnet îngrozitor:

— Ce-ți pasă ție, *stronso?* Ia-o la dreapta! Ne ducem într-un loc liniștit, unde voi putea să-mi descarc arma în boașe, cum i-ai făcut și tu lui Tullio!

Capitolul XVIII

Malko conduse câteva clipe fără să-i răspundă, ca s-o lase să se liniştească. În timp ce cobora pe Viale della Provincie, Malko îi explică:

— Tullio a vrut să mă omoare. Trebuia să mă termine după ce îl omora pe tovarăşul vostru... Care, între noi fie vorba, nu v-a trădat.

— Taci! urlă Maria Ave. dacă nu, te împuşc pe loc. L-am iubit, mă auzi, l-am iubit! Iar tu l-ai omorât. Acum e rece, mort... ca şi tine în scurt timp... Haide, ia-o pe Via della Lega Lombarda, *basura*... [1]

Era atât de nervoasă, încât el se hotărî să tacă. Merseră pe lângă imensul cimitir din Campo Verano. Brusc, Maria se aplecă în faţă:

— Opreşte acolo!

Malko o ascultă simţind un nod în gât. Era locul ideal pentru o execuţie.

— Opreşte motorul.

El răsuci cheia în contact. Până aici i-a fost. Toţi muşchii i se încordară aşteptând focul de armă care îl va omorî. O văzu pe Maria coborând din taxi şi urcându-se lângă el.

— Scoate vesta antiglonţ! îi ordonă ea.

Malko trebui să se supună, apoi îşi puse uniforma de lucrător la gaze.

— Aşa pot să te supraveghez mai bine, spuse ea. Ia-o pe Via Tiburtina până la GRA [2] şi după aceea, la dreapta.

---

1. Scârnăvie (n.a)

2. Bulevardul de la periferie Grande Raccordo Anulare (n.a.)

Malko se grăbi să facă ce îi ceruse. Atât timp cât mergeau, riscurile erau minime. Din când în când, arunca o privire în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nici o mașină care să-i urmărească. În nebunia din clădire, nimeni nu își dăduse seama că plecaseră, iar șoferul de taxi dăduse alarma prea târziu. După vreo zece minute, ajunseră în marele bulevard de la periferia Romei care o ocolea cam la zece kilometri de centru. Traficul era intens — mai ales cu camioane — și se pierdură printre ele. Malko trebuia să se concentreze la volan. Fiind amenințat cu arma între coaste, nu avea prea multe șanse... Parcurseră astfel un sfert din drumul periferic. Începuseră să apară panouri ce indicau Via Pontina.

— Ia-o pe Via Pontina! zise Maria.

Acolo era un imens nod de autostrăzi, dar ei se îndreptară spre sud. După ce parcurseră un kilometru, Maria îi ordonă iar:

— La cinci sute de metri de aici, este o parcare mare pe marginea șoselei. Te oprești acolo, în fața cabinei telefonice.

Circulația era și aici la fel de intensă. Malko îi urmă instrucțiunile. Se întunecase și parcarea era pustie. Opri lângă cabină. Maria întinse mâna și spuse:

— Cheile mașinii.

Le luă cu un zâmbet răutăcios.

— Mă duc să dau un telefon. Dacă miști mașina din loc, te omor. Horst va fi mulțumit să afle unde ești. Sunt sigură că va veni cât va putea de repede...

Malko nu zise nimic. Ce mai era de spus? Maria intră în cabină cu spatele și, fără să-l slăbească o clipă din ochi pe Malko, formă numărul de mai multe ori la rând. El începea să-și recapete speranța. Terorista ieși din cabină cu trăsăturile încordate de nedumerire. Îl strigă lui Malko:

— Nu te bucura prea tare, că dacă nu-l găsesc, voi face eu treaba în locul lui.

Această parcare pustie era locul ideal pentru o execuție fără riscuri. Malko își spuse că trebuia să vorbească întruna ca să-i distragă atenția teroristei în așteptarea unei minuni.

— Asasinarea lui Gianni Viterbo a fost o greșeală, spuse el calm. Datorită ei v-am găsit. Ar fi fost mai bine să acceptați ce dorea și apoi să plecați...

Maria Ave tresări.

— Eu nu sunt târfă, nu mă culc cu oricine.

Apoi tăcu brusc. Malko nu mai știa ce să spună. Cu toate astea, simțea că, dacă tăcerea se prelungea, avea să se termine rău. Maria întorsese capul spre el și îl studia. Chipurile erau luminate scurt de farurile vehiculelor care treceau pe autostradă. Ochii gri ai tinerei deveniseră duri și lipsiți de expresie.

— Ați știut că o să se termine astfel? îl întrebă ea cu vocea schimbată, aproape blândă, vorbindu-i din nou politicos.

— Cum?

— Că veți muri.

— Cu toții murim. Este un moment dificil prin care trebuie să trecem.

— Dumneavoastră l-ați omorât pe Tullio, zise ea, ca și cum ar fi vrut să se justifice.

— A ucis mulți oameni și o știți foarte bine. Dacă nu aș fi fost eu, ar fi făcut-o altul în locul meu. Și-a ales singur calea. Dar dumneavoastră de ce vreți să mă omorâți? Am crezut că doriți să mă predați lui Horst Fulda.

— Nu știu unde sunt, mărturisi ea.

Trebuia să vorbească întruna ca să o împiedice să se concentreze într-atât încât să apese pe trăgaci.

— Ce veți face după ce veți coborî din mașină?

— Nu vă privește pe dumneavoastră.

— Veți merge pe jos, spuse Malko. Poate că veți face autostopul și vă veți duce într-una din ascunzătorile pe care le aveți. Veți încerca să vă găsiți prietenii. Numai că situația s-a schimbat... Acum știți cine m-a ajutat în această operațiune? Vă spun eu, „vulpoii" generalului de la Chiesa. Într-o bună zi, vor porni pe urmele dumneavoastră și veți cădea sub ploaia lor de gloanțe. Nici măcar nu vă vor aresta.

— De ce?

— Pentru că Tullio l-a ucis pe unul de-al lor.

Ea ridică din umeri în semn că nu-i pasă.

— Mă voi ascunde, căci suntem bine organizați... Unii dintre tovarășii noștri se ascund de ani de zile.

— Doar nu vă veți ascunde toată viața, spuse Malko. În închisoarea Trani, sunt sute de brigadiști. Este tot ceea ce vi se poate întâmpla mai bun. Treizeci de ani de închisoare, dacă vă

predați înainte de a fi prinsă... La vârsta dumneavoastră, și frumoasă cum sunteți, ar fi o prostie.

— Asta nu va schimba nimic, indiferent că vă omor sau nu, i-o tăie terorista. Am mai omorât, îmi ajunge.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Când veți sta la închisoare, vor fi două fantome în loc de una. Și eu am omorât, iar câteodată îmi aduc aminte de figurile morților. Știți, un mort este extrem de țeapăn și rece. Simțim nevoia să vorbim cu ei, dar nu ne răspund.

Vorbeau amândoi în șoaptă, ca niște îndrăgostiți. Malko ținea mâinile pe volan, iar în taxiul vechi mirosea a tutun de pipă și a aer închis. Era conștient că nu își va putea salva viața luând-o pe Maria prin surprindere. Putea să încerce s-o convingă... Era greu să ucizi un om când devenea apropiat. O atacă în mod direct:

— În fond, nici nu știți cine sunt și de ce practic meseria asta.

— Pentru că sunteți un fascist, zise ea dintr-o dată. Un ticălos de fascist. Vă urâți poporul.

— Ba nu-mi urăsc poporul, o contrazise cu blândețe Malko. Și nu sunt fascist. Dumneavoastră nu faceți parte din popor. Am văzut unde locuiți. Părinții dumneavoastră sunt înstăriți. Când mă lupt, o fac pentru un ideal, eu am foarte puțini bani...

— Aveți un castel, îi exploatați pe servitori...

Malko zâmbi cu sinceritate.

— Perechea de bătrâni ar fi fost în stradă, dacă nu îi angajam eu. Cât despre majordomul meu, mă detestă atât de tare, încât a preferat să primească un glonț în burtă ca să mă apere.

— Este un imbecil! strigă Maria Ave, enervată. Se știe că bogații au câinii lor credincioși, ca și polițiștii care ne urmăresc pe noi și îi omoară din bătaie pe muncitorii din uzine...

— Fiți serioasă. Ticăloșia este peste tot. Știți cum s-au purtat cu o fată care i-a ajutat pe „tovarășii" dumneavoastră nemți? Au șantajat-o...

Camioanele treceau în continuare pe lângă ei luminându-i din când în când cu farurile. În taxi se făcuse frig. Cerul era atât de întunecat, încât se confundau cu peisajul. El îi povesti despre lesbiana de la Frankfurt, iar tânăra îl ascultă fără să-l întrerupă, După o scurtă pauză reluă:

— Iar Tullio, amantul dumneavoastră, de ce şi-a împuşcat tovarăşul? Nu a făcut nimic. A fost plăcerea de a ucide, nebunia... Asta vă doriţi? Morţi, morţi şi iar morţi... Până când vă va veni şi vouă rândul. Vă învârtiţi în cerc. „Coloanele" vă sunt distruse una câte una pentru că nimeni nu este de partea voastră. În afară de cei pe care îi terorizaţi. Amărâta aia de portăreasă căreia i-aţi găurit burta era fascistă sau capitalistă? Era exploatatoare sau proletară?

— Eram nervoasă, recunoscu Maria Ave pe un ton mai blând, îmi era frică.

— Aşa o să-i spuneţi şi familiei? Iar Beppe, pe care l-aţi mutilat ca să-l şantajaţi pe taică-său?

Ea nu răspunse. Cu toate astea, nu slăbi degetele de pe trăgaci. Malko ştia că nu câştigase. Putea să plece sau să-l ucidă. Dar era derutată. Zise brusc:

— Să nu mai rămânem aici, să plecăm.

— Nu, spuse Malko. Dacă tot trebuie să mor, prefer să stau aici.

Maria strânse buzele. El crezu că va trage, dar clătină din cap şi murmură:

— În fond, asta nu schimbă nimic...

Marcase un punctuleţ, însă ea îl apostrofă imediat pe un ton mult mai ferm:

— Credeţi că o să mă convingeţi cu pălăvrăgeala asta că sunteţi un tip drăguţ? Ştiu ce reputaţie aveţi. Sunteţi unul dintre cei mai aprigi duşmani ai noştri. Aţi făcut mult rău cauzei noastre. În Egipt, aţi omorât doi dintre tovarăşii noştri nemţi. Sunteţi un adevărat ticălos. Un mincinos...

Îşi revenise... Malko simţi picăturile de sudoare prelingându-se pe spinare. Ştia că un singur cuvânt putea să declanşeze gestul necugetat şi că, dacă tensiunea nervoasă se diminua, nu mai reuşea s-o ţină la distanţă. Chiar voia să-l omoare.

— De ce nu v-aţi căsătorit? o întrebă el pe neaşteptate.

Luată prin surprindere, îi răspunse după câteva clipe, prost dispusă:

— Nu e treaba dumneavoastră.

— Nu aveţi succes la bărbaţi? Vă găsesc prea grasă?

— Ce? De unde ştiţi dumneavoastră?

Malko citise în raportul întocmit de CIA că, înainte de şederea ei la închisoare, Maria fusese dolofană şi că era poreclită „Cicciona". 'Sosise clipa să se folosească de această hibă. Continuă cu glas blând:

— V-aţi făcut teroristă pentru că legaţi acest lucru de noua dumneavoastră existenţă de femeie slabă şi frumoasă, care îi atrage pe bărbaţi. Iar acum nu vreţi să profitaţi de tinereţea şi de frumuseţea dumneavoastră.

— Tăceţi!

Strigase. Malkó nu mai scoase o vorbă. Puţin mai târziu, un camion îi claxonă când trecu pe lângă ei şi tresăriră amândoi. Malko se scuturâ:

— Daţi-mi cheile, zise Malko. Aveţi dreptate. Este mai bine să plecăm. Dacă ne controlează o maşină a carabinierilor...

Voia să evite situaţiile care riscau s-o facă să devină violentă. Simţi că era la capătul puterilor.

— Ba nu, rămânem aici, zise ea.

Malko clătină din cap.

— Vreau să cobor din taxi. Dumneavoastră faceţi ce doriţi.

— Ce v-a apucat?

— Nimic, sunt obosit. Ori mă omorâţi, ori rezolvăm împreună problema.

Ea îl privi surprinsă.

— Vreţi să vă omor?

— Nu vreau, dar terbuie să terminăm odată. N-o să stăm aici toată noaptea. Ori mă omorâţi şi vă întoarceţi la prietenii dumneavoastră, ori facem pace.

— Pace! strigă Maria Ave. Nu putem face pace. Nu vreau să-mi vând prietenii pentru un strop de libertate. Pe ăia, eu i-aş tăia bucăţele cu un cuţit foarte ascuţit.

Devenise poetică. Făcea aluzie la toţi brigadiştii pocăiţi care, pentru câţiva ani de închisoare în minus, îşi vindeau vechii complici şi ascunzătorile lor, prietenii oricui le oferea o mică reducere a pedepsei... Astfel că, în prezent, erau mai mulţi brigadişti în închisoare decât în libertate.

— Nu despre asta vă vorbesc, zise Malko. Dar putem să ne despărţim, ca nişte oameni care se respectă. Să părăsiţi Brigăzile şi să alegeţi altă viaţă.

---

1. Grăsana (n.a.)

— Imposibil, este prea târziu.

— Dacă vom cădea la învoială, mă angajez că voi aranja să vă lase să plecați din țară. Nici poliția și nici prietenii dumneavoastră nu vă vor găsi. Nu va mai exista ură, pentru că nu veți denunța pe nimeni.

Tăcură. Liniștea era tulburată doar de zgomotul mașinilor și-al camioanelor. Parcă era un zumzet hipnotic. Malko întinse cu grijă mâna dreaptă.

— Maria, vom pleca împreună din parcare. Vă las unde doriți. Nu le voi spune carabinierilor ce știu despre dumneavoastră.

Deși era foarte frig, sudoarea i se scurgea pe tâmple arzându-i ochii, lipindu-i cămașa de spate. Degetele scurte cu unghii neîngrijite de la mâna stângă a Mariei Ave se odihneau pe pielea neagră a pantalonilor. Malko văzu cum se încordează pe coapsă și se gândi că făcuse un calcul greșit. Tânăra avea să tragă.

Capitolul XIX

Tăcerea se prelungi. Privirea Mariei Ave era fixată pe coastele lui Malko, în locul în care era lipit pistolul Beretta. Apoi, cu o încetineală extraordinară, tânăra ridică pleoapele. În sinea lui, Malko răsuflă uşurat. Nu omori pe cineva în ochii căruia te uiţi. Gura Mariei se schimonosi, ca şi cum era gata să plângă. Apoi, cu un gest brusc, aruncă arma în geantă şi spuse cu o voce mai degrabă plângăreaţă:

— Foarte bine, rămâneţi aici. Eu plec. Dacă mă urmăriţi, vă ucid.

Pusese deja mâna pe portieră. Malko o opri cu voce rugătoare.

— Maria, nu plecaţi.

Ea pusese instinctiv mâna pe pistol, dar nu îl scoase din geantă.

— De ce?

— Unde vreţi să vă duceţi?

— Ce vă interesează?

— Or să vă prindă sau or să vă ucidă.

Ea zise cu voce obosită:

— Ce importanţă mai are? Tot or să mă bage la închisoare. Prefer să mă omoare.

Ea deschise portiera, însă Malko o reţinu.

— Nu vă vor ucide, zise el. Şi nici nu veţi ajunge la închisoare.

— Cum aşa?

— Aţi fi putut să mă omorâţi adineauri, dar cu mine aveţi o şansă. Dacă faceţi ce vă spun, veţi scăpa.

Maria avu un zâmbet amar.

— Vânzându-mi tovarăşii?

— Nu, ci retrăgându-vă din bătălie. Veți pleca departe de SISDE și de brigadiști. Vă veți face o altă viață.

— Este imposibil.

— Greu, dar nu imposibil. Vă ajut eu.

— De ce?

— V-am mai spus. Puteați să mă omorâți. Acum, să plecăm de aici.

El demară, dar ea nu încercă să scape.Ghemuită pe scaun, părea relaxată, amorfă. Circulația nu mai era chiar așa de intensă pe autostrada periferică, însă camioanele îi depășeau vâjâind, inundând taxiul cu lumina farurilor. Malko trebui să se ducă până la Tor de Cenci ca s-o poată lua spre Roma. Ajunseră după douăzeci de minute la Eur, unul dintre cartierele mărginașe ale capitalei, iar Malko opri lângă o cabină telefonică.

— Așteptați-mă, spuse el.

Nici măcar nu încercase să-i ia arma. Formă numărul lui Sergio și cineva îi răspunse numaidecât. Era adjunctul căpitanului de carabinieri. Malko se prezentă.

— Căpitanul Sergio a decedat, îl anunță carabinierul. Nemții i-au ucis pe Mario di Santini și pe soția sa. Horst Fulda a telefonat la ascunzătoarea din Via Severano și a răspuns un om de-al nostru... Au fugit.

— Și Beppe?

— Nu avem probleme.

Malko simți gust de cenușă în gură. Astfel, Mario di Santini plătise cu viața pentru ajutorul pe care i-l acordase. Ironia soartei, fiul lui, pentru care s-a temut atât de mult, trăia...

— Este îngrozitor, spuse Malko.

— Unde sunteți? îl întrebă carabinierul. Ați dispărut dintr-o dată.

— Am fost răpit de Maria Ave Doraventi, îi explică Malko.

Îi povesti rapid ce se întâmplase.

— Cred că am reușit să o „convertim", zise el în încheiere. O țin cu mine. Este singura persoană care ne poate conduce la ceilalți teroriști.

— Fiți atent, îl sfătui carabinierul. Este o criminală. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne-o predați. Portăreasa pe care a împușcat-o se află într-o stare critică.

— Fiţi liniştit, spuse Malko. Vă mai sun mâine dimineaţă.

Se urcă în taxi. Maria adormise.

— Horst Fulda i-a împuşcat pe Mario di Santini şi pe soţia lui, zise el.

Tânăra teroristă nu spuse nimic. Parcă se făcuse şi mai mică pe scaunul ei. După zece minute, Malko opri taxiul pe Via Boncompagni, lângă *Excelsior*. Maria îl urmă ca un automat, părând că abia observă holul hotelului. Portarul încercă să-şi ascundă mirarea când văzu uniforma de lucrător la gaze a lui Malko, dar nu făcu nici un comentariu.

Malko intră în apartament bucuros. Se simţea golit. Maria se lăsă pe celălalt pat fără măcar să se dezbrace. Malko bloca uşa apartamentului cu un scaun, încuie cu cheia uşa camerei lui şi luă arma din geantă. Goli încărcătorul, scoase glonţul de pe ţeavă, bău o sticlă de Perrier şi se culcă. Ceasul cu cadran luminos strălucea uşor în întuneric, iar acele arătau ora zece şi jumătate. Fusese o zi lungă.

* * *

Horst Fulda se aşeză mai comod în fotoliu, cu sacul la picioare şi o bătu distrat pe mână pe Inge Klein. De când fugiseră din apartamentul lui Mario di Santini, era într-adevăr primul lor moment de odihnă. Moţăiseră înghesuiţi în Fiatul 127 staţionat în parchingul subteran, aşteptându-se în fiecare clipă să apară carabinierii. Vlăguiţi, urcară la suprafaţă ca să se învioreze puţin şi să citească ziarele. Ştirile nu erau deloc încurajatoare... Horst Fulda sunase apoi la numărul de urgenţă, prevăzut în asemenea cazuri. O voce necunoscută îi dăduse întâlnire pe Cheiul lui Marte, pe malul Tibrului, lângă podul Umberto, dar abia la ora şase.

Horst Fulda ştia că Derezione Politica nu aprobase în totalitate cruciada pornită împotriva agentului din BKA. Aveau deja în spate SISDE şi DIGOS, însă, în numele logisticii, Direzione Politica fusese nevoită să renunţe. Nemţii soseau cu bani şi arme, lucruri de care Columna Romană avea neapărată nevoie. Acum că se instalase deruta, italienii erau nevoiţi să renunţe. Dacă ar fi ştiut adresa unde telefona, s-ar fi dus direct acolo. Nu ştiau că nici ei nu erau nebuni... Împreună

cu Inge se plimbaseră prin locurile turistice, până se deschideau primele cinematografe, ca să doarmă și ei puțin și să se liniștească... Dacă îi lua pe brigadiști în răspăr, risca să nu mai vadă niciodată Germania.

Inge Klein nu făcuse nici un comentariu și îl urmă orbește. În sală erau câteva perechi de îndrăgostiți în această după-amiază și reușiră să se instaleze confortabil. Inge își puse capul pe umărul lui și zise cu glas obosit:

— M-am săturat până peste cap. Unde o să mai dormim și diseară?

— Nu-ți face griji, am cu ce să mă apăr, o liniști Fulda.

Avea fiecare câte un Skorpio și vreo douăzeci de încărcătoare, grenade și zece mii de dolari.

* * *

Succesorul lui Sergio strânse îndelung mâna lui Malko. Furgoneta companiei ENEL venise să-l ia din locul obișnuit. Cartierul General al carabinierilor era în plină activitate. Ofițerul îl conduse pe Malko într-un mic birou, unde erau etalate toate ziarele de seară. Absolut toate vorbeau pe larg despre atacul din Via Severano, dar nu pomeneau un cuvânt despre Beppe sau despre Malko. Se menționa numai că o teroristă periculoasă, Maria Ave Doraventi, reușise să scape. Italianul puse arătătorul pe fotografia unei tinere publicată în *Il Messagero*.

— Vrem s-o prindem, spuse acesta. Unde este?

— Cu mine, la *Excelsior*.

— Ce vreți să faceți cu ea?

— I-am promis libertatea dacă pleacă din Brigăzile Roșii.

Ofițerul clătină din cap, întunecându-se dintr-o dată la față.

— Nu se poate. Este mult prea periculoasă. Știu la ce vă gândiți. Sperați să vă ducă la Horst Fulda. Dar nu pot să mă joc încă o dată cu viața dumneavoastră. Aș accepta să o las în pace pe Maria Ave cu o singură condiție: să mi-l dea pe profesorul Serengeti.

Malko se cam îndoia.

— În caz contrar?

— Vă dau patruzeci și opt de ore ca să o convingeți. Dumneavoastră răspundeți. După aceea, o vom aresta, chiar dacă este cu dumneavoastră.

* * *

Horst Fulda era de nerecunoscut. Cumpărase din „Porta Portese" [1] o salopetă de lucru murdară, o bicicletă și o cutie cu scule. Deghizat astfel, aștepta de zece minute pe cheiul pustiu, asurzit de zgomotul de mașini de deasupra lui. Inge Klein se dusese la alt cinematograf situat pe Via Nazionale.

Un băiat tuns scurt, ce semăna cu un student, coborî treptele podului și veni la el. În sinea lui, Fulda turba de furie. Trimiseseră un „ucenic", un mesager mărunt, fără simțul responsabilității. Spuseră codul, iar „ucenicul" zise:

— *Il Capo* v-a găsit un adăpost pentru la noapte. Aceasta este adresa. Sunteți așteptat. Mâine dimineață să sunați la același număr.

Îi dădu neamțului o foaie de hârtie împăturită și, practic, o luă la goană. Horst Fulda despături hârtia și citi cu stupoare: „Instituto Cattolico per giovane. l'sola Tiberina. Padre Pio."

* * *

Inge Klein era fascinată de figura mobilă și puțin flască a părintelui Pio, dar mai ales, de gulerul său imaculat. Ochii erau măriți de lornionul de modă veche, dar avea privirea limpede. Le făcu semn celor doi să se așeze cu un gest amplu. Micul birou cu pereții goi mirosea a ceară de parchet.

— Știu cine sunteți și ce ați făcut, începu el fără nici o introducere. Prietenul nostru comun nu mi-a ascuns nimic. Biserica reprimă violența, în afară de cazul în care este absolut justificată, ceea ce nu este cazul vostru...

Văzând figura ostilă a lui Horst Fulda, preotul adăugă:

— Nu mă aflu aici ca să vă judec, ci să vă ajut. Ca să nu vă las pradă propriei disperări și ca să aveți timp să vă analizați și să reflectați, într-un loc în care nimeni nu va veni să vă caute. Și să nu fiți tentați să comiteți și alte acte... ireparabile.

— Ce se va întâmpla mâine? îl întrebă Fulda.

---

1. Talcioc (n.a.)

— Veți pleca încotro veți dori. sau, dacă vreți, voi negocia cu carabinierii ca să vă predați. Acum, odihniți-vă. Aceasta este misiunea Domnului, nu puteți să păstrați armele. Vi le înapoiem la plecare.

Întinse mâna spre sacul lui Inge Klein și spre cutia cu scule a lui Horst Fulda. Acesta făcu un pas înapoi, dar se resemnă când văzu privirea însoțitoarei lui. După aceea, părintele Pio îi conduse într-o încăpere simplă, dar confortabilă.

— Vă vom aduce mâncarea peste o oră, adăugă el.

Închise încetișor ușa. Îndată ce plecă, Horst se repezi la ea. Nu era încuiată cu cheia.

— Merge, zise el. În ciuda porcăriilor lor, totuși sunt corecți. Nu ne-au încuiat.

Inge Klein își scosese deja bocancii. Se lungi pe pat oftând. Prin zidurile groase, nu pătrundea nici un zgomot. Pentru prima oară după atâta timp, se simțea în siguranță.

* * *

Maria Ave era culcată pe pat, cu ochii umflați și roșii.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko.

Tânăra își recăpătă chipul de fetiță. S-a uitat faptul că, în urmă cu câteva zile, a ucis cu sânge rece un bărbat, că a rănit o biată femeie și a participat la alte acțiuni ale Brigăzilor Roșii. Acum, era doar o tânără înnebunită, pierdută.

— I-am telefonat lui Serengeti ca să-i spun că vreau să renunț fiindcă nu mai cred în această cauză și că nu voi denunța pe nimeni. El m-a recrutat acum șapte ani.

— Și ce-a spus?

Maria oftă.

— M-a tratat ca pe un gunoi. Mi-a zis că nu voi putea pleca nicăieri fiindcă mă vor găsi și îmi vor „rupe picioarele". Că voi rămâne infirmă pentru tot restul vieții și voi zăcea într-un scaun cu rotile...

— Te-a mințit.

— Ba nu, îi omoară pe oameni chiar și în închisoare. Se vor ține de cuvânt.

Ce putea să-i ceară mai mult. Malko nici nu mai îndrăzni să-i transmită Mariei propunerea carabinierilor. La

ce bun? Tot era încolțită. Odată intrat în teorism, nu mai poți ieși.

— Serengeti nu reprezintă lumea, observă Malko.

— Veștile circulă repede, zise Maria cu amărăciune. Le poate spune tuturor lucruri îngrozitoare despre mine, că sunt o ticăloasă, că mă regulez cu un agent din BKA, că și eu sunt tot o agentă. Îi cunosc eu. (Se întoarse către el, furioasă foc.) E vina ta. Ar fi trebuit să te omor. Acum, eram bine mersi la adăpost într-o ascunzătoare. Unii tovarăși au scăpat de polițiști ani de zile. Aș fi putut să fac și eu la fel.

— Ascultați, pot să cer protecția oamenilor din BKA. Cel puțin, pentru un timp.

— Puțin îmi pasă! urlă ea.

Ieși furioasă din cameră, trântind ușa. Malko o auzi baricadându-se în living. Dar nu se deranjă, știind că nu se va duce nicăieri. Dacă ieșea din hotel și de sub protecția lui, era terminată. Se întinse pe pat, deprimat. Îl scăpase încă o dată pe Horst Fulda... Ațipi fără să prindă de veste.

* * *

Malko fu trezit de un țipăt și tresări. Maria Ave stătea lângă el plângând. Suspina scurt, ca un animal care suferă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se aruncă pe pat hohotind:

— Nu pot să dorm! Mi-e frică. Apără-mă, am coșmaruri.

Ea se ghemui în brațe, pradă unei adevărate crize de nervi, cu lacrimile șiroind pe obraji. Se liniști treptat, dar rămase în brațele lui. Apoi, corpul se destinse și se lipi de el în alt mod. Îi simțea pieptul strivit de torsul lui, strecurând coapsa între picioarele lui. Avea ochii închiși, de parcă visa.

Malko o mângâie pe spate. Maria fremătă și se lipi mai tare de el, îi descheie cămașa și începu să-l sărute mărunt pe piept. Pântecele se balansa fără nici o reținere. Își lepădă pantalonii și tricoul cu gesturi de somnambulă, îl trase pe Malko și îl afundă în ea. Își înfipse unghiile roșii în spinarea lui. Avea gura larg deschisă, dar nu scotea nici un strigăt. Apoi, în mod inexplicabil, îl respinse și se întoarse cu spatele stând chircită, ca o fetiță adormită. Dar își balansa fesele lângă el, gest care

nu avea nimic copilăresc. Malko o apucă de şoldurile prea pline şi o atrase spre el. Nu protestă deloc atunci când simţi că îi explorează măruntaiele. Când se afundase înăuntru, gemu puţin şi atât. Se vedea că nu era prima ei experienţă de acest gen. Malko profită îndelung de ea, posedând-o din ce în ce mai violent. Maria participa cu trup şi suflet, ca într-un ritual păgân. Un gen de a avea un nou stăpân. Deodată, Malko simţi plăcutele furnicături ale sfârşitului şi începu s-o posede mai repede. Muşchii intimi ai tinerei îl strângeau cu putere ca şi cum ar fi vrut să-i provoace şi mai multă plăcere. După aceea, rămaseră mult timp în aceeaşi poziţie, fără să spună nimic. După acest răgaz, Malko avu senzaţia că Maria adormise, dar tânăra spuse în şoaptă:

— O să te ajut. Ştiu unde se află omul pe care îl cauţi.

* * *

Horst Fulda se deşteptă tresărind şi se uită la ceas. Era unsprezece şi zece. Întoarse automat capul spre patul celălalt. Inge nu era acolo. Lipseau şi lucrurile ei. Se îmbrăcă repede ca un apucat şi ieşi pe coridor. Îl găsi pe părintele Pio în birou. Acesta se uită la el cu un zâmbet calm.

— Aţi dormit bine?

— Unde este Inge? tună Horst Fulda.

— Persoana care era cu dumneavoastră?

— Doar nu papa! strigă neamţul.

— A plecat!

— A plecat! Unde?

Preotul îi arătă tânărului un scaun cu mâna.

— Azi-dimineaţă, fata a venit la mine şi mi-a spus că nu mai vrea să-şi continue astfel viaţa, că are nevoie să se gândească, să se reculeagă. Dacă se întoarce în Germania, o arestează. Şi că, dacă se predă poliţiei, va sta mulţi ani la închisoare. Mi-a spus că vrea să plece din... mişcarea voastră... care o consideră o renegată.

— S-a retras! zise el cu voce gravă.

— Nu este chiar cuvântul potrivit, îl corectă preotul. Mi-a cerut să-i găsesc un adăpost pentru câteva luni. Un loc neutru în care să poată reflecta. Nu am putu să-i refuz cererea.

— Unde este? tună Horst Fulda.

— Într-o mânăstire de-a noastră, răspunse cu blândețe preotul. Este liberă. Dacă doriți să-i transmiteți un mesaj, aș fi bucuros să vă ajut...

Horst Fulda se ridică palid de furie.

— Spuneți-i acestei nemernice să se ducă dracului! Dacă îmi iese în cale, o fac praf!

Îi dădu un șut scaunului care se răsturnă. Preotul rămase nemișcat.

— Presupun că vreți să plecați, nu-i așa?

— Dați-mi lucrurile înapoi! urlă teroristul.

— Pe aici.

Părintele Pio îl conduse la un dulap care se afla lângă intrare și scoase trusa de scule plină cu arme. Fulda o deschise și o cercetă, apoi o puse pe umăr și ieși pe ușă. Dar înainte de a pleca, îi zise preotului:

— Să nu vă mire când o să le plătesc câtorva popi de-ai voștri înainte de a fi executat.

Se îndepărtă cu pași mari, fierbând de furie și ajunse pe negândite în Piazza Navona. Acolo, se pierdu prin mulțimea de drogați și de amărâți de tot felul. Se așeză pe marginea trotuarului ca să se gândească. Plecarea femeii fusese o lovitură îngrozitoare. Avea chef să se întoarcă în Germania. Se simțea pierdut în țara macaronarilor. Se îndreptă furios la culme spre o cabină telefonică. Teroriștii nu aveau nici un interes să-l lase baltă.

Capitolul XX

Maria Ave puse receptorul în furcă, pradă unor sentimente contradictorii și dominată de un soi de dezgust, datorat noii sale viziuni. *Il Professore* Serengeti nu se purtase niciodată atât de amabil cu ea și atât de înțelegător. Chiar se scuzase că fusese plecat din oraș. Îi dăduse vești despre „tovarășul" lor neamț din proprie inițiativă. Era teafăr și nevătămat, datorită eficacității organizației lor. Se va duce să se odihnească într-o ascunzătoare de-a lor, numită „cova nr. 9". Dacă cineva ascultase cumva această convorbire, nu era nici o nenorocire, căci nimeni nu știa unde se află ascunzătoarea. Numai Maria Ave o cunoștea...

— Du-te să te odihnești, îi sugerase Serengeti cu vocea lui blândă de intelectual. După ce te mai gândești, dă-mi un telefon. Sunt prietenul tău.

Închisese imediat după ce rostise aceste cuvinte încurajatoare. Maria Ave se străduia din răsputeri să alunge din minte ideea îngrozitoare că șeful Columnei Romane voia să dea viața ei în schimbul celei a lui Horst Fulda. Căci știa că tânăra brigadistă se afla în compania bărbatului care îi voia pielea lui Horst Fulda și că o apăra de carabinieri, dacă îl ajuta. Acest răgaz îi permitea lui Serengeti să se organizeze...

— Ce-ai aflat? o întrebă Malko atunci când ieși din baie.

— Știu unde este. Începând cu seara asta, se duce în „cova nr. 9". Este o căsuță izolată, pe Via Cristofror Colombo... Mi-a spus fără să-l întreb. Numai că...

— Ce?

— Nu ne putem apropia. Este periculos să te duci acolo. Ar fi mai bine...

Lăsă fraza neterminată. Malko știa la ce se gândea. Un telefon la poliție. Clătină din cap.

— Nu, Maria, mă duc singur. Nimeni nu va putea spune că ți-ai vândut tovarășii germani. Numai că trebuie să-mi explici unde se află.

* * *

— Așteptați să iau ceva de scris.

Horst Fulda se căută cu înfrigurare prin buzunare, înghesuit în cabina strâmtă. Apoi începu să-și noteze indicațiile lui Serengeti. *Il Capo* Columnei Romane îi repetă cu răbdare adresa, precizând și ce autobuz să ia.

— Voi veni și eu în vizită ca să-ți hotărâm viitorul, spuse el în încheiere. Apropo, vei avea o surpriză plăcută. Să te uiți sub o scândură din bucătărie. Vei găsi un M. 60 și câteva benzi de cartușe. Ar putea să-ți folosească în cazul în care... *Arrivederci.*

Horst Fulda ieși din cabină și se sui pe bicicletă. Îi era frică de autobuz. Va merge pe bicicletă până la ascunzătoare. Era emoționat ca un puști. Un M. 60! Adică, o mitralieră! Făcea parte dintr-un lot furat de la NATO, dintr-un depozit din Neapole. Brigadiștii nu o folosiseră niciodată până acum, deoarece era o armă destinată luptelor de stradă. Însă, odată ajunsă în mâinile lui, ar transforma ascunzătoarea într-un bastion de necucerit. Șase sute de gloanțe pe minut! Păcat că nu a avut-o mai devreme.

* * *

Giovanni Serengeti bău dintr-o dată cea de-a șasea cafea expresso cu satisfacția datoriei împlinite. Își demonstrase încă o dată cunoștințele politice, salvând Columna Romană și pe el însuși, rezolvând dintr-un foc mai multe probleme.

Dar mai întâi, cu Horst Fulda. Neamțul putea fi extrem de periculos. Știa multe lucruri și era destul de stânjenitor. Să-l lase în libertate, era foarte riscant... Soluția cu ascunzătoarea era ideală. Dacă Serengeti cunoștea bine firea omenească, Maria avea să-i comunice noului său prieten adresa ascunzătorii... În două ore, agentul din BKA va fi acolo

împreună cu carabinierii. Acolo, această *combinazione* va atinge sublimul... Pentru că Serengeti omisese să-i spună Mariei de existența mitralierei. Horst Fulda nu avea nimic de pierdut. Îi va măcelări pe carabinieri. Ce publicitate pentru Brigăzile Roșii!

Mai rămânea doar să se răspândească zvonul în cercurile de stânga că Maria Ave își vânduse tovarășul neamț carabinierilor. Serengeti oftă de plăcere. De când preluase conducerea Columnei Romane, se găsea în cea mai bună dispoziție. Nu se va dezlipi de lângă aparatul de radio ca să afle când avea să înceapă asediul. O mitralieră M. 60 folosită de un profesionist putea să producă multe daune.

* * *

James Gardener ascultase rezumatul lui Malko fără să-l întrerupă. Ochii îi străluceau de simpatie.

— Ce se va întâmpla cu Maria Ave?

— Problema este rezolvată, îl asigură Malko. O vom ascunde la niște prieteni siguri de poliție și de Brigăzile Roșii. Am lăsat-o adineauri acolo.

— Așa deci, zise americanul în șoaptă, vreți să-i plătiți singur acelui tip, ca un samurai, în loc să-i lăsați pe cei care sunt plătiți pentru asta... Ce prostie.

— Se prea poate, dar la vârsta mea, nu te mai refaci niciodată...

— Și dacă vă împușcă?

— Este riscul meu. Dar sper că nu...

Americanul clătină din cap.

— Ați văzut prea multe filme western... Ascultați, dacă vă țineți gura, aș putea să vă dau o mână de ajutor. Priviți.

Se aplecă și luă de sub birou o valiză metalică pe care o deschise. Malko văzu ceva asemănător unui pistol-mitralieră cu țeava scurtă, cu un imens încărcător „camembert", ca bătrânele Tomson, cu diametrul de aproape patruzeci de centimetri. Calibrul părea enorm. Un adevărat tun.

— Ce-i asta?

— Un XM. 18, cu proiectil *launcher,* fabricat de ATS. Se află încă în faza de prototip. Este revoluționar. Distruge

optsprezece rachete de treizeci şi cinci de milimetri în cinci secunde. Aproape că nu au recul, fiindcă sunt autopropulsate. Explozive, incendiare, cu gaz, perforante, la alegere. Ca şi cum aţi dispune de un tun cu tir rapid. Fiecare grenadă distruge totul pe o rază de trei sute de metri. Însă distanţa eficace este de două sute de metri.

— Ce faceţi cu ea?

Americanul zâmbi.

— Am aprobarea să o testeze omologii mei italieni. Dar până atunci, v-o împrumut cu un încărcător complet. Voi spune că s-a rătăcit pe drum.

Malko privi arma. Ţeava nu măsura mai mult de patruzeci de centimetri lungime. James Gardener închise valiza şi o împinse spre el.

— Folosiţi-o aşa cum trebuie.

* * *

„Cova nr. 9" era doar o simplă căsuţă cu două camere, un cub din cărămidă, izolată la o sută de metri de şosea, înconjurată de câţiva arbori rahitici. Lângă ea, era o căruţă acoperită cu o prelată. Horst Fulda îşi adusese bicicleta înăuntru ca să nu trezească vreo bănuială. Făcu inventarul „averii" sale. Conserve, cutii cu bere, un fotoliu vechi, câteva scaune din lemn şi o saltea aşezată direct pe podea. Plus mitraliera M. 60 pe care o găsise înfăşurată în hârtia ei uleioasă. Acum era montată pe masă, cu o bandă în ea, lângă singurul obiect de lux din ascunzătoare: un telefon. Becul fără abajur din tavan răspândea o lumină slabă, dar nu avea intenţia să-l folosească prea mult. După ce verifică uşa, se întinse pe saltea şi adormi numaidecât.

* * *

Malko opri Fiatul chiar la bifurcaţia ce pornea din Via Cristoforo Colombo. Distingea clar printre copacii desfrunziţi locul în care se ascundea Horst Fulda. Cerul se mai degajase, dar bătea un vânt rece. Se concentră câteva secunde. De jur-

împrejur, câmpurile cu pinii cu coroanele ca niște pălării se întindeau cât vedeai cu ochii.

În afară de Maria Ave, nimeni nu mai știa că venise aici. O lăsase pe tânără la *Stazione Termini*. O îmbrățișare scurtă, o privire intensă și se pierduse prin mulțime. El coborî și deschise portbagajul. Arma XM. 18 era înfășurată într-o pătură. Era destul de ușoară ca să fie ținută în mână. De departe, semăna cu un pistol-mitralieră dotat cu o lunetă cu infraroșii.

Drumul mergea drept până la căsuță, terminându-se cu o cotitură mică. Malko se angajă pe el, mergând fără să se grăbească, ciulind urechile la toate zgomotele din împrejurimi. Era calm și resemnat, gândindu-se la ce avea să se întâmple. Horst Fulda stătea cu siguranță la pândă. Făcea schimb cu Inge Klein. Prin urmare, îl vedeau când ajungea. Totul depindea de tipul armei pe care o aveau. XM. 18 nu era eficientă la mai mult de două sute de metri. Cu o pușcă cu lunetă, puteau să-l omoare de două ori de la această distanță. Încercă să nu se mai gândească la nimic și să se concentreze asupra acestui cub din cărămidă roșie. Zgomotul circulației se auzea din ce în ce mai slab. Trecu de prima perdea de copaci. Acum, nu se mai vedea din stradă. Mai rămaseră în jur de patru sute de metri. O jumătate de secundă pentru glonțul tras dintr-o pușcă.

* * *

Horst Fulda își șterse fruntea și manevră de două ori culasa mitralierei ca să verifice dacă primul glonț pătrunsese pe țeavă. Îl văzuse pe Malko de când oprise mașina. Era sigur că dușmanul lui nu venise singur. Felul în care înainta spre casă nu putea fi decât o diversiune. Carabinierii vor ataca prin spate. De unde era, avea doar un singur post de observație: gemulețul de la duș. Cum nu putea să mute întruna mitraliera care cântărea zece kilograme, o lăsa pe masă și o rotea între cele două unghiuri de tir.

Știuse întotdeauna că această poveste se va termina astfel. Dar era mai bine decât să se „sinucidă" în celulă, ca Andeas Baader. Cu această mitralieră, va scoate mulți oameni din luptă.

Silueta care înainta pe cărare era acum la două sute de metri. Cu arma lui M. 60 era de ajuns o singură rafală ca să-l doboare, chiar dacă purta vestă antiglonț. Era o armă de război cu o viteza de plecare foarte rapidă: opt sute de metri pe secundă... Se dădu înapoi și se ridică până la gemuleț.

Nu se vedea nimic. Era atât de sigur că polițiștii erau aici, încât rămase un timp holbându-se, dar nu zări nici o mișcare. Se uită pe cer. Nici un elicopter. Nu mai înțelegea nimic.

Străbătu din nou casa micuță și avu un șoc când își văzu adversarul numai la aproximativ o sută cincizeci de metri, cu un pistol-mitralieră cât toate zilele în mână. O să se distreze. Alergă la fereastră și dădu obloanele la o parte. Pentru mitralieră, avea nevoie de un câmp de tir destul de larg. Se întoarse lângă masă, sprijini în umăr mânerul armei și luă ținta în vizor, apoi urlă cât îl ținu gura:

— Ai ajuns, ploșnițo?!

O lucire portocalie țâșni din arma adversarului. Fulda nu mai apucă să apese degetul pe trăgaciul mitralierei. Intrând pe fereastră, prima grenadă explodă în peretele din fund, ciuruind cu schije spatele neamțului.

* * *

Când obloanele fuseseră date la o parte, Malko distinse forma lungă și neagră așezată pe masă. Era o mitralieră. Picioarele îl duceau ca pe un robot. Ridicase proiectilul *launcher* și apăsase pe trăgaci. Se auzi o detunătură surdă, un ușor recul și o minge roșie ce lumină interiorul casei ca un foc de artificii. Trăsese în continuare o grenadă explozivă și una cu gaz. Toate proiectilele intraseră pe fereastră. Cubul din cărămidă roșie păru că se umflă ca un balon, zidurile zburară în mii de bucățele, spulberate din interior. Un oblon verde zbură în sus, apoi o coloană de fum și de flăcări se ridică dreaptă spre cer.

Pe fereastra care nu mai exista nu ieșise nici un glonț. Malko trăgea în continuare, fiind asurzit de propriile detunături. Casa păru deodată că se îndoaie ca o jucărie din carton și se prăbuși într-o parte, înconjurată de flăcări. Se auzi un declic, semn că arma XM. 18 se descărcase.

Liniștea se instală din nou, tulburată numai de zgomotul incendiului. Malko mai înaintă puțin, dar fu nevoit să se oprească din cauza căldurii. Tristețea și îngrijorarea dispărură pe dată, făcând loc unei ameteli. Acum arma i se părea foarte grea și abia o mai ținea. Auzi păsările cântând netulburate de explozie. Sau poate visa... Flăcările se mai domoliră. În fine, reuși să se mai apropie puțin. Casa parcă fusese victima unui bombardament. Era dărâmată, arsă, doar câțiva pereți mai rămăseseră în picioare. Din mitralieră rămăsese doar o grămadă de fiare. Lângă ea, se distingea o formă chircită, carbonizată de grenadele incendiare și sfârtecată de cele explozive. Atâta mai rămăsese din Horst Fulda.

Malko se uită câteva clipe la cadavrul dușmanului său. Oare unde era Inge Klein? Nu mai conta. Pentru Malko totul se sfârșise. Dar cu ce preț? Se întoarse și se îndreptă spre Via Cristoforo Colombo.

* * *

Portarul de la *Excelsior* venea la muncă într-un Rolls, ca în fiecare zi, când Malko opri Fiatul blindat sub copertina hotelului. Funcționarul îi aruncă o privire curioasă. Malko se duse direct la recepție.

— Vă rog, pregătiți-mi nota de plată, ceru el. Vreau să plec.

— V-a plăcut sejurul la noi? îl întrebă oasierul politicos.

— Foarte mult, spuse Malko.

După o jumătate de oră, ocolea Colosseumul în vechiul taxi verde, în drum spre aeroportul Fiumicino. Șoferul se întoarse și zise:

— *Bellissima Citta, eh? Roma e unica!*

Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 028

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Cumpărați!

Tinerama vă oferă

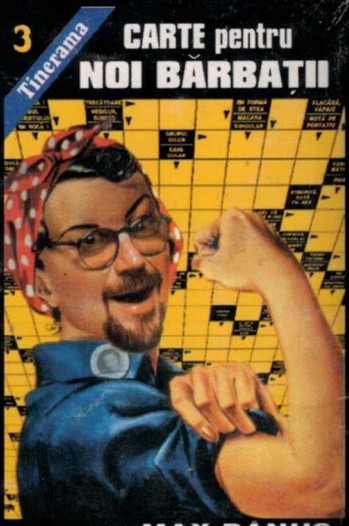

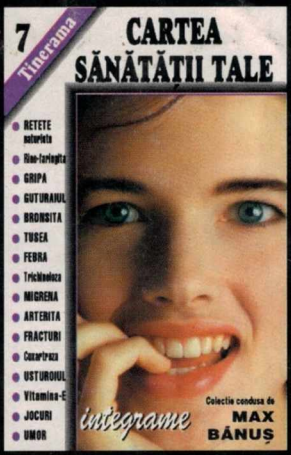

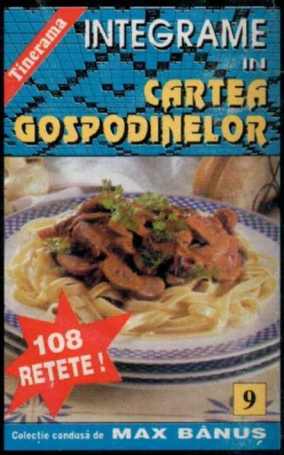

PREȚ 15 000 Lei

ISBN 973-8070-48-1